„NA OKRAJ NOVÉ DOBY“

PROČ VÁLKA SE STALINEM?

NAKLADATELSTVÍ ORBIS

Nakladatelství Orbis – Proč válka se Stalinem?

Vydavatel: Knihtiskárna Orbis, Praha 1941

PŘEVZATO Z PŮVODNÍ DOBOVÉ PUBLIKACE KNIHTISKÁRNY ORBIS

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

OBSAH

PROČ VÁLKA SE STALINEM? 4

Úvod 4

Provolání Vůdcovo 7

Společné kořeny války na západě i na východě 26

Světově-politické úmysly Sovětské unie 34

Rozkladná práce v celé Evropě 43

Diplomatická falešná hra 79

SITUACE V SSSR 88

Židé v Sovětské unii 89

Bolševické hospodářství 120

Bída dělnictva v „Sovětském ráji“ 151

Sedlák a zemědělství 166

Známky rozkladu 180

Pohled do budoucnosti 203

PROČ VÁLKA SE STALINEM?

ÚVOD

Červená kniha antikomiterny

Zvítězí-li Žid pomocí svého marxistického vyznání víry nad národy tohoto světa, pak jeho koruna bude věncem smrti lidstva, pak tato planeta bude opět jako kdysi před miliony let liduprázdná kolotati vesmírem.

Věčná příroda mstí neúprosně přestoupení svých přikázání.

A tak věřím dnes, že jednám ve smyslu všemohoucího stvořitele: bojuje proti Židům, bojuji za dílo Páně.

Adolf Hitler.

Můj boj, str. 69/70.

Když 22. června 1941 zrána o páté hodině třiceti minutách po vybičovávajících zvucích fanfár říšský ministr lidové osvěty a propagandy, dr. Goebbels předčítal do rozhlasu Vůdcovo provolání, jež ohlašovalo nejmohutnější nástup všech dob, ofensivu německé branné moci proti Sovětské unii na frontě 2500 km široké, věděl to ve vteřině nejen německý národ, ale celý svět.

Každý cítil, že bylo dosaženo největšího dějinného mezníku.

Německý národ zatajil dech. Každý cítil, že tímto velikým rozhodnutím Vůdcovým byl učiněn poslední krok v konečném rozhodování o existenčním boji německého národa. Nyní bylo vysloveno to, co za mocné discipliny všech našich mužů a žen bylo tajenou starostí jednotlivců skoro po dva roky: Jest Sovětská unie, jsou bolševičtí držitelé moci smluvním spojencem, jemuž můžeme věřit? Anebo se skrývá za hladkou fasádou potměšilost zapřisáhlého názorového nepřítele nacionálního socialismu?

Znění Vůdcova projevu objasnilo všechny otázky a dalo na ně odpověď. Opětně byl podán důkaz, že Adolf Hitler a Německo jsou jedno a totéž. Národ instinktivně cítil starost, neklid a těžkou odpovědnost, o nichž proklamace mluví, a tuto starost a neklid sdílel s ním i Vůdce.

Tímto provoláním a jasným rozhodnutím činu rozptýlily se v okamžiku všechny mlhy politické nejasnosti. Německo ví, že jeho branná moc pod geniálním vedením Adolfa Hitlera dobude v rekordním čase naprostého vítězství také na této frontě a tím bude

dán definitivní předpoklad pro řešení všech stávajících politických a vojenských rozporů.

PROVOLÁNÍ VŮDCOVO

Historická proklamace zní:

Národe německý!

Národní socialisté!

Těžkými starostmi byl jsem tísněn, po dlouhé měsíce byl jsem odsouzen k mlčení; nyní nadešla hodina, kdy konečně mohu mluvit otevřeně. Když Německá Říše dne 3. září 1939 obdržela anglické vyhlášení války, opakoval se znovu britský pokus, aby jakýkoli počátek konsolidace a tím vzestupu Evropy byl zmařen bojem proti té mocnosti evropské pevniny, která v té které době byla nejsilnější.

Tak Anglie kdysi v četných válkách zničila Španělsko.

Tak vedla svoje války proti Holandsku.

Tak za pomoci celé Evropy bojovala později proti Francii.

A tak na rozhraní tohoto století započalo obkličování tehdejší Německé Říše a v roce 1914 světová válka.

Pouze svou vnitřní nejednotností Německo roku 1918 podlehlo.

Následky byly hrozné. Ačkoli bylo nejprve licoměrně prohlašováno, že boj se vede výhradně jen proti císaři a jeho režimu, začalo se, když německá armáda složila zbraně, s plánovitým ničením Německé Říše. Zatímco se zdánlivě doslova naplňovala proroctví jistého francouzského státníka, že v Německu jest o 20 milionů lidí více než třeba, to jest, že musí býti odstraněni hladem, nemocemi anebo vystěhovalectvím, započalo národněsocialistické hnutí své dílo sjednocení německého národa a tím zahájilo opětný vzestup Říše.

Toto nové povznesení našeho národa z bídy, nouze a potupného opovržení dělo se ve znamení vnitřního obrození.

Obzvláště Anglie nebyla tím dotčena, nebo dokonce ohrožována.

Přes to započala opět obkličovací politika proti Německu naplněná nenávistí. Ve vnitrozemí a za hranicemi došlo k onomu známému komplotu mezi Židy a demokraty, bolševiky a reakcionáři, s tím jediným cílem, aby bylo zabráněno zřízení nového německého národního státu a aby Říše byla opět uvržena do bez mocnosti a bídy.

Kromě nás postihla zášť tohoto světového spiknutí ony národy, které jsouce rovněž štěstím přehlíženy, byly nuceny v nejtvrdším boji o své bytí vydělávati si vezdejší chléb. Především právě tak jako Německu byl i Itálii a Japonsku upírán podíl na statcích tohoto světa, ba byl jim přímo zakazován. Semknutí těchto národů bylo tudíž pouze činem sebeobrany proti hrozivé egoistické světové koalici bohatství a moci, jež je ohrožovala.

Již v roce 1936, podle výpovědí amerického generála Wooda v jednom z výborů americké poslanecké sněmovny, prohlásil Churchill, že Německo začíná býti opět příliš mocným a že proto musí býti zničeno.

V létě 1939 zdálo se Anglii, že nadešla chvíle, kdy může znovu započíti se zamýšleným zničením Německa opakováním rozsáhlé obkličovací politiky. Systém lživé kampaně, která za tím účelem byla uspořádána, záležel v tom, aby ostatní národové byli prohlašováni za ohroženy, aby byli nejprve zlákáni anglickými sliby záruky a pomoci a potom, tak jako před světovou válkou, byli uvedeni v pohyb proti Německu.

Tak od května do srpna 1939 podařilo se Anglii rozšíří ti ve světě tvrzení, že Litva, Lotyšsko, Finsko, Besarabie, jakož i Ukrajina jsou přímo ohrožovány Německem. Část těchto států dala se tím svésti k tomu, že

přijala sliby záruk, nabídnuté s těmito tvrzeními, a přešla tak do nové obkličovací fronty proti Německu.

Za těchto okolností měl jsem za to, že mohu zodpovědět před svým svědomím i před dějinami německého národa, jestliže nejen tyto země, případně jejich vlády, ujistím o nepravdivosti rozšiřovaných britských tvrzení, nýbrž jestliže ještě mimo to uklidním nejsilnější mocnost východu obzvláště slavnostními prohlášeními o mezích našich zájmů.

Národní socialisté!

Pociťovali jste svého času jistě všichni, že tento krok byl pro mne trpký a těžký. Německý národ nikdy nechoval nepřátelských citů proti národnostem Ruska. Avšak více než po dvě desetiletí pokoušeli se židovsko-bolševičtí držitelé moci z Moskvy o to, aby roznítili požár nejenom v Německu, nýbrž v celé Evropě. Nikoli Německo pokoušelo se přenésti svůj nacionálněsocialistický světový názor do Ruska, nýbrž židovsko-bolševičtí držitelé moci v Moskvě zatvrzele se pokoušeli, aby našemu i ostatním evropským národům vnutili svou nadvládu, a to nejenom duševně, nýbrž především též vojensko-mocensky.

Následky činnosti tohoto režimu ve všech zemích byly však jenom chaos, bída a hlad. Já naproti tomu po dvě desetiletí usiloval jsem o to, abych s minimem zásahů a bez jakékoli poruchy naší výroby dospěl v Německu k novému socialistickému řádu, který nejenom odstraní nezaměstnanost, nýbrž poskytne pracujícím lidem vždy větší zisk z práce.

Úspěchy této politiky nového hospodářského a sociálního řádu našeho národa, která plánovitým překonáváním stavovských a třídních rozdílů usiluje, jako o svůj konečný cíl, o opravdové národní společenství, jsou v celém světě jedinečné.

Bylo to tudíž v srpnu 1939 těžkým sebezapřením, když jsem vyslal svého ministra do Moskvy, aby se tam pokusil pracovati proti britské obkličovací politice proti Německu. Udělal jsem to jen proto, že jsem si byl vědom odpovědnosti vůči německému národu, především však v naději, že nakonec budeme moci zmírniti oběti jinak snad od nás požadované. Když tedy Německo v Moskvě slavnostně ujistilo, že uvedená území a země — s výjimkou Litvy — jsou mimo všechny německé politické zájmy, bylo uzavřeno ještě zvláštní ujednání pro případ, že by se Anglii podařilo skutečně veštvati Polsko do války proti Německu. Avšak i tu byly německé nároky omezeny

v míře, která nebyla v žádném poměru k výkonu německých zbraní.

Národní socialisté!

Důsledky této smlouvy, které jsem si sám přál a jež byla uzavřená v zájmu německého národa, byly velmi těžké, zejména pro Němce žijící v dotyčných zemích.

Daleko více než půl milionu německých soukmenovců — ve směs drobných sedláků, řemeslníků a dělníků — bylo takřka přes noc přinuceno opustiti svou bývalou vlast, aby unikli novému režimu, který jim hrozil nejprve bezmeznou bídou, dříve nebo později však úplným vyhlazením. Přes to zmizelo tisíce Němců! Bylo nemožno zjistiti vůbec jejich osud nebo dokonce jejich pobyt. Mezi nimi je více než 160 mužů německé státní příslušnosti.

Mlčel jsem k tomu všemu, protože jsem mlčeti musel. Vždyť bylo přece mým přáním docíliti konečného uvolnění ve vzájemném poměru a, možno-li, trvalého vyrovnání s tímto státem.

Již za našeho postupu v Polsku sovětští držitelé moci v rozporu se smlouvou vznesli náhle také nárok na Litvu.

Německá Říše nikdy neměla v úmyslu Litvu obsaditi a také nejen že s takovým požadavkem na vládu litevskou

nepřišla, nýbrž naopak odmítla žádost litevské vlády, aby v tomto vyslala do Litvy německé oddíly, jakožto žádost neodpovídající cílům německé politiky.

Přes to přistoupil jsem i na tento nový ruský požadavek. Byl to však pouze počátek ustavičných dalších vydírání, která se od té doby stále opakovala.

Vítězství v Polsku, které bylo vybojováno výlučně německým vojskem, dalo mi podnět, abych se opět obrátil na západní mocnosti s mírovou nabídkou. *Vinou mezinárodních a židovských štváčů dostalo se teto nabídce odmítnutí.*

Důvodem pro toto odmítnutí bylo však již tehdy to, že Anglie stále ještě měla naději, že zmobilisuje proti Německu evropskou koalici, do které budou zahrnuty Balkán a sovětské Rusko.

Tak se Londýn rozhodl vyslati do Moskvy jako velvyslance Mr. Crippse. Ten obdržel jasný úkol, aby za všech okolností obnovil vztahy mezi Anglií a sovětským Ruskem a rozvíjel je v anglickém smyslu. O pokroku tohoto poslání anglický tisk přinášel zprávy, pokud taktické důvody jej nepřiměly k mlčení.

Na podzim 1939 a na jaře roku 1940 ukázaly se vskutku již první důsledky. Rusko se připravovalo, že si

vojensky podmaní nejen Finsko, nýbrž i baltické státy a odůvodňovalo náhle tento postup tvrzením stejně prolhaným jako směšným, že musí tyto země chrániti před cizím ohrožováním, po případě, že takovému ohrožování musí předejiti. Tím však mělo býti míněno jenom Německo. Neboť jiná mocnost vůbec nemohla do oblasti Baltického moře ani vniknouti, ani tam snad vésti válku. Přes to musil jsem mlčeti. Avšak držitele moci v Kremlu šli ihned dále.

Zatím co Německo na jaře 1940 stáhlo svoje bojové síly ve smyslu t. zv. přátelského paktu daleko od východní hranice, ba dokonce z těchto oblastí vojsko odvolalo, započal již v té době nástup ruských válečných sil v měřítku, které mohlo býti chápáno pouze jako vědomé ohrožování Německa.

Podle tehdy učiněného prohlášení Molotovova byly již na jaře roku 1940 jen v baltických státech 22 ruské divise.

Protože ruská vláda sama stále tvrdila, že byla zavolána tamním obyvatelstvem, mohla býti účelem jejího tamního pobytu pouze demonstrace proti Německu.

Zatím co tedy naši vojáci od 10. května 1940 na západě lámali franko-britskou moc, pokračoval ruský nástup na naší východní frontě, avšak ve stále hrozivějším měřítku.

Od srpna 1940 měl jsem proto za to, že v zájmu Říše nemohu již odpovídati za to, abych proti tomuto mohutnému nástupu bolševických divisí nechal bez ochrany naše východní provincie beztak již tak často zpustošené.

Tím však nastalo to, *co britsko-sovětskoruská spolupráce zamýšlela, totiž: na východě byly vázány tak značné německé síly, že, zvláště po letecké stránce, německé vedení nemohlo již převzíti odpovědnost za radikální ukončení války na západě.*

To však odpovídalo cíli nejen britské, nýbrž i sovětoruské politiky. Neboť jak Anglie, tak sovětské Rusko mají záměr prodlužovati tuto válku tak dlouho, jak jen možno, aby oslabily celou Evropu a uvedly ji do stále větší bezmocnosti.

Hrozivý útok Ruska na Rumunsko měl konec konců sloužiti také jenom k tomu, aby dostalo do rukou důležitou základnu hospodářského života nejenom německého, nýbrž celoevropského, anebo aby tuto základnu podle okolností alespoň zničilo. Avšak právě

Německá Říše se od roku 1933 s nekonečnou trpělivostí namáhala získati jihoevropské státy za obchodní partnery. Měli jsme proto také nejvyšší zájem na jejich vnitřní státní konsolidaci a pořádku. Vpád Ruska do Rumunska a připojení se Řecka k Anglii hrozily, že také tyto oblasti během krátké doby promění se ve všeobecné bojiště.

Oproti našim zásadám a obyčejům dal jsem na naléhavou prosbu tehdejší rumunské vládě, jež sama tento vývoj zavinila, radu, aby v zájmu míru ustoupila sovětskému vyděračství a odstoupila Besarabii. Rumunská vláda však soudila, že před svým vlastním národem může vžiti na sebe toto rozhodnutí jenom tehdy, jestliže za to Německo a Itálie dají aspoň záruku, že na zbývajícím rumunském území nedojde již k žádné změně.

Učinil, jsem tak s těžkým srdcem. Především již proto: Dá-li Německá Říše záruku, znamená to, že za ní také stojí. Nejsme ani Angličané, ani Židé.

Domníval jsem se tak, ještě v poslední hodině, že jsem po sloužil míru v této oblasti, i když jsem vzal na sebe těžký vlastní závazek. Abych však tyto problémy rozřešil definitivně a abych též nabyl jistoty stran ruského stanoviska vůči Říši, jakož i pod tlakem stále se zesilující

mobilisace na naší východní hranici, pozval jsem pana Molotova, aby přijel do Berlína.

Sovětoruský zahraniční ministr požadoval vyjasnění, případně souhlas Německa v těchto čtyřech otázkách.

1. otázka Molotovova:

Je německá záruka Rumunsku v případě útoku Sovětského Ruska na Rumunsko namířena také proti Sovětskému Rusku?

Moje odpověď:

Německá záruka je záruka všeobecná a pro nás bezpodmínečně závazná. Rusko nám však nikdy neprohlásilo, že kromě Besarabie má v Rumunsku vůbec ještě nějaké zájmy. Již obsazení severní Bukoviny bylo porušením tohoto ujištění. Nemyslil jsem proto, že Rusko mohlo by nyní náhle chovati ještě další dalekosáhlé záměry proti Rumunsku.

2. otázka Molotovova:

Rusko cítí se znovu ohrožováno Finskem. Rusko je rozhodnuto netrpěti to. Je Německo ochotno neposkytnouti Finsku žádné pomoci a odvolati především ihned německá vojska, která pochodují přes Kirkenes k vystřídání?

Moje odpověď:

Německo nemá ve Finsku, právě tak jako dříve, žádných politických zájmů. Nová válka Ruska proti malému finskému národu nemohla by však německou říšskou vládou býti považována nadále za únosnou, tím spíše, že jsme nikdy nemohli věřiti v ohrožení Ruska Finskem.

Nechtěli jsme však vůbec, aby v Baltickém moři vzniklo opět bojiště.

3. otázka Molotovova:

Jest Německo ochotno dovoliti, aby Sovětské Rusko se své strany dalo záruku Bulharsku a vyslalo za tím účelem do Bulharska sovětoruské oddíly, při čemž on, Molotov, chce prohlásiti, že nemají při té příležitosti v úmyslu odstraniti na příklad krále.

Moje odpověď:

Bulharsko je svrchovaným státem a nevím, že by — podobně jako Rumunsko požádalo Německo — bylo Bulharsko vůbec požádalo Sovětské Rusko o záruku. Mimo to musil bych se o tom dohovoří ti se svými spojenci.

4. otázka Molotovova:

Sovětské Rusko za všech okolností potřebuje volný průchod Dardanelami a žádá také pro svou ochranu obsazení jistých důležitých opěrných bodů v Dardanelách, případně na Bosporu. Jest Německo s tím srozuměno, či nikoliv?

Moje odpověď:

Německo jest ochotno kdykoliv dáti svůj souhlas ke změně statutu montreuxského ve prospěch černomořských států. Německo není ochotno svoliti k tomu, aby Rusko obsadilo opěrné body v mořských úžinách.

Národní socialisté!

Zaujal jsem tu ono stanovisko, které jako odpovědný Vůdce Německé Říše, ale také jako své odpovědnosti si vědomý zástupce evropské kultury a civilisace jedině jsem mohl zaujmouti.

Důsledkem bylo zesílení sověto-ruské činnosti namířené proti Říši, především však okamžité započetí vnitřní podkopné práce v novém rumunském státě a pokus odstraniti propagandou vládu bulharskou.

S pomocí pomatených nezralých hlav rumunské legie podařilo se inscenovati v Rumunsku státní puč, jehož cílem bylo svrhnouti náčelníka státu gen.

Antonescu a vyvolati v zemi zmatek, aby odstraněním legální moci byl zrušen předpoklad pro vstoupení německého slibu v platnost.

Přes to stále ještě jsem měl za to, že bude nejlépe zachovati mlčení.

Ihned po ztroskotaní tohoto podniku došlo k opětovnému zesílení koncentrace ruských oddílů na německé východní hranici. Pancéřové svazy a oddíly parašutistů v ustavičně rostoucím počtu byly překládány do hrozivé blízkosti německé hranice. Německá branná moc a německá domovina vědí, že ještě před několika málo týdny nebylo na naší východní hranici ani jediné německé pancéřové nebo motorisované divise.

Bylo-li však třeba posledního důkazu o koalici, k níž zatím přes všechno odvádění pozornosti stranou a maskování došlo mezi Anglií a Sovětským Ruskem, pak přinesl tento důkaz konflikt jugoslávský.

Zatím co jsem se snažil podniknouti pokus o uklidnění Balkánu a v plné spolupráci a dorozumění s Ducem pozval Jugoslávii, aby přistoupila k Paktu tří mocností, Anglie a Sovětské Rusko společnou prací organisovaly onen puč, který průběhem jediné noci odstranil tehdejší jugoslávskou vládu ochotnou k

dorozumění. Neboť dnes lze již německému národu sděliti: Srbský puč proti Německu nebyl proveden snad jenom pod anglickými prapory, nýbrž v podstatě pod prapory sověto-ruskými. Poněvadž jsme i k tomu mlčeli, postoupilo však nyní sovětské vedení ještě o krok dále. *Nejenom puč organisovalo, nýbrž o několik dní později se sobě oddanými novými stvůrami ujednalo známou přátelskou úmluvu, jež byla určena k tomu, aby posílila Srby v jejich odporu proti uklidnění Balkánu a podnítila je proti Německu.* A to nebyl záměr platonický:

Moskva žádala mobilisaci srbské armády.

Poněvadž i potom ještě jsem se domníval, že je lépe nemluviti, šli držitelé moci v Kremlu ještě o krok dále:

Německá říšská vláda má dnes doklady, jimiž je prokázáno, že Rusko, aby konečně dostalo Srbsko do války, dalo ujištění, že bude přes Soluň proti Německu dodávati zbraně, letadla, munici a ostatní válečný materiál.

A to se dělo skoro v téže chvíli, když já sám ještě dával jsem japonskému zahraničnímu ministrovi dr. Matsuokovi radu, aby přivodil uvolnění napětí s Ruskem, stále v naději, že tím sloužím míru.

Jenom rychlý průlom našich nevyrovnatelných divisí do Skoplje, jakož i vzetí Soluně zmařily úmysly tohoto

sovětorusko-anglosaského komplotu. Srbští letečtí důstojníci však uprchli do Ruska a byli tam ihned přijati jako spojenci. *Jedině vítězství mocností Osy na Balkáně především zmařilo plán, aby Německo letošního léta bylo zapleteno v jihovýchodní oblasti do bojů trvajících celé měsíce a zatím aby stále více byl zdokonalován nástup sovětoruských armád a posílena jejich válečná pohotovost, aby potom společně s Anglií, za podpory očekávaných amerických dodávek, Německá říše a Itálie mohly býti udušeny a rozdrceny.*

Tím Moskva nejenom porušila ujednání našeho přátelského paktu, nýbrž hanebně jej zradila. A to všechno v době, kdy vládcové v Kremlu navenek až do poslední minuty, právě tak jako v případu Finska a Rumunska, licoměrně předstírali mír a přátelství a sestavovali na pohled nevinná dementi.

Byl-li jsem však až dosud okolnostmi nucen stále jenom mlčeti, přišla nyní přece chvíle, kdy další přihlížení nebylo by pouze proviněním z nedbalosti, nýbrž zločinem na německém národu, ba na celé Evropě.

Dnes stojí kolem 160 ruských divisí na naši hranici. Po cele týdny dochází k trvalému porušovaní teto hranice nejenom u nás, nýbrž i daleko na severu a rovněž v Rumunsku. Ruským letcům působí .potěšení prostě těchto hranic nedbati, aby nám snad tak dokázali, že se

považují již za pány těchto oblastí. V noci ze 17. na 18. června pronikly znovu ruské hlídky na německé říšské území a byly zatlačeny zpět teprve po delší přestřelce. Tím však nyní přišla hodina, kdy jest nutno postaviti se proti tomuto komplotu židovsko-anglosaských válečných štváčů a rovněž židovských vládců bolševické moskevské ústředny.

Národe německý!

V této chvíli provádí se nástup, který co do rozpětí a rozsahu jest největší, jaký až dosud svět viděl. Společně s finskými kamarády stojí bojovníci vítěze u Narviku u Severního Ledového moře. Německé divise pod velením dobyvatele Norska chrání společně s finskými hrdiny svobody pod jejich maršálem finskou půdu. Od východního Pruska až po Karpaty sahají formace německé východní fronty. Na březích Prutu, na dolním toku Dunaje až k břehům Černého moře spojují se pod náčelníkem rumunského státu Antonescu němečtí a rumunští vojáci.

Úkolem této fronty tudíž není již pouze ochrana jednotlivých zemí, nýbrž zabezpečeni Evropy a tím záchrana všech.

Proto jsem se dnes rozhodl vložiti osud a budoucnost Německé říše a našeho národa opět do rukou našich vojáků.

Kéž nám Bůh právě v tomto boji pomáhá!

Podepsán:

Adolf Hitler.

Vydrancování ruského kostela sovětskými vojáky

SPOLEČNÉ KOŘENY VÁLKY NA ZÁPADĚ I NA VÝCHODĚ

Tímto prohlášením, počátkem nástupu německé branné moci, kostky byly vrženy. Německo s jistotou své politické víry ví, kdo dobude vítězství.

Ale náš národ jest dnes politicky zralý a plnoletý, jako dosud nikdy. Navykl si velká rozhodnutí nejen přijímat, ale také jim rozuměti. Proto jde o to, ujasniti si souvislost dějů.

Mezi tím mluvili Churchill a Roosevelt, váleční štváči o válce na západě. Přislíbili bez výhrady bolševickým zločincům svou pomoc. Dokázali tímto, co již předem jasně vyplývalo z logické úvahy, že totiž nástup sovětských armád na naší východní hranici byl zamýšlen a rozhodnut v dohodě s Anglií a Amerikou. Plutokracie západu a diktatura proletariátu na východě prohlašují otevřeně akci proti národnímu socialismu za společnou věc.

Jak je to možno? Zdaž nejsou oba tito nestejní partneři přirozenými nepřáteli? Jde toliko o spolupráci vynucenou zevními okolnostmi, jež při první příležitosti může býti lehce, ba s ulehčením opuštěna?

Nikoli! Jdeme-li k jádru věci, připomeneme-li si zkušenosti vnitřního německého boje o moc, víme, že tento spolek jest nejpřirozenějším společenstvím na světě. Plutokracie a proletářská diktatura, které, pozorovány povrchně, jsou tak rozdílné jako oheň a voda, tvoří obě dvě strany téže medajle. Jejich společný jmenovatel jest Židovstvo.

Židovstvo — důkazy pro toto tvrzení podávali nacionálně socialističtí vědečtí spisovatelé po celá léta — nenávidí a opovrhuje všemi národy kromě svého. Žid nezná sociálního cítění, zná jen své výhody, jen obchod. Plutokracie západu, representované převážně Židy, zakládají svou moc na nejbezohlednějším, neúprosném vykořisťování lidí a lidské pracovní síly. Úžasné bohatství Anglie v koloniích i na britských ostrovech vzniklo z krve a slz obyvatelstva, vyždímaného do poslední kapky. Totéž platí i pro Ameriku, která jest nejméně sociální zemí na světě.

Celý tento systém jest ohrožován německým nacionálním socialismem. Pro německý nacionální socialismus člověk, národ, jest největší hodnotou. Ani hospodářství, ani peněžnictví, ba ani stát nejsou účelem pro sebe. Ani hospodářství, ani finance, do konce ani stát nejsou samoúčelné. Mají jediný úkol: sloužiti lidu.

Že veliký stát v srdci Evropy činil osm let podle těchto zásad svůj lid šťastným, že již v prvních letech výstavby zmizela nezaměstnanost, že člověk a jeho práce se staly opět hledanými, že zařízení na ochranu pracujících nabyla rozměrů jedinečných na tomto světě, že byla zahájena stejná výstavba skutečně šťastného a zdravého života také pro selský stav — všechny tyto známky nasvědčují, že nacionální socialismus jest s to vybudovati největší, nejšťastnější a nejbohatší sociální a kulturní stát světa proti teoriím plutokracie, tato skutečnost byla životním nebezpečím pro vykořisťovatele lidu všech odstínů v celém světě.

Plutokrati ve Velké Britanii stejně jako plutokrati v USA rozhodli se k válce proti Říši již brzy po roce 1933. Náš stát zdravého lidového společenství, který skutečně přemohl třídní rozdíly, měl býti zničen, protože by jinak jeho příklad rozpoutal v celém světě bouři potlačených a vykořisťovaných, bouři, která by zničila a smetla plutokratické vykořisťovatele.

To jest nejhlubší příčina války na západě.

A nyní válka na východě.

Především třeba poukázati krátce na určité pozadí vzniku bolševismu. Jest známo, že carské Rusko bylo

vším, jen ne vzorným státem. Byla to zemědělská země, se slabým průmyslem a nepatrnými výdělečnými možnostmi. Vedle toho to byla země protižidovská. Ohromná rozloha tohoto státu, který zahrnoval velký počet národů, nedovolovala Židům téměř žádný vývoj. Proto se Židovstvo po celá desetiletí pokoušelo přivoditi v tomto prostoru změnu, která by poskytla Židům nějaké vyhlídky. Vedlo by příliš daleko, opakovati zde podrobně, jakou úlohu hráli židovští finančníci Schiff a Kahn v roce 1916 a 1917 ve financování příprav k bolševické revoluci v Rusku. Jest skutečností, že hráli rozhodující úlohu a financovali Trockého. Všechny tyto snahy Židů měly jeden cíl: vytvořiti v širém a bohatém východoevropském prostoru novou zaslíbenou zemi pro Židovstvo.

Přišla revoluce a s ní přišli k moci Židé. Dostali se k moci na ramenech a bajonetech dělníků a sedláků všech národů ruského prostoru. Židé nepadali v tvrdých bojích. Padali dělníci a sedláci, dělníci a sedláci, kteří snili sen o socialistické spravedlnosti a svobodě národů a doufali, že se tyto sny uskuteční v sovětském ráji.

S komunistickým manifestem v ruce vyšli ze Sovětské unie v následujících letech agitátoři do celého světa. Hledali a našli vedle konjunkturalistů a desperádů

také idealisty a věřící, bojovníky za lepší budoucnost lidstva. Tito světa neznalí idealisté socialismu ve všech zemích následovali hesla židovských agentů Kremlu. Pracovali v přítmí, dali se policií spráskat a hnát do vězení, obětovali své existence a často i svůj život.

Ale tito idealisté dělali jednu rozhodnou chybu: Nikdy nespatřili ráj pracujících lidí, Sovětskou unii. Zdráhali se nedůvěřivě, dáti za pravdu oněm zprávám, jež vyprávěly, že dělníci a sedláci v Sovětském ráji musí zakoušet nejstrašnější muka, že je tam méně svobody než v některém policejním státě na západě, že pracující třídy musí vykonávat pod bičem bolševických Židů otrockou práci v bídě a nouzi, aby malá klika židovských držitelů moci v Moskvě mohla uspokojiti své mocenské opojení.

Nyní se dostavil den pravdy. Miliony německé branné moci, skládající se z německých dělníků a německých sedláků, doplněné dobrovolnými bojovníky z Finska, ze severských zemí, z Balkánu, z Francie, z Itálie, všechny tyto miliony dělníků a sedláků z celé Evropy, pochodují nyní dálavami sovětského prostoru. Uzří pravdu. Poznají, že všechny výklady proti bolševismu zůstaly daleko za strašnou skutečností. Uvidí svýma vlastníma očima, v jaké strašné bídě, jaké nesvobodě a

otroctví museli žíti dělníci a sedláci národů Sovětské unie po více než dvacet let.

Uvidí, jak ženy a děti dělnického a selského stavu, hladové a otrhané, žebrají o chléb a oděv. Uvidí, jak ponenáhlu podmaněné a zotročené národy Sovětské unie si svobodně vydychnou, jak budou šťastny, že jest na světě ještě lepší život, o němž jim budou vyprávěti, němečtí vojáci, lepší než ubohé živoření v Sovětském ráji.

Toto vše jest obraz bolševismu, židovského bolševismu po dvaceti letech panství. Tehdy, když se dostali k moci, Židé by byli mohli k vlastnímu prospěchu zaříditi kapitalistickou, soukromokapitalistickou plutokracii podle západního vzoru také ve východní Evropě. Neučinili to. Podobný vývoj by byl potřeboval dlouhých desetiletí práce a především použití velkých prostředků.

Židé vyzkoušeli nový recept vykořisťování: ještě úplnější, ještě výnosnější, ještě bezpečnější v účinku, ještě bezpracnější, než vykořisťovatelský systém kapitalistické plutokracie: byla to bolševická státní plutokracie!

V čem záležel tento recept? Celý národ v nejstrašnějším otroctví pod hrozbami smrti nucen v stálém hladovění k nekonečné práci, nemaje světlého

okamžiku ve vlastním žití, vytvořil nepřehledné hodnoty a bohatství, které byly k disposici hrstce židovských držitelů moci v čele tak zvaného státu. Celý bolševický systém jest kapitalismem, plutokracií, jen s obrácenými znaky, avšak s mnohonásobným účinkem. Jestliže v armádách otroků západního kapitalismu přec jen byl a jest možný vzestup jednotlivců k bezpečnosti a skromnému blahobytu, jsou v bolševické plutokracii všechna záchranná východiska z doživotní nouze a doživotní bídy důkladně a úplně zatarasena. Jedinými uživateli veškeré práce a všech bohatství jednoho z nejmohutnějších hospodářských území světa jsou výhradně a jedině židovští držitelé moci v Sovětské unii. Nepočetní Arijci na vedoucích místech jsou – podle tisícileté maskovací židovské metody – t. zv. gojové pro reklamu, jejichž jedinou úlohou jest zakrývat navenek úplnost židovského panství.

Skutečně, židovští finančníci Ameriky a Velké Britanie mohou svým židovským kolegům v čele sovětského trustu závidět. Jejich mocenská svrchovanost, jež není omezována žádnými ochrannými organisacemi dělnictva, které v západních plutokraciích jsou ještě trpěny a jen zčásti činěny neškodnými placenými agenty,

představuje naprostý ideál Židů, ideál židovského světového panství, založeného na vykořisťování a teroru.

Tyto souvislosti jsou velmi dobře známy Židům, kteří jsou v čele židovského panství na západě i na východě. Pád západních plutokracií je také porážkou Židovstva a pádem bolševismu. Proto oba systémy, které při povrchním pozorování jsou tak rozdílné, nemyslíme-li ovšem na společného uživatele, drží se jeden druhého jako klíště. Proto také oba nenávidí jediného nepřítele, který jim může býti nebezpečný: národně socialistické lidové společenství, které se stává společenstvím národů, jest založeno na důstojnosti člověka, a snaží se zajistiti každému národu a všem národům přiměřené, zdravé a šťastné bytí.

Z nenávisti k této nové říši sociální spravedlnosti, rasové čistoty a jasnosti byla světovým Židovstvem rozpoutána nejprve válka na západě a pak — jako přirozené pokračování — válka na východě.

SVĚTOVĚ-POLITICKÉ ÚMYSLY SOVĚTSKÉ UNIE

Od založení Sovětské unie jako světové revoluční moci, se na základním charakteru této ústředny převratů až podnes nic nezměnilo.

V roce 1917 pronesl Lenin v Ženevě ve svých přednáškách „O válce“ věty, které jsou pravým politickým odkazem jeho nástupcům, a jež všemi držiteli moci v Sovětské unii a všemi propagandisty bolševismu byly a jsou prohlašovány jako zjevení a odkaz za základnu veškeré politické práce.

„Také nyní máme bezpodmínečnou povinnost připravovat revoluční válku. Otázka, zda nyní neprodleně může býti vedena revoluční válka, musí být rozhodnuta výhradně s toho hlediska, zda jsou tu hmotné předpoklady pro uskutečnění takového úmyslu a zda odpovídají zájmům sociální revoluce, která již začala.“

Jedenáct roků po uveřejnění těchto slov vytiskla „Pravda“ dne 28. dubna 1937 článek o rudé armádě, v němž se praví:

„Mladý voják rudé armády . . . jest pasován na rytíře armády světové revoluce.“

Stalin sám potvrdil toto pojetí při slavnosti desátého výročí rudé armády, prohlásiv:

„Armáda jest vychovávána v duchu internacionalismu, v duchu jednoty zájmů dělníků všech zemí. Právě proto jest armádou světové revoluce.“

A Gusjev, vedoucí vojenský teoretik bolševismu, napsal ve své knize: „Občanská válka a rudá armáda“ slova, kterým nemožno nerozumět:

„Konečně není také vyloučen případ, že budeme nuceni zahájiti revoluční válku proto, abychom rozpoutali co nejrychleji revoluci na západě, a v tomto případě musí míti naše strategie ráz přísně útočný.“

Od té doby, kdy byly stanoveny zahraničně-politické cíle bolševické Sovětské unie jejími jedině směrodatnými vedoucími, uplynulo několik let. Byla to ona léta, v nichž židovský, bolševicky zahraniční ministr SSSR Litvinov-Finkelstein byl v Ženevě a v hlavních městech světa prvním iniciátorem obklíčení národně socialistického Německa, onoho rafinovaného obklíčení, které bylo zbaveno svého účinku jedině politickým a vojenským geniem Adolfa Hitlera.

Příčina, proč právě Německo jest považováno Kremlem za první a důležitý útočný cíl na cestě k světovému hospodářství bolševismu, jest jasná: Vedle zuřivé nenávisti bolševismu a Židů k národnímu

socialismu, je to také lačnost po nejsilnější, nejbohatší a nejprůmyslovější zemi Evropy. Se zemí, která jest srdcem kontinentu, by také ostatní Evropa propadla bez odporu rudému panství; tak počítala Moskva, při čemž průmyslová kapacita a organisovaná pracovní síla Říše by umožnily krýt strašné sovětské nepořádky.

Když sověty zpozorovaly, že Vůdcovo Německo se nestane lehkou kořistí svých protivníků, změnily taktiku, ale nikoli cíl. Litvinov zmizel navenek v propadlišti a Moskva vystrčila tykadla do Berlína.

Smlouva se uskutečnila.

Samozřejmě, Říše zůstala i nadále na stráži. Bedlivě bylo pozorováno vše, co se na východě dělalo a mluvilo. Při tom Říše sama zachovávala naprostou loyalitu.

Dokonce byl omezen v německé veřejnosti ideologický boj proti státu, jehož tak zvaným světovým názorem je bolševismus.

Docela jinak se chovali páni v Moskvě. Jejich válečný plán byl jasný: Soupeři v této válce, obě válčící strany, měli být dlouhou válkou vyčerpáni, měli vykrvácet a zchudnout, aby se pak stali lehkou kořistí bolševických snah o dobytí světa. V tomto plánu byly pád a zničení nejsilnějšího protivníka v této válce a zároveň přímého

souseda Sovětské unie, Německa, již proto předním a nejdůležitějším vytouženým cílem Kremlu, protože jen zde byla praktická možnost zasaditi v poslední hodině rudou armádu jako olupovače mrtvol.

Ničemně takto uvažujíc, SSSR se nechovala ani „neutrálně“, jakkoli byla zavázána k spolupráci, nýbrž dokonce přímo nepřátelsky. Vítězství plutokratů vyhovovalo dokonce sovětským úmyslům více než vítězství Říše. Jako zvlášť křiklavý důkaz tohoto chování bylo možno čisti koncem září, hned po uzavření smlouvy, v úředním orgánu kominterny „Rundschau“, následující, upřímné vyznání lásky, adresované Churchillovi:

„Winston Churchill byl přijat do válečného kabinetu Velké Britanie. Jest politikem pravice. Ale není možno pochybovat o tom, že se vloží opravdově a energicky do tohoto boje. Zůstali však ve vládě lidé, kteří byli velmi úzce spojeni s mnichovskou politikou. Pokud zůstanou v úřadě, - může být úsilí o dobytí vítězství nanejvýše jen poloviční.“

V dalším dokážeme obojetnost a zákeřnost těchto politických falešných hráčů do všech podrobností. Typický jest náladový obrázek z nejposlednější doby.

Duben 1941. Svět očekává s napětím směr příští německé iniciativy. Situace na Balkáně musí býti

vyjasněna. Tehdejší jugoslávská vláda s princem regentem Pavlem v čele volí cestu rozumu.

Ale v Moskvě si to představují jinak. Po měsíce pracovali podvratně v Bělehradě a společně s Brity připravovali půdu pro velký převrat. Dne 3. dubna navrhuje jugoslávský vyslanec, povzbuzen chováním diplomacie SSSR, sovětské vládě v Moskvě smlouvu o neútočení. Již 4. dubna přicházejí jugoslávští zprostředkovatelé do Moskvy. Jednání probíhají úžasně rychlým tempem a 6. dubna má býti smlouva podepsána.

Avšak členové jugoslávské delegace jsou v noci vzbuzeni a ve dvě hodiny dopraveni do Kremlu. Molotov je přijal, a oznámil jim, že ž Německa došly tak poplašné zprávy, že jest každá minuta drahá, má-li být smlouva uzavřena před zahájením vojenských operací.

Oné noci na 6. dubna byl celý personál jugoslávského vyslanectví v Kremlu. Po podepsání smlouvy zůstali pohromadě a hodovalo se až do rána. Stalin byl osobně přítomen a pil rovněž. Zvlášť důkladně se bavil pán Kremlu s jugoslávským vojenským ataše, plukovníkem Popovičem, jehož se opětovně důrazně tázal:

„Budete zcela určitě klást odpor?“

Bylo úplně jasno, že si Stalin přál válku za všech okolností. Také se s tímto přáním nikterak netajil.

Zvlášť důkladně se hovořilo této noci o válečné síle rudé armády. Srbové chválili přípravné práce a to zvláště práce polního maršála Timošenka. Ukázalo se při tom, že Stalin touto chválou svého generála nebyl zvlášť nadšen, nýbrž chtěl sám býti považován za tvůrce rudé armády.

A jiný obraz:

Sovětské noviny jsou opatrné, ačkoliv i jim tu a tam něco uklouzne. O tom budeme mluviti později a ukážeme, jak v takovém případě se projeví pravé smýšlení Kremlu.

V Sovětské unii mají však rádi přednášky. V nich možno slyšeti věci, které jsou mnohem zajímavější a poučnější než únavné novinářské články.

Přirozeně nesmí se jíti snad na tábory lidu. Ale v Moskvě a v Leningradě jest na př. technické museum, a v technickém museu obou těchto metropolí se podávají výklady o mezinárodní politické situaci.

Taková přednáška konala se v tomto museu také 25. dubna 1941. Mluvilo se velmi jasně:

Německo jest nuceno skončiti válku stůj co stůj v tomto roce. Čas pracuje pro Anglii, neboť poměr sil se

přesunuje s trváním války v neprospěch Říše a ve prospěch Velké Britanie. Německu bude obtížno udržet své prodloužené fronty a ještě obtížnější udržet na uzdě rostoucí počet nespokojenců v obsazených územích. Přes nespočetná vítězství postavení Říše není růžové, kdežto Britové utrpěnými ranami nebyli nikterak poraženi.

A teď následoval chvalozpěv na moudrou politiku Stalinovu, která povede k tomu, že svět bude doufati jen v Sovětskou unii a jedině u ní bude hledati ochranu proti válečným spoustám, že válčící „kapitalistické země“ se vzájemně utahají a že jedině Sovětská unie — zakročujíc v poslední chvíli — bude míti užitek z této války.

Po této upřímné přednášce následovala poučná diskuse. Na otázku, zda Moskva po sovětsko-japonské smlouvě jest oprávněna podporovati Čínu, odpověděl řečník přesvědčeným „ano“. Na otázku, jak se vyvíjí situace v Turecku a co bude s přátelskou smlouvou s Jugoslávií, byla dána odpověď, že se nesmí zapomenout, že boj ještě není skončen.

V závěru přišla naivní otázka: „Doufá Sovětská unie, že Německo válku vyhraje?“

Místo odpovědi se řečník rozesmál na plné kolo, doprovázen smíchem celého shromáždění a potom

doslovně konstatoval: „Vy víte, soudruzi, zcela dobře, komu Sovětská unie přeje vítězství v této válce a kdo bude v této válce opravdovým vítězem.“

Dodatkem k tomuto tématu zmíníme se ještě o mnohých autentických dokladech. Je nutno předeslati, že Sovětská unie pochodovala vždy po dvou cestách a že k dosažení svých světových politických cílů měla zapojeny dva politické aparáty:

Diplomacii a sovětskou armádu tak zvaného sovětského státu, a Kominternu, komunistickou internacionálu, řízenou, inspirovanou a placenou z Moskvy.

Kominterna jest předvoj. Ohledává území, může být příležitostně odpískána anebo desavouována. Masivnější válečná moc úřední sovětské diplomacie následuje, a v danou chvíli spustí rudá armáda.

Také ústředna, správní sekretariát kominterny se svými národními sekcemi, jest v Moskvě. Od pádu Československa a anšlusu Rakouska zemské sektory se scvrkly.

Podle kterých hledisek se má prováděti rozkladná práce kominterny po uzavření smlouvy s Německem, bylo jasně stanoveno v říjnu 1939 ve vydaných

„Směrnicích pro vnitřní stranickou, organisační a ideologickou kampaň komunistické strany slovenské“. Tyto směrnice navazují na výrok Leninův, podle něhož mohou býti uzavřeny smlouvy také s jednotlivými kapitalistickými státy, slouží-li zájmům Sovětské unie a vytvářejí-li možnost zneškodniti protivníka. Taktická spolupráce s Německem, praví se v těchto směrnicích dále, odpovídá úplně těmto Leninovým slovům. Cíl sovětské politiky jest vyznačen těmito slovy: „Sovětská unie a její rudá armáda mohou beze ztrát býti po hotově, aby ve vhodném okamžiku a na vhodném místě napadly oslabeného nepřítele.“

ROZKLADNÁ PRÁCE V CELÉ EVROPĚ

Švédsko

Nejdůležitější zahraniční ústředna kominterny, spojka kominterny, jest dnes ve Švédsku. Jest známo, že kominterna zařídila před časem více větších politických ústředních kanceláří, které jako spojovací a dozorčí orgán Moskvy měly sdružovati zemské sekce větších oblastí a dohlíželi na ně. Spojka Kominterny, působící od začátku války skrytě ve Stokholmu a jejíž jedinou úlohou jest připravovali rozkladné dílo v oblastech kontrolovaných dnes Německem, znamená útok již jen svou existencí. V této kanceláři vycházejí také časopisy pro mezinárodní propagandu „Die Welt“ a „Komunistická internacionála“.

Jest potěšující, že výsledky ve Švédsku nejsou nikterak pozoruhodné, protože dělnické organisace poznaly nebezpečí. Tak na př. napsala odborová organisace největšího švédského paroplavebního podniku, loděnice Goty v Göteborgu, ve svých zprávách č. 144 svým členům mimo jiné:

„Nečtěte už komunistické noviny a letáky, nenavštěvujte komunistických přednášek, odpírejte komunistům právo, aby mluvili vaším jménem.“

Toto odmítavé chování švédského dělnictva vzniklo především pro těžké útoky komunistů proti Finsku a proti pomoci Finsku za sověto-finské války.

Přesto začala mezi tím ve Švédsku nová bolševická ofensiva, která vedla k tomu, že počátkem června 1941 musela být provedena řada zatčení a domovních prohlídek v různých švédských městech proti illegální činnosti úředně legálních komunistů.

Norsko

Ze Švédska Moskva se namáhala prováděti svou rozkladnou krtčí práci také v Norsku, které jest obsazeno německými vojsky a kde vládnou uvědomělí přátelé spolupráce s Říší. Zde se vyrukovalo se starým krycím heslem kominterny o „národním osvobození“, jak svědčí zvláště letošní lednové číslo „Komunistické internacionály“. Přirozeně politických výsledků není, ale úmysl byl bezpečně zjištěn.

Francie

Podobné pokusy, ovšem ve větším měřítku, byly zjištěny ve Francii, a to zvláště v neobsazeném území. Přípravná práce byla vykonána už před válkou v úplatném francouzském státě pod ochranou Lidové fronty. Ačkoli koncem roku 1939 zločinecká vláda

Daladierova začala postupovati proti kominterně, podařila se důkladná opatření teprve vládě Pétainově. Rozsah rozkladných pokusů může být i naznačen několika čísly. Jen od července do konce září 1940 muselo být provedeno 15534 domovních prohlídek a 6184 zatčení. 970 komunistických skupin bylo rozpuštěno, 384 novin zakázáno. 2006 zvláště nebezpečných komunistů dopraveno do koncentračních táborů. Přesto se provádějí ještě dnes skoro denně další zatčení, jsou objevovány sklady papíru, tiskárny a rozmnožovací stroje, aby byla učiněna přítrž podkopné práci.

Opět a opět pokoušejí se moskevští agenti rozšiřovati v noci illegálně „Humanité“. Pokoušejí se také dostati text pod jinými tituly do různých oblastí Francie, tak na př. s označením „L'Avantgarde“ jako orgán mládeže, „La Voix du Peuple“ pro pařížskou oblast, „Caserne“ pro mladé vojáky, „Les Droits sur eux“ jako orgán demobilisovaných, „Travailleur alpin“ v jižní Francii, „Bibendum“ pro Clermont-Ferrand. Vzhledem k bdělosti úřadů byly buňky přeorganisovány. Nejmenší jednotka se skládá jen ze tří mužů, takže jest těžko zjistiti při zatčení ně jakou souvislost.

Pro zákeřnost celé podvratné práce řízené z Moskvy jsou přínačny tajné pokyny illegálního vydání „Cahiers du Bolchevisme“ z ledna 1941. Znějí:

„Velké slovo našeho kamaráda Thoreze o „main tendue“ vůči katolíkům jest dnes časovější než kdy jindy. Hnutí, které hýbe davy, není nikterak zvlášť komunistické. Skládá se spíše z různých proudů, které mají svůj původ v nejrůznějších činitelích jako jsou: vyživovací starosti, nezaměstnanost, problém válečných zajatců, okupační armáda, rozpadávání starodávných zřízení, ba i prostě skutečnost, že staré zvyky zmizely. Každý hubuje svým způsobem, každý hájí svou existenci. Všichni žádají pád nynějšího režimu a dosazení vlády, která odpovídá jejich vlastnímu ideálu. Žádná z těchto skupin není dosti mocná, aby dosáhla svého cíle. A tak každá představuje jen část revoluční armády. Vytrhnout je z těchto omylů anebo přijíti k nim pouze s rozumovými důvody muselo by být považováno za neodpustitelný zločin spáchaný na úspěchu našeho komunistického ideálu. Spíše musíme jich šikovně a do krajnosti používat pro své účely. Jest naprosto žádoucí, aby příští revoluci považovali za revoluci svou.“

Jako tak často, také ve Francii si bolševici s oblibou nasazují nacionalistickou masku. Tak napsala „Action Française“ ze dne 22. listopadu 1940: „Zatím co komunisté před válkou patřili k válečným štváčům,

přehodili při vypuknutí nepřátelství kormidlo a organisovali ve zbrojních závodech zpomalené pracovní tempo, které vedlo k známým výsledkům. Od příměří změnili opětně frontu. Krmí obyvatelstvo fantastickými nadějemi na de Gaulea a vedou proti maršálovi letákovou kampaň.“

Spolupráce s de Gaulem a Brity ve Francii ukazuje jasně, proti komu je ve skutečnosti namířen útok kominterny, řízené z Moskvy. Systematická podryvná práce bolševických agentů ve všech evropských zemích — jak dokazují jednotná „osvobozovací hesla“ — má znemožnili Německu uspořádání Evropy a Říši při vhodné příležitosti dělat překážky organisováním hnízd odporu ve všech dílech kontinentu.

Španělsko

Ve Španělsku drží Franco otěže pevně v rukou. Přesto se snaží Moskva všemi prostředky využíti obtížné vyživovací situace země pro svou rozkladnou propagandu. Také zde pracuje bolševismus s Angličany ruku v ruce.

Sovětský tisk odhodil masku

Tato zjevná převratná činnost, řízená Moskvou, má také postupně stále silnější ohlas v sovětském tisku, který v prvním roce války se přetvařoval pečlivěji.

Tak píše „Sovětská Ukrajina" 21. ledna 1941:

„Sovětský lid nezapomene svých mezinárodních povinností vůči světovému proletariátu a vůči všem zaměstnancům kapitalistických zemí. Další zpevnění hospodářské a vojenské moci Sovětské unie jest úlohou nejen vnitřně-politického, ale také zahraničně-politického významu. Každý dílenský stůl, každý tank a každé letadlo, které se vyrobí nad plánovaný počet, jest nejlepším výrazem mezinárodni solidarity sovětského lidu se zaměstnanci kapitalistických zemí, kteří jinými prostředky a metodami prokáží mezinárodní solidaritu s hrdinným sovětským lidem.“

V č. 5/1940 píše „Komunistická internacionála“:

„Komunisté všech zemí sdružují pracující masy kolem komunistické internacionály Leninovy a Stalinovy, jediné mezinárodní organisace, která jest s to, spojiti síly mezinárodního proletariátu v boji za řešeni světodějných úkolů.“

Tyto výroky sovětského tisku z nejnovější doby potvrzují jednoznačně zřejmý úmysl držitelů moci Sovětské unie, připraviti ve všech zemích rozkladnou

činností obyvatelstvo k útoku za bolševické myšlenky, aby pak v posledním okamžiku, opírajíce se o zbraně rudé armády, vedli rozhodnou ránu proti existenci všech národů Evropy a evropské kultury.

Rudá armáda zahajuje akci

Jest příznačno, že také „MOPR“ (Mezinárodní rudá pomoc) je rovněž v posledních měsících vyháněna k novému umělému rozkvětu. Tak napsal její orgán „Moskevský bolševik“ 24. ledna 1941, že jen moskevská organisace získala za poslední rok nových sto tisíc členů a jen v Moskvě sdružuje 800000 osob. Ostatně byl příležitostný pacifický tón náboru „MOPRu“ předstižen, poněvadž nynější situace ukládá vychovávat, aby pracující lid byl vychováván k bojové pohotovosti. — To jest jasné!

Právě tak jako v severní a západní Evropě Moskva za pomoci kominterny, ale mnohdy také zcela otevřeně jako diplomatickou akci SSSR, provádí rozkladné dílo vnitřního a vnějšího zničení národů na východě kontinentu.

Moskevská ruka v Jugoslavii

Mluvili jsme již o dramatických událostech dne 5. a 6. dubna 1941, které se odehrály mezi Moskvou a

Bělehradem, a které současně s podkopnou prací Londýna svedly bělehradské vojenské pučisty k strašným zločinům spáchaným na jejich vlastním státním útvaru.

Již od začátku války rozvíjeli rudí agenti v celé Jugoslavii velmi živou činnost. V pozdním létě 1940 nabyla přitom komunistická propaganda protiněmeckého rázu. V oběžníku správy drávského banátu v Lublani podřízeným úřadům ze dne 5. srpna 1940 se praví, že podle dokladů po ruce jsoucích komunistická propaganda na rozdíl od dřívějška zamýšlí „pořádati v budoucnu projevy nepřátelské Německu a Itálii“. Stále častěji jsou v komunistických kruzích otevřeně proklamovány rudé dobyvatelské úmysly na Balkáně a proti Německu.

Tak německé vyslanectví v Bělehradě podává dne 13. září 1940 zprávu o zasedání funkcionářů komunistické strany v Záhřebě, kde bylo prohlášeno toto: „Podle zpráv došlých z Ruska mají býti Slovensko, Maďarsko, Jugoslávie, Bulharsko, Rumunsko, jakož i část Polska obsazeného německými vojsky označeny jako ruský protektorát. Tato nová úprava bude provedena přirozeně teprve po očekávaném vojenském oslabení Německa.“

Moskevské filmy byly promítány v celé zemi. Jako všude, bylo použito i zde nacionalistické masky. „Obrana

slovanských zájmů“ znělo heslo. Tím se podařilo získati stoupence nejen mezi dělnictvem, ale i mezi sedláky, úředníky a dokonce i v měšťanských kruzích. Uznání Sovětské unie jugoslávskou vládou bylo navenek vylíčeno jako podnik zladěný na tón německo-sovětského paktu, kdežto ve skutečnosti to byl první krok k vměšování Sovětů výslovně do jugoslávské politiky, aby bylo vyvoláno napětí v poměru k Říši. Dokonce i výslovně národní a protimarxistické kruhy jugoslávské byly nachytány na pokrytecké panslavistické heslo.

Další krok byl již zřetelnější: Moskva žádala zákaz tří protikomunistických ruských časopisů. Naproti tomu tak zvaní nezávislí prostředníci, placení Sověty, plnili sloupce jugoslávského tisku články inspirovanými z Moskvy.

Využívali obratně všech možností. Jugoslávský vojenský ataše v Moskvě, plukovník Popovič, jednal o větších dodávkách zbraní.

Na podnět sovětské vlády předložil dne 14. listopadu 1940 srbský vyslanec v Moskvě pomocníku zahraničního komisaře Višinskému seznam válečného materiálu, požadovaného Srbskem. Již za týden, dne 21. listopadu, byla dána srbskému vojenskému ataše šéfem ruského generálního štábu odpověď: „Dáme vše, co si přejete, a to

hned.“ Bolševická ochota šla ještě dále: Může býti dodáno ještě více materiálu; Jugoslavie si může také sama určití ceny a způsob placení. Jugoslávský vojenský ataše mohl hlásiti, že se strany Sovětů „jest připraveno rozsáhlé válečné zásobování“. Jedinou podmínkou bolševiků byl požadavek naprosté mlčenlivosti. Zvláště mělo být zabráněno tomu, aby Německo, Bulharsko anebo Rumunsko se dovědělo o dodávkách. Sověty se obávaly především toho, že by se mocnosti Osy mohly dověděti o zamýšlených dodávkách. Z toho jest patrno, že jugoslávské vojenské kruhy jistě chápaly zbrojení doporučované z Moskvy, jako krok namířený proti Ose. Sovětští důstojníci cestovali přes Sofii a Skoplji do Bělehradu. Jest prokázáno, že o částečné mobilisaci, kterou Jugoslávie provedla r. 1940, spolurozhodovala také Moskva. Sověty daly jugoslávskému generálnímu štábu k disposici svou zpravodajskou službu, především své agenty, kteří působili v Bulharsku. To byli sovětští zpravodajští důstojníci, kteří tvořili spojku mezi anglickou a jugoslávskou zpravodajskou službou. Současně příslušná místa v Moskvě ujišťovala jugoslávského zástupce: „Už nyní jest Německo oním mocným nepřítelem, proti kterému se v Moskvě připravují.“

Oběti hladu

Jugoslávský delegát v Moskvě se také domníval, že může říci, že se SSSR „všemi prostředky snaží slíbené dodávky Německu zpomaliti a nikoli usnadniti.“

Zatím co si takto hráli s ohněm kolem sudu s prachem, působila bolševická kulturní propaganda. Vznikla nová rudá knihkupectví a byla rozvinuta kvetoucí filmová a letáková propaganda.

„Krasnaja Zvězda“ napsala pak souhrnně 10. dubna 1941: *„Sovětsko-jugoslávská přátelská smlouva a smlouva o neútočení, podepsána dne 5. dubna v Moskvě, jest považována světovým tiskem za akt důležitého mezinárodního významu a velké historické důležitosti. Smlouva podává nový přesvědčivý důkaz o přitažlivé síle mírové politiky Sovětské unie. Současně je z ní patrno další posílení posic a mezinárodní váhy SSSR, jakož i vzrůst jejího vlivu na vývoj mezinárodních vztahů.*

Uzavřená v nejkritičtějším okamžiku vývoje událostí na Balkáně, sovětsko-jugoslávská smlouva demonstrovala mírové úmysly jugoslávské vlády. Tyto zahraniční cíle Jugoslávie vyvolaly nejhlubší porozumění u vlády SSSR, která vede činný a záměrný boj za mír. Sovětská unie podporuje nezměněně každou akci, která sleduje osvobození národů od neštěstí války.

Národy SSSR sledovaly s největším zájmem vývoj událostí v Jugoslávii, snahy Simovičovy vlády, která se dostala k moci a

která se opírá o porozumění většiny národa vybojovat věc míru, jakož i nezávislost a územní celistvost své země. Podle smlouvy z 5. dubna zavázaly se obě smluvní strany udržeti v případě útoku na jednu z nich se strany třetího státu politiku přátelských vztahů k smluvní straně. Tato situace vznikla již následujícího dne po podepsání smlouvy. Tím větší cenu má tato smlouva za nových podmínek, neboť Sovětská unie dostojí vždy svým mezinárodním závazkům. Sovětsko-jugoslávská smlouva spočívá na pevných základech přátelství a důvěry, již oba státy navzájem pociťují.“

Kdyby snad po všem, co jsme uvedli, byly ještě pochybnosti o prolhané úloze Moskvy v případě Jugoslavie, jsou rozptýleny touto cynickou zprávou úředního listu rudé armády, jejíž zločinecké smýšlení může býti předstiženo jedině dokumentem, který německé oddíly nalezly na sovětském vyslanectví v Bělehradě a v němž se praví:

„SSSR bude jednat teprve v daném okamžiku. Mocnosti Osy rozptýlily ještě více své branné síly a proto SSSR udeří náhle na Německo. Přitom SSSR překročí Karpaty, což bude signálem pro revoluci v Maďarsku a vojska, která potáhnou Maďarskem do Jugoslávie a proniknou k Adrii, oddělí Balkán a Blízký východ od Německa.

Kdy se to stane? V okamžiku, který budou Sověty považovat za nejvhodnější pro výsledek tohoto podniku! Současně vypukne revoluce ve Francii.

V Jugoslavii jest lid stále radikálnější tou měrou, jak se zhoršují. dnešní hospodářské poměry. Bude-li zima tak studená jako hladová, stane se Jugoslavie na jaře sudem prachu, k němuž třeba jen přidržeti zápalku.“

Když pak zaslepená země, která upadla do rukou neodpovědných dobrodruhů, vyvodila poslední důsledky, zástupci Moskvy zmizeli ze hry, aby ji zkoušeli na jiném místě, vždy se stejným cílem, který časopis „Internacionalný maják“ jednoznačně vyjádřil ve svém čísle 4. z 1941. Napsal, že všechny národy Evropy, Asie, Ameriky a Afriky očekávají od Sovětské unie „úderné brigády“ světové revoluce, rozhodující útok a boj proti „zemím kapitalismu“, t. j. proti mocnostem Osy.

Otevřené nepřátelství nejen předvoje Kremlu, komunistické internacionály, nýbrž i moskevských držitelů moci dokonce i proti Německu jeví se především v tom, že nejen země, která byla až do té doby neutrální, jako v případě Jugoslávie, je štvána všemi prostředky proti Říši, nýbrž se zjevným cynismem v bolševické štvanici, kterou provozují i tam, kde obyvatelstvo země se v loyální spolupráci aneb v otevřeném a poctivém

přátelství vyslovilo již pro Říši, jako v Bulharsku, Rumunsku a Maďarsku.

Protiněmecké štvanice a rozkladné pokusy v Bulharsku

Právě v případě Bulharska totožnost kominterny a sovětského státu jest prokázána zvlášť jasně. Veškerá illegální bolševická činnost byla tam vedena sovětským bolševickým ataše Borisem Osokinem v Sofii. Je to Žid a agent GPU. Jak se skutečně jmenuje, neví přesně nikdo. Jeho zvláštním trikem byla filatelie. Byl častým hostem v hlavním kroužku sběratelů poštovních známek v Sofii, kde získával spolupracovníky pro své temné záležitosti a dával si nenápadně přivádět agenty.

V minulých letech byli bulharští komunisté řízeni přes Cařihrad. To se však ukázalo příliš obtížným a proto byla tato ústředna přeložena zkrátka na sofijské vyslanectví.

Cíl bulharských komunistů byl přitom zvlášť poučný a jednoznačný: usilovali o přivtělení země k SSSR.

Vedle propagandy prováděné letáky, illegálními spisy a pod. byla prováděna zvlášť silně šeptaná propaganda, která byla řízena jednoznačně a systematicky proti mocnostem Osy, především však proti Německu.

V písemné propagandě byli opatrnější. Přesto byla dělána zcela otevřeně nálada pro vojenský spolek s SSSR. Vedle této illegální, bolševické podkopné práce byla právě v Bulharku rozvinuta zvlášť silně tak zvaná legální, prosovětská propaganda. Ústav VOKS, společnost pro kulturní styky s SSSR, byla vrcholnou organisací, k níž patřily sovětské kino, Inturist, Bulharská sovětská společnost a knihkupectví „Ruskaja kniga“. Vedle toho hrál zvlášť důležitou úlohu zástupce Tassu.

Hlavní osoby této kliky prováděly všechny své politické a finanční záležitosti za pomoci četných vzájemných spojení, zakládajících se z části na týchž osobách. Tak o rozvoj sovětského kina se staral hlavně Trifon Kostov, který byl současně vlastníkem podniku „Ruskaja kniga“. Tato propaganda filmem byla prováděna velmi šikovně, dokonce kočovnými biografy, takže sovětské filmy se dostávaly do nejodlehlejšího venkova a do konce i do vesnic.

V Sofii samé byl větší počet sovětských kin. Všechna pozorování svědčí o tom, že tato představení, zvláště na venkově, nehradila nikterak výloh, šlo tedy o politické, podporované podniky.

Inturist organisoval dříve cesty do sovětského ráje. V poslední době ovšem jízdy do Ruska nebyly už téměř

povolovány. Přesto kancelář existovala dále a dělala policii velkou starost, poněvadž tato pozoruhodná cestovní ústředna prováděla stále nové podvody a přestupky zákona prodejem fotografií, vydáváním nezákonných tiskovin a pod.

Bulharsko-sovětská společnost byla založena v r. 1934 po zákazu Společnosti přátel SSSR. Pěstovala zvláště úzkou spolupráci s literárním oddělením VOKSU.

Tato společnost měla v Sofii 300 úředních členů a velký počet neúředních návštěvníků a zájemců a četné pobočky na venkově. Pořádala komunistické projevy, výstavy knih, divadelní představení, kulturní odpoledne a pod., rovněž nejen v Sofii, ale všude po venkově.

Jak energicky byla prováděna tato rozkladná práce, jest viděti z toho, že měla v malé zemi 30 opěrných bodů a to ve Vidinu, Lomu, Ruščuku, Plevnu, Slivnu, Burgasu, St. Zagoře, Jambolu, Haškově, Harmanlu, Kirďali, Elhově, Kornovaru, Lovci, Trojaně, Drevnu, Provadii, Nachjalku, Pazardiku a Karlově.

Přirozeně se snažili právě v Bulharsku, jako také jinde, kde to bylo možno, opírati celou propagandu o národní cit lidu. Přátelství k Rusku na slovanské základně bylo obratně uváděno v souvislost a ztotožňováno s

přátelstvím k Sovětům. Právě tím, že podchycovala také kruhy národních a duchovních živlů, působila tato propaganda zvlášť nebezpečně.

Ačkoli tu bylo sovětské knihkupectví, a Inturist se zabýval nakladatelskými obchody, nebylo nikterak zapomenuto na bulharský tisk. Byly tu četné listy jako Zarja Utro, Dněvnik, které aspoň dříve dostávaly bez pochyby podpory od Sovětů.

Třeba konstatovati, že v Bulharsku skutečně všichni úředníci sovětského vyslanectví pilně pracovali. Když ruský vojenský ataše Děrgačov byl odvolán a nahrazen majorem Serědou, objevilo se, že jeho odvolání bylo trestem za to, že nevybudoval dostatečného zpravodajství o pohybech německých oddílů.

Následky této podkopné práce byly by mohly být pro Bulharsko a snad pro celý Balkán osudné, kdyby sofijská vláda nebyla přes všechny obtíže zvládla nebezpečí jasným, energickým postupem.

Maďarsko

Také Maďarsko, které již jednou v dějinách vedlo hrdinný boj proti vyslanci Kremlu Belu Kunoví, se stalo znovu předmětem bolševických rozkladných pokusů, jichž účelem bylo mobilisovat Maďarsko proti

mocnostem Osy. Koncem března 1941 se objevily letáky, které byly od té doby v ohromných množstvích rozdávány nejen ve městech, ale i na venkově. Zněly takto:

Maďaři!

„Čtěte a dejte anebo pošlete dále jinému Maďaru! Fašisticko-nacistická propaganda múze tvrdit, podvádět a sesmolovat, co chce, avšak následující skutečnosti přesto nemůže popříti….“

Teď následují pošetilé číselné sestavy, v nichž africké kmeny lidožroutů se počítají za rovnocenné s německými pancéřovými divisemi, aby byly dokázány anglické vyhlídky na vítězství. Pak následuje nejtučnější protiněmecká štvanice:

„Maďaři! Jak dlouho ještě chcete mlčky, bez jediného slova, trpět bídácké hospodářství hraběcích lumpů, kteří zrazuji vlast, a Šípových křížů, těchto pacholků zaprodaných Německu, jakož i úplné vyrabování svého státu Němci, které jste vpustili do země?

Tážeme se vás: „Kde jsou potomci slavných bojovníky honvédských z let 1848-49? Kde jest duch Košútův, Petöfiho, Györgeyův, Danjaničův, Klapkův, Behmův atd.? Dnes vládne

duch Jelušičův, Windisch-Grätzův, Haynauův, který zneuctívá vaši vlast a zbaběle trpí vpád německé armády.

Maďaři! Nač ještě čekáte? Chcete být chřadnoucími, do hadrů oblečenými otroky zbídačenými německým hladem, anebo svobodnými Maďary?

Taková jest otázka! Odpovězte, jednejte, dokud ještě není pozdě! S bratrským pozdravem

Maďarská autonomní sovětská republikánská fronta.

V Debrecíně, v březnu 1941.

V tomto letáku, jemuž nic nechybí na jasnosti a jednoznačností, byly jasné vyjádřeny zvláště dvě věci: totožnost illegálních maďarských komunistů, vedených kominternou, se Sověty, a nepřátelství tohoto moskevského předvoje proti Německu a Ose.

Právě tak jako v Bulharsku byla přitom v Maďarsku, podporována skutečností společné hranice s SSSR, myšlenka připojení k Sovětské unii jménem vydavatele letáků, „Maďarské autonomní sovětsko-republikánské fronty“, posledním cílem.

V Maďarsku jako v Bulharsku byly by mohly být následky této rozkladné práce pro národ strašlivé a vésti k podobné katastrofě jako v Jugoslavii, kdyby vedoucí

mužové v Budapešti a Sofii nebyli zvládli situaci odvahou a politickým rozhledem.

Rumunsko

Známky nedostatku vyplývajícího ze zmatků posledního roku skýtaly v Rumunsku hlavní heslo, s nímž rozkladná propaganda moskevských agentů byla provozována mezi lidem. Početné Židovstvo vystoupilo jako šiřitel těchto hesel. Stávalo se opět a opět, že Židé byli zjištěni jako organisátoři Německu nepřátelských projevů a že jim taková činnost byla také dokázána.

Zdravých sociálních přání dělnictva a zemědělského proletariátu bylo šikovnou agitací využito ve prospěch komunismu. Jest zjištěno, že v Moldavě byla prováděna komunistická propaganda přes obavy z SSSR. Tak vycházel na př. pravidelně hektografovány komunistický časopis „Scantea“ (Jiskra), jehož redaktorem byl sovětský diplomat Gurěvič (obchodní ataše)!

Na sovětském vyslanectví byla prováděna účinná propaganda filmem, při níž byly demonstrovány zvláště síla a „Nepřemožitelnost“ sovětské armády.

Nejlepším důkazem útočné mentality sovětské armády namířené proti Německu jest skutečnost prokázaná v Rumunsku: Když byli Němci přesídlováni z

Besarabie a z Bukoviny, rudí poddůstojníci a vojáci říkali Němcům napořád: „Proč chcete přesídlit? Přijdeme přece za vámi, kdekoli budete. Za půl roku jsme v Berlíně.“

Z tohoto právě tak hloupého jako nestydatého vychloubání mluví hlas Moskvy. Neboť umlčení a zastrašení vojáci rudé armády by se nikdy neodvážili vyjadřovati podobné myšlenky, kdyby jim nebyly bývaly naočkovány systematickou propagandou držitelů moci.

V Protektorátu

Již před obsazením bývalého Československa byla činnost komunistické strany velmi živá, avšak zejména po zřízení Protektorátu dosáhla ve své protizákonné činnosti plné síly. V posledních letech byli stále z tohoto území povoláváni komunističtí funkcionáři do Leninovy školy v Moskvě, kde jim bylo poskytnuto vojensko-politické školení v teorii a praksi občanské války a války terorem.

Těchto kvalifikovaných funkcionářů bylo používáno po zřízení Protektorátu. Počali neprodleně s vybudováním a výstavbou spojení nezákonné komunistické strany s kominternou. Spojení s kominternou udržoval a práce strany řídil a kontroloval generální konsulát SSSR. Jako spojka k sovětskému

generálnímu konsulátu pracoval korespondent Tassu a tiskový referent při sovětském generálním konsulátu, Kurt Beer (Žid!). V této své funkci dostával od diplomatického zastupitelství bolševické noviny a komunistický propagační materiál, který podle pokynů předával funkcionářům stojícím v čele komunistické strany. Byl také zprostředkovatelem ohromných peněžitých částek na podporu protizákonné stranické práce.

Kromě tohoto spojení přes sovětský generální konsulát bylo v Protektorátě ještě přímé radiotelegrafické spojení kominterny s Moskvou.

Bezdrátovou telegrafií byly vysílány z Prahy zprávy o všeobecné vnitřní politické situaci, o návodu a průběhu akcí stranou prováděných, o schůzích ústředního vedení a o rozhodnutích při tom učiněných, jakož i o situaci, náladě i činnosti komunistické strany a byly přijímány rozkazy a pokyny výkonného výboru kominterny z Moskvy. Zajištěné oboustranné jiskrové vedení jest dokonalým důkazem tvrdošíjné revoluční myšlenky kominterny, zaměřené na zničení nacionálního socialismu.

Teroristické plány všude

Kromě protiněmecké rozkladné práce vybudované v jednotlivých zemích působily teroristické skupiny rozšířené po celé Evropě, které měly provádět neustále sabotážní útoky, především proti námořní plavbě. 16 německých, 3 italské a 2 japonské lodi utrpěly takto škody. Hlavní opěrné body těchto sabotážníků byly v Hamburku, Brémách, Gdaňsku, Rotterdamu, Amsterdamu, Kodani, Oslu, Revalu (Tallinu) a Rize.

Ostatně nejtemnější kapitoly nelidské bolševické ničemnosti budou moci být napsány teprve později: zločiny a vydírání páchané na přestěhovalcích a na emigrantech.

Opět a opět pokoušelo se GPU v přečetných případech přinutit německé přestěhovalce k špionáži a zeměžradě. Kde nedošlo cíle a kde jejich oběti ani zdánlivě nepřistoupily na jejich temné plány, udělali bolševičtí zločinci krátký proces: Němci byli zavražděni a s jejich papíry byli vpašováni do Říše agenti Sovětů. Následky tohoto plánu byly by bývaly hrůzné, kdyby nebyla zasáhla vždy včas bdělost německé policie.

Židovští nepřátelé Říše v sovětských službách

K tomuto stále rostoucímu poctu protiněmeckých akcí a prohlášení sovětské vlády patří také nestoudnost, s

niž židovských i nežidovských vystěhovalců z Říše, kteří byli v Moskvě hýčkáni, bylo používáno jako štváčů proti Německu. Lion Feuchtwanger, Bredel, Pieck a přečetní jiní „hrdinové proletářského zápasu“ u zeleného stolu provozují v Kremlu své špinavé řemeslo pomlouvání Německa a jsou za to dobře placeni.

Sem patří také vynášení vnitřních nepřátel nacionálního socialismu do nebes v tisku, který jest Moskvou kontrolován a řízen. Tak na př. vyšel dne 16. dubna 1941 sáhodlouhý článek o Thälmannovi v „Daily Worker“ v New Yorku. Rukopis přišel — jak jest prokázáno — z Moskvy!

Tak se dálo v letech 1940 a 1941 za plné platnosti smlouvy mezi Říší a Sovětskou unií.

Myslili v Moskvě skutečně, že Říše, mocnější než kdy před tím v dějinách, si tyto provokace dá líbit, anebo chtěli provokovat ?

Poslední události ukázaly, že při těchto věcech šlo jen o předběžné potyčky, po nichž měl následovat velký úder.

Německu nepřátelské zprávy z Moskvy

V prvních měsících po zahájení války, krátce po uzavření smlouvy, ukládal si sovětský tisk a rudé

zpravodajské kanceláře, přes všechno nepřátelské jednání Kremlu, pokryteckou zdrženlivost. Ale tak jak pokračovala rozkladná práce kominterny proti Říši v evropských zemích, jak byl stupňován chvat s vyzbrojením sovětské armády, projevovalo se nepokrytěji i nepřátelství proti Říši v bolševickém válečném zpravodajství.

Bylo již poukázáno na skutečnost, že ve válečných úvahách nebyl v bolševickém tisku činěn zásadní rozdíl mezi plutokratickými útočníky a nacionálně socialistickým Německem, které hájí svou existenci. Ale již v prostém zpravodajství o válečných událostech bylo opětně cítiti prsty moskevských židovských novinářů. Již za polského válečného tažení činily nepřátelské zprávy čtyřnásobek počtu německých hlášení.

Od té doby se poměr ještě více přesunul ve prospěch nepřátel Říše. Zvláště pak v poslední době odhodili v moskevských redakcích masku úplně. Hlášení londýnských a newyorských agentur plnila sloupce sovětského tisku. Ba nezalekli se ani reprodukce vysloveně štvavých a hrůzostrašných zpráv.

Tak vyšly zprávy o hrdinném činu potopení „Hoodu“ lodí „Bismarck“ a o následujícím zániku německé bitevní lodi úplně v britském podání.

Ba sovětský admirál Relli považoval dokonce za svou povinnost otisknouti anglické lživé zprávy o stavu „bitvy v Atlantiku“ jako vlastní úvodník v „Pravdě“.

Ke konečnému odhalení došlo po dobytí Kréty. Moskevský rozhlas rozšířil v pátek 31. května 1941 štvavé hlášení Reuterovy kanceláře z Káhiry o přistání německých oddílů na Krétě. Ve zprávě se pravilo že němečtí parašutisté, jakkoli všichni silní mužové se třásli strachem, když přišli do zajetí, někteří prý dokonce plakali a prosili Angličany, aby je zastřelili, poněvadž jsou války syti. Dále se pravilo, že mezi německými parašutisty byli také četní nezletilci, mezi nimi i 151etý mladík, kteří prý byli k službě donuceni!

Tato zpráva byla rozšířena nejen v rozhlasu ruský a v několika cizích řečech co nejobšírněji, ale také ve všech domácích a zahraničních zpravodajských službách Tassu a ve veškerém sovětském tisku ve stejném rozsahu.

Stejným tónem byl psán článek rudého „Kanonu“, jakéhosi Ivanova, člena akademie věd v Moskvě; v „Trudu“, vedoucím sovětském dělnickém orgánu, uváděl sáhodlouhé omluvy a vysvětlení o příčinách anglické porážky na Krétě, s úmyslem, jemuž nebylo možno nerozumět: menšit význam vítězství německých parašutistů.

Útoky proti Říši

Činnost kominterny a Sovětské unie v nejužší spolupráci ve všech evropských zemích pro komunismus, pro sovětský imperialismus a proti Německu, lze pozorovat při vší opatrnosti opět a opět v sovětském tisku a v sovětském rozhlasu. Tak se praví v článku Dimitrovově, který bývá často uváděn, že odpovědnost za tuto válku má buržoasie kapitalistických států a především vládnoucí třída válčících mocností. Jest prý známo, že dnešní Německo jest právě takovým kapitalistickým státem. Německo, Itálie a Japonsko vystoupily prý jako první útočníci.

Dimitrov pak pokračuje a hrozí:

„...Mezitím však Sovětská unie se stala silnou mocností, podporována znamenitě vyzbrojenou rudou armádou“.

Zcela podobně se vyjadřují četní spisovatelé pojednávající v bolševické veřejnosti o tomto nebezpečném tématu. Znovu a znovu se říká, že Sovětská unie přece jen vyřídí zlé, nepřátelské Německo k velké radosti všech národů.

Nezastřeně formuje na př. své nenávistné a rozkladné útoky proti Říši a mocnostem „Osy“ vedoucí

oficiální list moskevské kominterny „Die Welt“ ze dne 6. prosince 1940:

„...Dělá snad plutokracie dosud „vítězných” států politiku v zájmu národů?

Chceme ukázat na příkladu, že tomu tak není. —

Každému soudnému člověku jest dnes jasno — a německým bankéřům také — že mírový diktát versailleský znamenal katastrofu nejen pro Německo, ale pro celý kapitalistický svět a především pro široké masy lidu všech kapitalistických zemí. K tomu není třeba důkazů, to zpívají vrabci na střeše. A přece žádají dnešní vítězní italští a němečtí bankéři nové Versailles, jakkoli jsou si dobře vědomi, že nový versailleský systém desorganisuje svět, vyvolá krise a jejich vlastni národy strhne do propasti...

Bankéři požadují hotové peníze!...“

Dále ta nestydatost již nemůže jít! Vítězné Říši se prostě podkládá úmysl, že chce proti poraženým vybudovat nové Versailles.

A dále se praví v témž článku:

„...Politika buržoasie poražených i vítězných států je protinárodní.“

Co jest přesně míněno těmito všeobecnými řečmi, dá se zjistiti z „Die Welt“ ze dne 24. ledna 1941. Zde je naprosto jasně patrno, že jde o přímý útok proti Německu jako programový cíl kominterny:

„... Mezinárodní proletariát nikdy nestrpí, aby osud, který musí dnes nésti, byl Čechům, Polákům, Rakušanům, Židům, Holanďanům, Lucemburčanům, Belgičanům a Norům údělem také v budoucnosti...“

Otevřenější a nepřátelštější vměšování do záležitostí vítězné Říše nelze si věru představiti. Vylíčeným systematickým štvaním všech národů Evropy, které dnes čekají na nové uspořádání svého života, proti mocnosti pořádku samé, proti Říši, má býti ohrožováno jisté vítězství Evropy ve prospěch bolševického zmatku. To, že účet byl dělán bez hostinského, nemění nic na perfidnosti plánu.

Za všemi těmi zjevnými i zastřenými útoky vězí praktický účel rozkladu v Říši samé. Tak psala „Die Zeit“ 24. ledna 1941, že „vítězství německého imperialismu“ neosvobodí ani Německo samé, ani ostatní svět.

Tento nestydatý, i když přirozeně bezúčelný pokus, vypočítaný na to, aby německé dělnictvo bylo poštváno proti nacionálně sociálnímu vedení, dokazuje odhodlání

moskevských držitelů moci k otevřenému útoku na Německo, neboť taková potměšilost proti mocnému státu, s nímž má přátelskou smlouvu dosud platnou, jest prakticky již počátkem nepřátelství.

Stejné záludně píše úřední list kominterny na rozkaz Moskvy o čtyři týdny později:

„Proletariát nemá důvodu poskytnout svou podporu tomu neb onomu imperialistickému táboru, aby ovládl africké nebo evropské domácí obyvatelstvo. Afrika Afričanům Itálie Italům, to jest národům dotyčných zemí, toho si žádá zájem mas, plné, neomezené právo všech národů kapitalistického světa, aby určovaly svůj osud, to žádá zájem mas. Systémy, které odnímají právo na sebeurčení cizím národům, musí je bráti stejně i svým vlastním. Čím více posádek musí buržoasie vydržovat v cizích zemích, tím více rostou břemena národu utiskujících. Oč se rozšiřuje moc buržoasie stále na více a více zemí, o to více bezpráví musí vytrpěli národ „panující" země. Nikdy nebyl svobodným národ, jehož vládnoucí třída ovládala cizí národy . . .

Německé masy, které jsou pyšny na velké tvůrčí duchy svého národa, nechtějí, aby v Paříži, Amsterdamu, Bruselu, Praze, Varšavě, Oslu bylo jméno Německa spojováno s Drážďanskou bankou ...

Nikoliv, čas nepracuje pro imperialismus ničící a pohlcující bezpočtu lidských obětí. Jeho krise se přiostřuje. Nikdo jej nebude oplakávati."

Metoda, s níž nacionálně-sociální Německo, jediný opravdu socialistický stát světa, který vede hrdinný obranný a osvobozovací boj proti plutokraciím a otroctví zlata, který pro své lidovecké stanovisko nikdy jiný národ neujařmí a nezotročí, jest nejzákeřnějším způsobem hanoben a pomlouván, jest rozhodným důkazem zákeřného nepřátelství bolševických zástupců v Kremlu proti Říši, kteří pod pláštíkem neutrality a přátelství připravovali ve vhodném okamžiku velký úder ovšem aniž počítali se skutečností, že se Vůdce nedá nikdy překvapiti!

Ale to zločinci v Kremlu netušili. V rostoucí míře poukazovalo se na příští zbolševisování světa pomocí kominterny a Sovětské unie. Věrně podle starého Leninova hesla, které bylo v tisícerých obměnách po dvacet let vtloukáno do hlav lidu Sovětské unie, věřili ve vývoj, že válka oslabí oba válčící tábory natolik, že na konec Stalin jako třetí, který se směje, shrábne žeň světové revoluce.

Ale jak řečeno, účet byl dělán bez hostinského, bez Německa. Ohromná, naprosto nepředvídaná vítězství

německé branné moci ohrožovala celý Stalinův plán. Rychlé a jednoznačné německé vítězství se velice přiblížilo. Kreml musel jednat. Vylíčení aktivity sovětské diplomacie a kominterny v různých kapitolách této knihy, jakož i citáty ze sovětského tisku dokazují nezvratně, jakým směrem se bralo Stalinovo jednání: šlo mu o to, prodlužovat válku a způsobovat Ose štvaním všech evropských národů, o které jde, potíže, aby německé vítězství bylo oddáleno, anebo dokonce znemožněno. Postupem času bylo toto chování stále zřetelnější. Tak v heslech k 1. květnu 1941 četli jsme v „Pravdě“ z 29. dubna a 1. května 1941 zcela jasně, a to se Stalinovým citátem:

„Co se již uskutečnilo v Sovětské unii, může být uskutečněno také v ostatních zemích.

Dělníci Sovětské unie! Nezapomeňte na kapitalistické obklíčení! Budeme houževnatě upevňovati svou rudou armádu a své socialistické zpravodajství. Ať žije komunistická internacionála, organisátor boje za vítězství dělníku!“

Ještě jasněji jest to formulováno v „Izvěstích“ dne 1. května 1941:

„Sovětská unie, domovina socialismu, povede do boje revoluční síly dělníků, nejmocnější, nejpokrokovější a

nejvítěznější oddíly, pýchu dělníků celého světa. Velký prapor mezinárodní proletářské solidarity, který vlaje nad vrcholem světa, na Rudém náměstí v Moskvě, skvěje se v paprscích jarního slunce viditelný všem. K němu se upírají zraky dělníků všech zemi.“

Že tím není míněna nějaká „nevinná" propagační akce, dokazuje mezi četnými jinými citovanými výroky válečné štvanice zvlášť jasně „Krasnaja Zvězda“ ze dne 21. ledna 1940, v níž se praví:

„Rudá armáda představuje ozbrojený předvoj SSSR - údernou brigádu světového proletariátu.“

Stejnou myšlenku vyjadřuje časopis „Na stráž!“ ze dne 23. února 1940:

„Stalinova přísaha po Leninově smrti byla přísahou celé strany, všeho socialistického lidu, který si vytyčil historický úkol, vytvořiti armádu světové revoluce. A lid pod vedením strany Leninovy a Stalinovy, aniž šetřil své síly, aniž se uchýlil od své cesty, tuto přísahu splnil a plní ji i dnes.“

To jest jasné.

Všechny tyto hlasy, v nichž by mohlo být pokračováno bez konce, dokazují, že jest nemožno mluviti o plné neutralitě anebo dokonce o loyálním stanovisku vůči Německu, podmíněném smlouvou mezi

Říší a Sovětskou unií. Říše jest zařazena do kruhu odpůrců, kteří mají být rozbiti a bolševismem vrženi k zemi, v jichž zničení se doufá a k němuž se pracuje všemi prostředky rozkladnými, aby jednoho dne za pomoci rudé armády byla vedena poslední rána.

„Pravda“, oficielní list Kremlu, stupňovala v tomto směru nepřetržitě pathos svých válečných štvavých článků. Dne 17. května 1941 a konečně 31. května 1941 jest už řeč o „Etice bolševismu“, čímž jest míněna úloha zahájiti k vyšší slávě Stalinově „útočnou válku k rozpoutání bolševické světové revoluce“.

„Svatou povinností každého sovětsko-ruského vlastence jest pracovat dnes lépe než včera, podle nové metody a být si vědom své odpovědnosti vůči milované vlasti až do posledního ...

Sovětsko-ruský lid připravuje dnešním svým hrdinným úsilím budoucí vítězství. Neviditelný, ale pohotový stojí konstruktér, mistr, dělník vedle vojáka, vede-li zbraň jimi zhotovenou proti nepříteli. Neviditelný, ale pohotový pro hrdinného letce se účastní konstruktér, mistr, dělník jeho odvážného letu proti nepříteli.

Vláda propůjčila dělníkům závodů č. 18 a č. 12 řády a medaile za vynikající výkony v oblasti výzbroje pro rudou

armádu a válečné loďstvo. Všichni tito dělníci jsou přímo účastni na posílení válečné moci naší domoviny...

Sovětsko-ruský lid miluje válečné řemeslo, ctí zbraně a dovede je držeti v ruce. Žádná armáda světa netěší se tak nedílné lásce lidu jako naše rudá armáda dělníků a sedláků. Zvětšení hospodářské moci země nás přivádí blíže komunismu. Zvětšení vojenské síly zajištuje nám vítězství nad kterýmkoli nepřítelem...

Sovětsko-ruský lid stojí nyní před významnou a hrdinnou stránkou dějin světové kultury. Jde vstříc komunismu ...

Naše moc roste stále na hranicích naší říše...“

Zatím co lid jest připravován pro svou novou úlohu býti potravou děl pro světově-revoluční šílené cíle moskevských Židů, kuje Kreml své temné plány.

DIPLOMATICKÁ FALEŠNÁ HRA

Na venek se od podzimu 1939 ukazuje pokrytecky neutralita, ba dokonce přátelství vůči Říši. Typický jest uvedený již případ Jugoslavie. Moskva uzavřela s Bělehradem smlouvu o přátelství, na venek jako gesto politické souřadnosti s německou politikou, ve skutečnosti však podlý pokus, popichovat Jugoslavii k boji proti Německu.

Podobné jest tomu se všemi podlými akcemi Moskvy od podzimu 1939 proti statečnému Finsku, proti okrajovým státům při Baltickém moři, proti Rumunsku.

Zvláště podlé bylo jednání Kremlu vůči Finsku. Dne 31. října 1939 předložil Molotov své nestydaté požadavky tomuto statečnému národu. Finové, reálně-političtí a střízliví, vyjednávali až do krajnosti. Touto krajností však byla čest a fysická existence národa samého. Neboť přijetí sovětských podmínek by bylo znamenalo úplné zbolševisování země a zničení a vyhubení tohoto severovýchodního předvoje evropské germánské kultury a nenahraditelnou ztrátu pro celou Evropu.

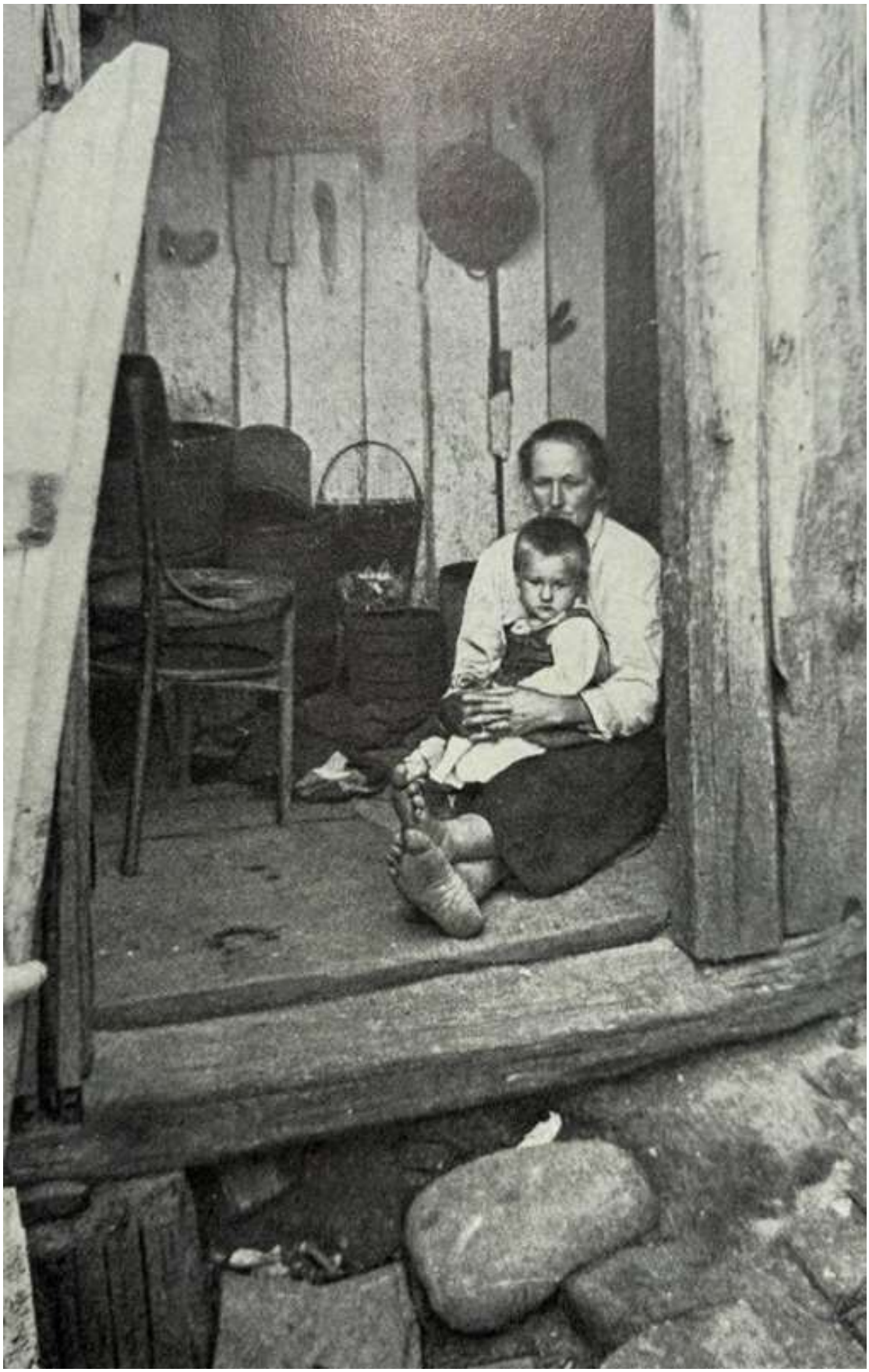

Žena s děckem v dřevěném chlévě

Tak došlo 13. listopadu 1939 k přerušení vyjednávání. Dne 27. listopadu byly hlášeny první pohraniční srážky. Den nato vypověděla Moskva smlouvu o neútočení a 30. překročila rudá armáda hranice.

Tak začal hrdinný boj Finů proti nepředstavitelné přesile, který mezitím vešel do dějin. A tím také počalo demaskování rudé armády, která teprve po třech a půl měsíci a po strašných ztrátách na lidech a materiálu mohla vykázati potřebné výsledky, které vedly k tomu, že Finové uzavřeli dne 12. března 1940 tvrdý sice, ale podstatu národa zachraňující mír.

Sotva 14 dní nato, dne 29. března 1940, byla inscenována nová řeč Molotovova. Tentokrát hrozba platila Rumunsku v souvislosti s besarabskou otázkou.

17. června 1940 natáhl Kreml svá chapadla, lově stále v kalných vodách, po Lotyšsku, Estonsku a Litvě, a strašná zločinná bolševisace těchto kvetoucích území počala.

Bulharsko-sovětská smlouva o letecké dopravě ze dne 13. prosince 1939 byla myšlena stejným způsobem, podobně jako smlouva s Jugoslávií, jako protiněmecká

návnada Sofii. Záludné pokusy selhaly na jasném stanovisku Bulharska.

Dne 20. února 1940 bylo uveřejněno jedno z proslulých dementi Tassu o exploataci niklových ložisek v Petsamu, jichž výtěžek plynul především do Německa. Po roce nutila Moskva Finy, aby petsamský nikl vydali na pospas nedostatečným sovětským těžebným metodám.

29. března 1940 promluvil Molotov svou známou řeč, jež obsahovala nestoudné útoky na Itálii a Japonsko. Byl to současně přímý frontální útok na Říši, která vždy stojí rytířsky po boku svých partnerů.

Týmž směrem byl nesen ostrý protijaponský článek listu „Krasnaja Zvězda“ ze dne 15. dubna 1940.

15. června 1940 učinila Anglie Sovětské unii návrh na smlouvu. Věc neprobíhala podle přáni, ale po týdny a měsíce bylo jednáno tajně mezi Londýnem a Moskvou, aniž Berlín byl Moskvou o tom zpraven. Teprve 21. ledna 1941 tato neslýchaná skutečnost vešla ve známost z debaty v dolní sněmovně.

17. června 1940 dementoval Tass vyjednávání o sovětské smlouvě o neútočení s Bulharskem, Rumunskem a Tureckem. Ale na Balkáně štěbetali vrabci

o tom, že Moskva pokračovala po týdny ve svých pokusech.

Teprve později se ukázalo, že Moskva v srpnu 1940 chtěla si vynutiti na Turecku průjezd sovětského válečného loďstva Dardanelami pro případ balkánské války. Ovšem marně, protože Ankara zůstala tvrdá.

Dne 10. října 1940 přinutila Sovětská unie Finsko k demobilisaci Aalandských ostrovů. Právě tak zbytečné jako nestoudné gesto, které bylo prakticky namířeno proti Říši, která jest pánem Baltického moře.

16. října 1940 počaly tajné rozhovory mezi Sumner Wellesem a sovětským vyslancem Umanským ve Washingtonu.

V listopadu 1940 konají se mezi Molotovem a Majským v Londýně zvlášť živé telefonické rozhovory. Navenek se nic nezměnilo.

Dne 24. listopadu 1940 se stal Děkanosov, dlouholetý vedoucí úředník Čeky, velvyslancem v Říši. Tento pán, odborník pro rozkladné práce a atentáty, nebyl nikde jinde tak málo na svém místě jako v Berlíně.

Dne 10. prosince 1940 pronesl Vůdce svou velkou řeč. Sovětský tisk zamlčel s drzým čelem obdivuhodné sociálně-politické vývody, aby nevyvolal nepokoj u

obyvatelstva Sovětské unie, které tajně bylo již připravováno na válku s Říší.

Dne 13. ledna 1941 přišlo zase dementi Tassu. Jsou-li německé oddíly v Bulharsku, stalo se to bez vědomí a souhlasu Sovětské unie. To byl poslední pokus Kremlu veštvati Bulharsko do stejného neštěstí, jako se to později podařilo s Jugoslavií.

Dne 14. ledna 1941 uzavřela Moskva smlouvu s Čínou, která jeve válce s Japonskem, spojencem Německé Říše. Rudé zbraně za dodávky žlutého čaje!

Dne 22. ledna 1941 dozrávají první plody tajných rozhovorů Umanského ve Washingtoně: USA zrušuje pro Sovětskou unii „mravní embargo“ na letadla a stroje k výrobě leteckého benzinu.

Dne 3. března 1941, když všechny svody vůči Bulharsku selhaly, sahá Moskva k otevřené hrozbě: Sofia dostává notu, v níž přistoupení Bulharska k smlouvě tří je hanlivě nazváno krokem k rozšíření války.

V dubnu 1941 jest uzavřena sovětsko-japonská smlouva o neutralitě a hned nato následuje příslib Moskvy Číně, že nepřátelé Japonska v Čunkingu mohou býti stejně jako dříve jisti podporou Kremlu. Pak se však

sibiřská dráha uzavře na 14 dní a veliká část sovětské armády Dálného východu jede na německé hranice.

Dne 12. dubna 1941 po úspěchu v Jugoslavii a nezdaru v Sofii zkouší Moskva svou štvavou hru také v Maďarsku. Kreml neschvaluje dorozumění Maďarska s Jugoslavií, které bylo provedeno v souhlasu s Říší v zájmu nového uspořádání Evropy.

Dne 15. května 1941 dementoval Tass soustředění vojska na západní hranici, které bylo celému světu známo. Dne 17. května 1941 byly přísně zakázány jízdy cizinců do všech sovětských pohraničních území.

A zase přetvářka bez konce: 8. května 1941 zbaví Kreml vyslance Belgie, Norska a Jugoslávie v Moskvě jejich diplomatického postavení. Zdánlivé gesto samozřejmé korektnosti vůči německému partnerovi.

Ale za několik dní nato, dne 10. května, byli páni z jugoslávského vyslanectví, především vojenský ataše Popovič, povoláni k šéfu generálního štábu rudé armády, Džukovu, s naléhavou prosbou o informace o německé armádě, především o složení německých divisí. Srbové se zpěčují dáti požadované informace když pozbyli diplomatického postavení, poněvadž jsou prý v Moskvě proto, aby si ujasnili poměry v rudé a nikoli v německé

armádě. Šéf generálního štábu Džukov lituje, že nemůže získat tyto informace a končí rozhovor ujištěním, že *válka Sovětské unie proti Německu jest jistá*.

Ruku v ruce s těmito politickými a diplomatickými nepřátelskými akcemi proti Říši postupovala již dva roky systematická *vojenská příprava chystaného přepadu*. Nejen že začátkem června 1941 bylo staženo 160 divisí na německé hranice, ale vedle toho se děly neslýchané neplechy s výzvědným cílem: *přes 70 případů porušení hranic v několika týdnech*, při nichž na německé straně byli dokonce mrtví!

Prakticky se musí toto jednáni považovati již za útok bez vyhlášení války.

V tomto krátkém přehledu mohla být sestavena jen malá část ohromného obžalovacího materiálu. Budoucnost, zkoumání archivů a aktů odhalí bez pochyby ještě zcela neočekávané věci.

Jedno však jest mimo veškeru pochybnost:

Sovětská unie se nikdy nevzdala plánů na obklíčení a zničení Německa, Leninem narýsovaných a sovětskou diplomacií a především Finkelsteinem-Litvinovem důsledně prováděných. Vědomí vlastní slabiny a zbabělý úmysl, být ve válce západních mocností proti Říši

divákem a teprve v posledním okamžiku bez jakéhokoliv úsilí rozhodujícím faktorem, byly Moskvě podnětem k uzavření smlouvy z podzimu 1939.

Neslýchaná mohutná německá vítězství zničila tuto ničemnou .politickou koncepci lží, klamů a přetvářky. Konec války, závěrečný německý triumf se blížil.

Moskva nemohla již déle čekat. Začala se chystat k ráně.

SITUACE V SSSR

V tomto krátkém přehledném výkladu jsou vyznačeny jen poslední zločiny Sovětské unie proti míru od 1939. Tím však není nikterak vyčerpán dlužný účet těchto strašných židovských katových pacholků. Ačkoliv od příchodu nacionálního socialismu k moci v Německu přečetné zprávy líčily pro informaci veřejnosti podle autentických aktů a spolehlivých očitých svědků, jak strašná jest situace národů na východě, především dělnictva a sedláků pod knutou držitelů moci v Kremlu, jest v této době přece jen nutné podati aspoň v heslech ještě jednou přehledný obraz situace v Sovětské unii. Následující kapitoly přinášejí tudíž nejdůležitější body židovsko-bolševického dlužného účtu.

ŽIDÉ V SOVĚTSKÉ UNII

Velkorysé politické rozhodnutí Vůdcovo v pozdním létě 1939 svoliti k loyální mírové spolupráci s SSSR, přes všechny neumenšené ideologické rozdíly, bylo současně ve svých účincích rozhodujícím *pokusem*. Průběhem této spolupráce se muselo nutně ukázati, zda styk s Německem, které jest politicky veskrze zdravé a proti každé politické infekci imunní, povede k *ozdravení poměrů* ve východním prostoru, který jest ovládán bolševiky, anebo zda stadium rozkladu učiní každé zlepšení nemožným. Podobná změna nemohla být přirozeně nikterak očekávána na ideologickém poli. Mohla se však ukázati aspoň ve vyjasněni a uspořádání všeobecných chaotických poměrů, neboť jen po takové konsolidaci spolupráce by byla mohla nésti ovoce.

Prvním a rozhodným krokem k ozdravění muselo být zlomení anebo aspoň omezení naprostého panství Židů v SSSR. Pád Finkelsteina-Litvinova, rozhodujícího mezinárodního faktora politiky obklíčeni proti Říší, učinil teprve plán spolupráce vůbec možným.

Avšak již brzy nato se ukázalo, že Finkelstein-Litvinov změnil pouze místo. Vynořil se na nejdůležitějším místě, v ústředním komitétu

komunistické strany, a to jako vedoucí zahraničního oddělení.

Vedle toho zmizelo ještě několik Židů, avšak nejdůležitější zůstali a stále noví se uhnizďovali na rozhodujících místech.

Jaká jest situace nyní?

Sovětské sčítání lidu z 1926 udávalo počet žijících Židů v Sovětské unii na 2600000, dnes žijí ve starém území Sovětské unie (před přičleněním východního Polska, baltického území a Besarabie) okrouhle 3 miliony Židů, to jest asi 1.8% všeho obyvatelstva. Podíl židovského obyvatelstva jest tudíž značné menší než na př. Uzbeků nebo Tatarů, národů, kterým jest věnována pranepatrná pozornost. Tím křiklavější jest tudíž rozhodující podíl Židů na vykonávání státní správy a na ovládání veřejného života v Sovětské unii.

Vytvořena Židy, Sovětská unie jest až dosud také Židy ovládána. V dalším ukážeme na autentickém materiálu o skutečnostech vynikající vliv Židovstva v aparátu strany a státu, jakož i v kulturním životě. V krátkém výtahu, který předkládáme, mohou ovšem být důkladně prozkoumány jen nejdůležitější posice byrokracie strany a státu. Síla židovského vlivu se zakládá v neposlední

řadě na tom, že střední a nižší funkce ve straně a státě jsou zčásti až z 90% v židovských rukou. Zřetelně viditelné rozšíření a upevnění židovského mocenského postavení jest tedy bez dalšího výkladu pochopitelné.

Židé v aparátu strany

Nejdůležitějším mužem Židovstva v Sovětské unii jest bez pochyby *Lazar Mojsejevič Kaganovič*, který jest již mnoho let „pravou rukou“ Stalinovou a bez něhož se neučiní rozhodnuti většího významu. L. M. Kaganovič jest vedle Stalina nejvlivnějším členem Politbyra, nejvyššího bolševického mocenského gremia. (Kandidáti Politbyra Švernik a Berja jsou Židé.) L. M. Kaganovič jest dále členem organisační kanceláře ústředního komitétu komunistické strany, kde jest podporován souvěrcem *Lvem Zacharjevičem Mechlisem*. Jest vedle toho jako zástupce předsedy rady lidových komisařů dnes zástupcem Stalinovým a Molotovovým, a jako lidový komisař pro správu železnic pevně zakotven ve státním aparátu. Také Mechlis jest zástupcem předsedy rady lidových komisařů a lidovým komisařem pro státní kontrolu.

Zcela zvláštní vliv vykonává Kaganovič kromě toho svými rodinnými vztahy k Stalinovi. Jeho dcera Roza Kaganovičová jest ruskou „Esther“. Po tragické smrti třetí

Stalinovy ženy, Rusky Naděždy Allilujevé, Kaganovič dal diktátoru 1932 svou 17letou dceru jako soukromou tajemnici. Od té doby jest Roza Kaganovičová *illegální ženou Stalinovou*, která vykonává mimořádný vliv ve smyslu svého otce a ve službách Židovstva.

Silný politický vliv vykonává vedle toho na Stalina jeho důvěrník a tělesný lékař, starý Žid *Weissbrod*.

Ústřední komitét komunistické strany, který byl zvolen na 18. sjezdu strany 1939 (Izvěstija z 22. března 1939) a doplněn usneseními 18. konference strany v únoru 1941 (Izv. z 21. února 1941), skládá se vedle přečetných bezvýznamných Židů z těchto zvlášť vlivných Židů:

Členové: Zemljučka R. S., Kaganovič L. M., Kaganovič Michael M., Losovský S. A., Mechlis L. S., Mtin M. B., Stern G. M., Jaroslavský E. (předseda Svazu bojujících bezbožníků).

Čekatelé na členství (kandidáti) : Zmuškevič J. V., Majský J. M. (sovětský velvyslanec v Londýně).

Na 18. *konferenci* strany v únoru 1941 byla utvořena komise ke zkoumání oprav a doplňků k návrhu resoluce podle referátu soudruha Malenkova. Členové komise jsou skoro výhradně Židé: Salzmann J. M., ředitel

Kirovových závodů v Leningradu, Kaganovič L. M. (ostatní funkce viz shora).

Referenty 18. konference strany byli Židé: Kolonyrskaja E. S., šéfka hlavní správy pro bavlnářský průmysl leningradského okruhu: referát o bavlnářském průmyslu. Salzmann J. M. (ostatní funkce viz shora): referát o Kirovových závodech.

V *ústředním komitétu ukrajinské komunistické strany* jsou podle diktátu Moskvy na rozhodujících místech Židé: Kompaněc N. P., Moskvina E. P., Barděr F. F., Legur E. J., Jampolský A. E. V ústřední revisní komisi: Bryk V. V., Gorliňský N. D.

Komitét moskevského okruhu komunistické strany jest úplně, v židovských rukou. Diktují tam Poljakov J. A. a Perlamutrov L. M.

V *moskevském městském komitétu komunistické strany* vládnou Židé: Granatkin L. G., Roviňský L. J. a Selikson M. S.

Židé ve státní správě

Zakotvením židovského vlivu v bolševické straně jest zajištěna výstavba židovské moci ve státní správě. *Skutečná moc je výhradně v rukou nejužší kliky držitelů moci, která je seskupena kolem Stalina a Kaganovičem organisována.*

Část jejích členů jest židovská, druhá jest se Židy spřízněna a třetí jest pod vlivem obou ostatních. Pro posouzení nynější situace v Sovětské unii není rozhodující to, zda všechna navenek representativní místa ve státní správě jsou obsazena Židy či nikoli, nýbrž rozhodující jest především, kdo stojí za nimi.

Jestliže v posledních letech Židé tu a tam zmizeli s vlivných míst státní správy a byli nahrazeni Nežidy, nemá to co činiti s protižidovskou tendencí. Jsou to taktické důvody a účely, které vedly v posledních letech k podobným opatřením na oko. Na nejdůležitějších místech vládnou Židé ještě dnes docela veřejně.

Tak jest *L. M. Kaganovič* vedle Stalina a po Stalinovi rozhodujícím mužem kliky, která vládne dnes v Sovětské unii. Jeho kariéra jest mimořádná. Na jeho ústřední postavení v aparátě bolševické strany bylo již poukázáno. Jako „železný komisař“ hraje Kaganovič *ve státní správě* úlohu muže, který zasahuje všade tam, kde jest třeba učiniti rozhodující opatření pro udržení Stalin-Kaganovičova režimu. Tak provádí od r. 1929 spolu s mnoha jinými Židy nucenou kolektivisaci zemědělství, 1935, když úspěch sovětského vyzbrojení se stal pro nedostatky v dopravě pochybným, převzal „reorganisaci“ veškeré dopravy. V létě 1937, když výroba

těžkého průmyslu, zvláště těžba uhlí a nafty, zůstávala stále za plánem a tím zase sovětské vyzbrojení bylo ohroženo, dal se jmenovat lidovým komisařem pro těžký průmysl. *Všechna tato místa si však podrží jen tak dlouho, dokud jejich osobní aparát není „vyčištěn" a obsazen jeho lidmi.* V srpnu 1938 převzal opětně úřad zástupce předsedy, případně druhého zástupce předsedy ústřední sovětské vlády *(zástupce Stalinův a Molotovův v předsednictvu rady lidových komisařů)*. Nyní podléhá Kaganovičovi „dítě", které působí Sovětské unii největší starost: dopravnictví. Jeho rozhodující mocenskou posicí však, kterou podržel vždy, jest *jeho místo v Politbyru*.

Koncem roku 1937 postoupil Žid *L. S. Mechlis* rychle do skupiny nejvíce vynikajících členů Stalin-Kaganovičovy kliky. Býval zprvu dlouhá léta šéfem „Pravdy", stal se v listopadu 1937 vedoucím tiskového oddělení strany a dostal v prosinci důležité místo vedoucího politické správy rudé armády. Dnes zastává neobyčejně vlivné místo lidového komisaře pro státní kontrolu. Vedle toho jest zástupcem předsedy rady lidových komisařů a členem hlavní vojenské rady rudé armády.

V čele státní správy jsou tito Židé:

Kaganovič L. M.: lidový komisař dopravy, zástupce předsedy rady lidových komisařů,

Zemljačka (Salkind) R. S.: zástupce předsedy RLK,

Mechlis L. S.: zástupce předsedy RLK a lidový komisař státní kontroly,

Berija L. P.: lidový komisař vnitra,

Dubeljský S. S.: lidový komisař lodní dopravy,

Ginsburg S. S.: lidový komisař stavebnictví,

Kaganovič J. M.: zástupce lidového komisaře pro zahraničí,

Suchovolský M. L.: pro naftový průmysl,

Kaplun G. D.: pro stavbu lodí,

Burkman V. V.: stavebnictví,

Rejser D. J.: hutnictví,

Besus L. J.: stavební hmoty v Ukrajině,

Weinstein S. H.: rybářský průmysl,

Šapiro M. D.: plánování,

Zejdin J. L.: spravedlnost,

Milstein S. R.: první zástupce lidového komisaře pro dřevařský průmysl,

Zarapkin S. K.: vedoucí druhé sekce pro Dálný východ v za hraničním komisariátu.

Vedle toho jest důležitá skutečnost, že žena *lidového komisaře pro zahraničí, Molotova, Šemčuchiná*, jež bývala zástupkyní lidového komisaře pro potravinový průmysl, jest neobyčejně chytrá a mazaná Židovka, jejíž vliv prostřednictvím jejího muže na sovětskou zahraniční politiku nemůže být přehlížen. Šemčuchiná jest rozená Carpová. Pochází ze známé židovské rodiny válečných dodavatelů tohoto jména. Jest *spřízněna s americkým finančníkem, Židem Carpem,* a má úzké vztahy k židovským *newyorským bankéřům Jakubu Schiffovi, Warburgovi, Baruchovi a Kahnovi*. Odtud vede také „soukromá linka“ k Židu Majskému, sovětskému velvyslanci v Londýně.

Židé v sovětské armádě

Vlastní hlavní úkol dostala rudá armáda teprve tehdy, když přišla k moci klika Stalin-Kaganovičova: státi se útočnou armádou bojovného bolševismu. K tomu účelu byla sovětská armáda jednak ohromně zesílena, jednak politicky usměrněna úplně ve smyslu světové revoluce. Útočnost se stala převládajícím vnitropolitickým požadavkem a byla rozvinuta rozsáhlá politická propaganda, aby nepolitické masy sedláků a

dělníků byly včleněny do rámce rudé armády světové revoluce.

Tuto úlohu vyřešili výhradně Židé. Pro politickou výchovu a dozor nad armádou byli zavedeni „političtí komisaři“, kteří byli přiděleni velitelům oddílů od nejvyššího vedení armády přes vojenské okresy, armádní sbory, divise atd. až k nejmenším formacím a vybaveni širokou pravomocí. *Tato místa byla obsazena Židy.* Vedle toho byl také bezpočet jiných politických úřadů ve vojenské správě obsazen Židy.

Rozdělení pravomoci ve vojenských okruzích jest takové, že vojenským velitelem jest Rus a *politickým komisařem Žid*. Vedle toho jsou však Židé dokonce na nejvyšších, ryze vojenských velitelských místech. Na příklad, abychom uvedli jen některé:

Stern G. M., generál plukovník, velitel fronty Dálného východu.

Smuškěvič J. V., generál poručík, velitel leteckých sil SSSR,

Bělský P. J., brigádní komisař, šéf politické správy a člen vojenské rady Baltické floty rudého praporu,

Ortenberg D. J., hlavní redaktor vojenského listu „Gérojčeskaja Krasnoarmějskaja“,

Kanněvský, komisař praporu, vedoucí oddělení pro propagandu a agitaci ve správě politické propagandy pro frontu Dálného východu,

Barkan, zástupce vedoucího politické správy moskevského vojenského okruhu,

Lerner M. J., předseda vojenského tribunálu běloruského vojenského okruhu,

Bogatkin, sborový komisař, člen vojenské rady moskevského vojenského okruhu,

Raskin A. L., politický komisař lodního svazu baltického loďstva,

Rejbort, vrchní komisař praporu, zástupce šéfa správy pro politickou propagandu ve středoasijském vojenském okruhu,

Bomštejn, plukovní komisař, zástupce šéfa správy pro politickou propagandu v severním kavkazském vojenském okruhu,

Eisenstadt, zástupce šéfa správy pro politickou propagandu v zakavkazském vojenském okruhu,

Finkelstcin V. A., vedoucí vojenských nakladatelství při válečném komisariátu SSSR,

Mušanský, komisař setniny, odpovědný redaktor kijevského vojenského listu „Krasnaja ármija“.

Generálmajorové: Rogozný S. S., Susmanovič G. M., Antila A. M., Broud J. J., Gorikker M. L., Zetlin V. L., Fišman L. J., vojenský právník I. třídy Zirulnický.

Vedle míst v židovském politickém vedení Rudé armády jsou také místa vojenských intendantů, vojenských inženýrů, vojenských lékařů, redaktorů a spolupracovníků vojenských listů obsazena výhradně Židy.

Jako ve státním aparátu provádí se také v sovětské armádě *silné požidovštování na všech nižších služebních místech*. To odpovídá úplně židovské taktice: obsazovat z opatrnosti nejen rozhodující místa, nýbrž vykonávat také zevnitř skutečnou moc až do toho nejmenšího.

Židé v hospodářství

V programu pětiletek zabírá výstavba sovětského zbrojního průmyslu přednostní místo. Podle „plánového hospodářství“, za vedeného v roce 1928, má být bolševický stát kdykoli s to, aby veškeré hospodářské síly země mohl zasaditi úplně pro určité účely. Nejdůležitější úřad plánového hospodářství, jemuž pří sluší vypracování a dozor nad plány, jest svěřen

státní plánovací komisi.

Na tomto rozhodujícím místě se hned usadilo Židovstvo. Komise jest od svého založení výhradně v židovských rukou. Zvláštní úlohu hrají členové kolegia, kteří jsou současně vedoucími sekcí:

Jampolský M. A., vedoucí oddělení práce v státní plánovací komisi,

Gold J. M., vedoucí úseku pro výrobu a distribuci elektřiny,

Trujecký Š. J., vedoucí úseku pro provozní vydání a obrat,

Margolín N. S., vrchní hospodář státní plánovací komise.

Pro kontrolu veškerého hospodářství a zvláště pro kontrolu hospodářství surovinného byl v roce 1940 z komise při radě lidových komisařů pro kontrolu sovětů vytvořen *lidový komisariát pro státní kontrolu*, a vybaven širokou pravomocí. Tento neobyčejně důležitý ústřední hospodářský orgán byl svěřen Židu Mechlisovi. Hlavním kontrolorem tohoto lidového komisariátu Unie byl jmenován Žid J. J. Baranov.

V únoru 1939, po rozpuštění lidového komisariátu pro těžký průmysl byl založen mimo jiné *lidový komisariát*

pro zbrojní průmysl. Všechny důležité posice jsou obsazeny Židy, počtem 52:

V *lidovém komisariátu pro stavbu středních strojů* jsou vedle přečetných bezvýznamných Židů tato vedoucí místa obsazena Židy:

Mitelmann D., šéf technického a výrobního oddělení,

Grinberg B., inženýr téhož oddělení,

Litvín J., předseda technické rady lidového komisariátu,

Lifman G., zástupce vedoucího výrobního oddělení,

Kaplun D., šéfinženýr technického oddělení.

Lidový komisariát pro lehký průmysl byl dosud velice zanedbáván a proto neměl zvláštní přitažlivosti pro Židovstvo. Přesto však jsou také zde vedoucími skoro výhradně Židé.

Kitajn J. S., sekretář komitétu strany při lidovém komisariátu pro lehký průmysl,

Davidson E. B., zástupce vedoucího hlavní správy průmyslu pleteného zboží,

Grinberg A. J., šéf inženýr kontoru „Stěkloprojekt“,

Kolomejský E. N., zástupce vedoucího hlavní správy pro průmysl obuvnický,

Leiserson S. B., zástupce vedoucího hlavní správy pro zásobování,

Lifšic J. D., vrchní inženýr hlavní správy pro náhražky kůže,

Šorov A. M., ředitel plánovacího oddělení,

Lamm B. A., vrchní inženýr hlavní správy pro průmysl sklářský,

Lěrský J. V., odpovědný redaktor listu „Sovětskaja industrija“.

Vedle toho jsou všechna nejdůležitější vedoucí místa v těžkém průmyslu a průmyslových odvětvích rozhodujícího významu obsazena Židy. Jest známo 58 jmen Židů, kteří jako ředitelé průmyslových závodů všech velikostí jsou činni v systému lidového komisariátu pro lehký průmysl. K tomu přistupuje 56 židovských vedoucích závodních oddělení, 32 židovských vrchních inženýrů, 18 židovských předsedů dělnických svazů a sekretářů a veliký počet dalších vedoucích židovských funkcionářů.

V *lidovém komisariátu pro lehký průmysl běloruské SSR* vládnou úplně Židé:

Kurgan J. M., jako vedoucí funkcionář,

Malinkovič J. B., ředitel oddělení pro zásoby materiálu,

Nichamkin B. B., ředitel správy pro průmysl kartáčnický,

Gorelik M. J., vedoucí oddělení pro přípravu, zachycení a rozdělení kádrů lidového komisariátu,

Rosovský M. G., vedoucí mob. oddělení,

Chajkin A. A., ředitel hlavní správy pro konfekci při lidovém komisariátu pro lehký průmysl SSR,

Šejnin L. M., zástupce lidového komisaře pro lehký průmysl SSR,

Kaganovič A. M., správce trustu pro koženou obuv při lidovém komisariátu pro lehký průmysl v Ukrajině.

Židé v sovětském finančnictví

Finančnictví jest — jako všude — zvláštní doménou Židovstva. Zde se vynořuje veliký počet Židů na vlivných místech. Všichni odpovědní funkcionáři lidového komisariátu pro finančnictví SSSR jsou Židé: Goldenberg, Zejdlin, Rivkin, Narovljanskaja, Kogolman, Kogan, Lichtenstein, Ryss, Šmukler, Šifman.

Totéž platí pro vedoucí místních finančních správ:

Grosman V., šéf Průmyslové banky SSSR,

Gamberg K. M., vrchní inspektor státní banky,

Izkovič, inspektor Průmyslové banky ve Voroněži,

Magasanik A., vedoucí oddělení pro financování zemědělství charkovského okruhu finanční správy,

Gojsman J., šéf oblastní správy pro spořitelny v Charkově,

Perlemuter G., zástupce ředitele Průmyslové banky v Charkově.

Malých finančních Židů jest bez počtu!

Požidovštění tisku

Sovětský tisk si z pochopitelných důvodů libuje v pseudonymech. Ale jest dokázáno, že v 99 případech ze sta za tímto pseudonymem vězí Žid. Úloha odpovědných šéfredaktorů bývá přenechána příležitostně Rusovi, ale postoj příslušného listu nebo časopisu jest určován úplně Židem, za ním stojícím. *Toto monopolní mocenské postavení Židovstva v tisku Sovětské unie* bude nejlépe osvětleno těmito příklady:

Tass

Tass (Telegrafnoje agentstvo sovětskavo sojúza) má v Sovětské unii zvláštní význam, poněvadž jest netoliko

jedinou tiskovou kanceláří, ale také jediným pramenem zpravodajství pro veškerý sovětský tisk. Tass propustí o událostech ve světě jen to, co sovětské rozhodující kruhy a osobnosti ráčí předložiti sovětskému obyvatelstvu jako pravdu. Jak velký a rozhodující jest židovský podíl v této kanceláři, vysvitne z následujícího seznamu jmen:

Chavinson Jakob Semjónovič, šéf Tassu,

Monin Dimitrij Davidovič, šéf redakce pro zahraniční zpravodajství,

Ovadis Josef Jefimovič, šéf zpravodajské služby, určené pro zahraničí,

Izchokin Abraham Izakovič, šéf redakce pro vnitřní zpravodajství,

Masor Jákob Borisovič, zástupce šéfa redakce pro zahraniční zpravodajství,

Zukalský Abraham Lvovič, vedoucí oddělení spojovacího a oddělení pro výdej zpráv,

Konstantinovský Grigorij Jevsejevič, odpovědný vedoucí oddělení pro výdej zpráv v zahraniční redakci,

Muskatblit Fjodor Heinrichovič, šéfredaktor,

Ancelovič Izrael Markovič, šéf leningradské filiálky Tassu,

Lipkin Mozes Jozefovič, šéfredaktor,

Čauský Mozes Mošeljevič, šéf telegrafní kanceláře běloruské SSR,

Starceva Dina Abramova, redaktorka,

Šapiro Aaron Jakovlěvič, vedoucí sekce,

Sugal Marek Jakovlěvič, vedoucí sekce,

Čórnája Tilja Míchajlovna, překladatelka,

Mogilevskája Anna Mojzejevna, stenotypistka atd.

„Izvěstija“

Jak veliký jest procentní podíl Židů mezi spolupracovníky oficiálního orgánu sovětské vlády, nedá se přesně zjistiti. Že však židovský podíl jest mimořádný, dokazují stále se vyskytující jména židovských zpravodajů, fejtonistů, literárních, uměleckých a hudebních kritiků a pod., kteří udávají tón v tomto časopisu.

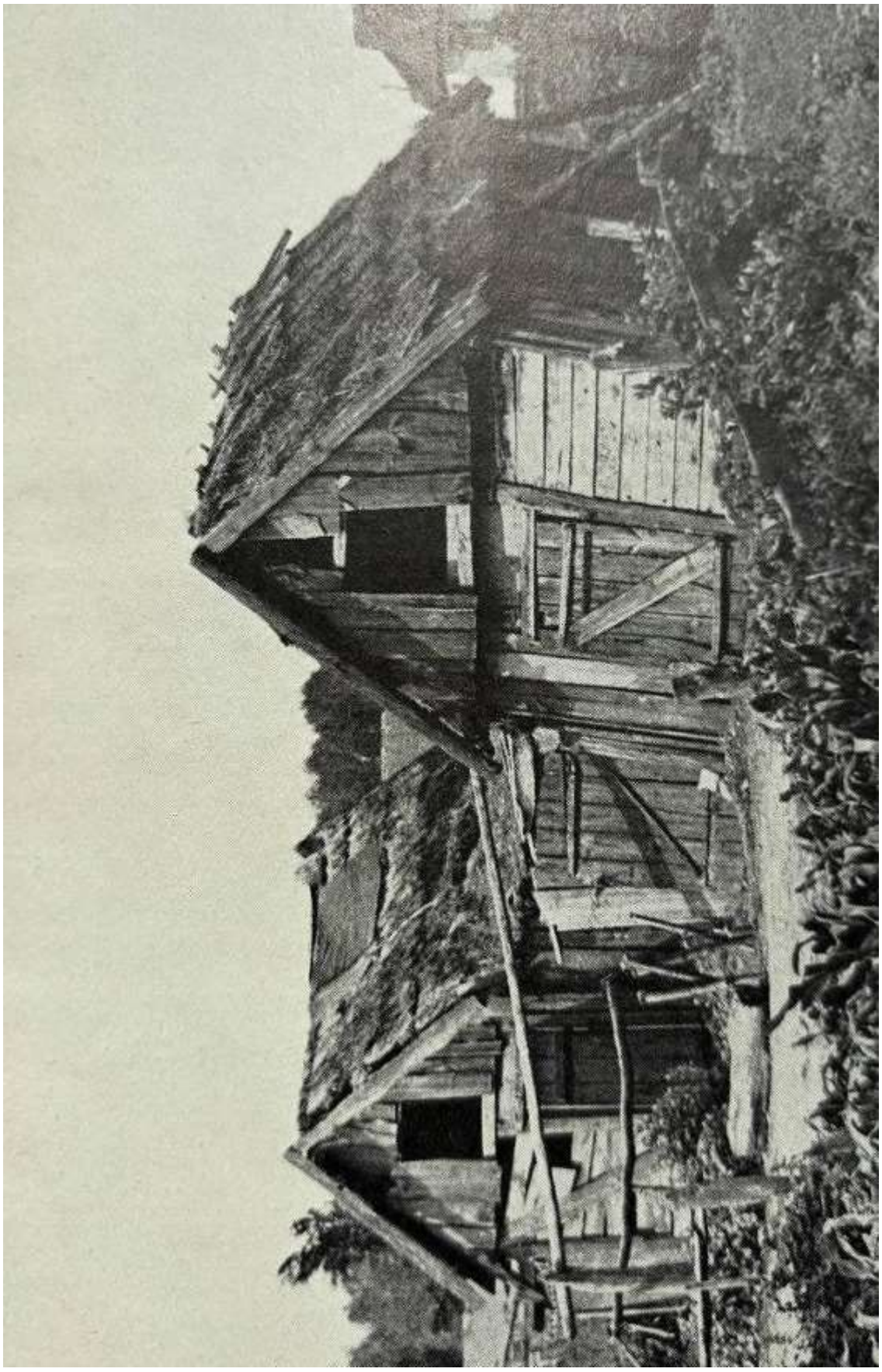

Vesnice v SSSR

V roce 1940 až do února 1941 vyskytovala se v tomto časopisu neustále tato jména židovských spisovatelů: M. Serebrjanský, zpravoda; S. Dikovský, dopisovatel na finské frontě; V. Levin, korespondent na finské frontě; M. Genkin, spolupracovník; S. Zlatopolský, spolupracovník; J. Gabrilovič, spolupracovník; O. Gottlib, spolupracovník; J. Silberfarb, dopisovatel; P. Majský, dopisovatel v Leningradu; J. Dubiňský, dopisovatel ve Sverdlovsku; P. Běljavský, dopisovatel v Besarabii; J. Eksler, dopisovatel v Stalingorsku; A. Landou, spolupracovník; A. Roskin, divadelní kritik v Moskvě; V. Poltoraský, dopisovatel v Ivanově; M. Miele, divadelní kritik v Moskvě; M. Gordon, dopisovatel v baltických zemích; A. Vileňský, dopisovatel v Kovně; B. Markus, spolupracovník; M. Gor, dopisovatel v Leningradě; E. Vorotnický, spolupracovník; E. Satel, spolupracovník; J. Jusovský, spolupracovník; B. Meilach, spolupracovník; T. Tess, spolupracovník; L. Toom, spolupracovník; B. Bělogorský, spolupracovník; B. Běleňský, spolupracovník; V. Razdolský, spolupracovník; D. Švajcer, spolupracovník; O. Čorný, spolupracovník; J. Bokserman, spolupracovník; J. Gik, spolupracovník; J. Altman, spolupracovník.

„Pravda“

Podíl Židů v ústředním orgánu bolševické strany, který jest největším a nejvlivnějším listem Sovětské unie, jest rovněž veliký. V roce 1940 až do února 1941 bylo možno číst stále tato židovská jména:

M. Siskis, dopisovatel; B. Galanter, dopisovatel; N. Nachimovič, dopisovatel, V. Karp, dopisovatel „Pravdy“ ve Viborgu; A. Korenblum, dopisovatel v Jaroslavi, L. Brontman, dopisovatel v Sever. Osetiji, J. Jaroslavský (Gubelmann), spolupracovník; M. Gurevič, dopisovatel v Molotově, A. Jerusalimský, spolupracovník; M. Tamarin, dopisovatel v Bialystoku, D. Zaslavský, spolupracovník; A. Dunajevský, dopisovatel v molotovském okruhu, M. Grinberg, hudební kritik v Moskvě, V. Gorodinský, hudební kritik v Moskvě; A. Hosenpud, hudební kritik v Kijevě; L. Štern, člen akademie věd, spolupracovník; S. Drejden, hudební kritik v Leningradě; J. Levitin, dopisovatel v Kazakstanu; G. Ryklin, divadelní kritik v Moskvě; M. Mitin, profesor Institutu Marx-Engels-Leninova, B. Simeljovič, spolupracovník.

„Bolševickaja pečať“ (Bolševický tisk.)

Přímo úžasný jest podíl Židů v tomto časopisu, který jako orgán ústředního komitétu komunistické strany SSSR dozírá na duchovní usměrnění veškerého

sovětského tisku. Časopis vychází dvakrát měsíčně a v roce 1939, 1940 až do února 1941 bylo v něm zjištěno 88 židovských spolupracovníků.

Ostatní sovětský tisk

Sčítání židovských spolupracovníků v ostatních časopisech Sovětské unie poskytlo do konce roku 1940, u některých časopisů do února 1941, tento obraz:

„Antireliogiosník“, orgán ústředního svazu bojujících bezbožců SSSR; šéfredaktor: Jem. Jaroslavský (Gubelmann), technický redaktor: A. Rabinovič; spolupracovníci: *23 Židé*.

„Bolševik“: vedoucí časopis pro politickou a ideologickou výchovu bolševické strany. Redakční rada čítá mezi své členy a spolupracovníky *14 Židů*.

„Istoričeský žurnál“, vedoucí časopis pro výzkum dějin, zvláště v otázkách občanské války v SSSR. Šéfredaktor: B. M. Volin; zástupce: S. J. Helpner; odpovědný redaktor: O. S. Vejland; *71* spolupracovníků *Židů*.

„Krasnaja Novj“, orgán Odborového svazu sovětoruských spisovatelů, vedoucí v literární kritice. Šéfredaktor D. Liberman; spolupracovníci: *34 Židé*.

„Komsomolský rabotnik“, orgán ústředního komitétu svazu komunistické mládeže SSSR; technický redaktor: B. Goldinberg; spolupracovníci: *32 Židů*.

„Partijnoje“, směr udávající orgán ústředního komitétu VKPb (všezemské kom. strany bolševiků) pro otázky strany. Spolupracovníci: *20 Židů*.

„Propaganda i agitacija“, orgán komitétu leningradského okruhu strany; technický redaktor: M. J. Krejndel; spolupracovníci: *30 Židů*.

„Pod znamenem marxisma“, časopis pro filosofii a sociálně hospodářské otázky. Nákladem „Pravdy“. Redakční rada se skládá z 8 členů, z nichž jsou čtyři Židé. Spolupracovníci: *27 Židů.*

„Sovjetskoje gosudarstvo i pravo“, orgán lidového komisariátu spravedlnosti SSSR. Spolupracovníci: *22 Židů*.

„Sovětskaja justicija“, orgán lidového komisariátu spravedlnosti a nejvyššího soudního dvoru SSSR. Spolupracovníci: *28 Židů*.

„Sovětskaja pedagogika“, orgán lidového komisariátu pro vzdělání lidu SSSR. Šéfredaktor: G. P. Veisberg: technický redaktor: J. Sef; spolupracovníci: *37 Židů*.

„Socialističeskaja zakonnost“, orgán státního zastupitelstva SSSR. Spolupracovníci: *75 Židů*.

„Věstník vyssšej školy“, orgán komitétu pro vysokoškolské záležitosti při radě lidových komisařů SSSR. Spolupracovníci: *17 Židů*.

„Sovietland“, vydávaný anglicky nákladem „Meždunarodnaja kniga“. Šéfredaktor: M. M. Borodin (Žid), spolupracovníci: *26 Židů*.

„Revue de Moscou“, vydávaná francouzsky nákladem „Meždunarodnaja kniga“. Spolupracovníci: *38 Židů*.

Jak je patrno z uvedeného výčtu, který naprosto není úplný a jmenuje pouze nejdůležitější Židy, nemůže býti ani řeči o ztlumení židovského vlivu v sovětském tisku po zahájení spolupráce s Říší. Bolševický tisk jest ochotným nástrojem Židů.

Židé v kulturním životě SSSR

Jak vychází najevo z uvedených dat o sovětském tisku, jest podíl Židů na kulturním životě Sovětské unie ještě větší než v jiných oborech. Následující data, která jsou vzata ze zpráv sovětského tisku, vrhají pouhé světlo na míru požidovštění v jednotlivých oborech kulturního života SSSR.

Věda

Jak tisk a kulturní život, tak i věda v SSSR jest úplně ovládána Židy. Většina poživatelů Stalinova stipendia, kteří připravují disertační práce k získání doktorátu, jsou Židé.

Ještě větší byl podíl Židů mezi poživateli stipendií, kteří podávali své disertační práce k získání titulu „kandidáta věd“. Zde ovládli pole úplně.

Podíl Židů mezi tak zvanými vedoucími učenci převyšuje všechen rekord. Podle dat „Věstníku vysoké školy“ bylo roku 1940 potvrzeno 699 Židů jako docenti, 174 Židů jako vědečtí spolupracovníci, 202 Židé jako profesoři, 145 Židů jako vědečtí doktoři. Ze všech kandidátů věd bylo 33% a současně ze všech vědeckých spolupracovníků 50% Židů! Opravdu strašný stav!

V komitétu pro vysokoškolské záležitosti při radě lidových komisařů SSSR činí počet židovských členů rovněž 50% — při 1.8% židovského obyvatelstva.

Počet Židů v Sovětské unii

Územním přírůstkem posledních let (západní Ukrajina, Bílá Rus, baltické státy, Besarabie a Bukovina) počet Židů v Sovětské unii značně stoupl. Poněvadž není po ruce přesných úředních zpráv, jsou tu možny jen odhady na základě statistických zpráv o počtu Židů v

jednotlivých zemích, jakož i přibližný odhad počtu Židů oněch zemí, na jejichž útraty vzrostlo území Sovětské unie. Pro rok 1937 lze považovati za autentická tato čísla:

SSSR (evropská část)	2450000
SSSR (asijská část)	225000
Polsko	3300000
Rumunsko	900000
Litva	165000
Lotyšsko	90000
Estonsko	4500

Možno míti za to, že z židovského podílu obyvatelstva bývalého Polska přešlo do SSSR 1200000, z Rumunska asi 150000 Židů.

Tato čísla, k nimž třeba připočísti Židy baltických oblastí, dávají *úhrnný počet 4229500 Židů v Sovětské unii*.

Drastickým příkladem pronikání Židovstva uvnitř sovětského režimu je požidovštění Moskvy.

Úhrnný počet Židů v Moskvě

1897	8100 = 0.8% úhrnného počtu obyv.
1920	28000 = 2.2%
1923	86000 = 5.6%

1926 131000 = 6.5%

1937 450000 = 13.0%

Před únorovou revolucí 1917 Židé se nesměli stěhovati do vlastního Velkoruska. Dnes jest *každý osmý Moskvan Žid*.

Židovské panství v připojených územích (Západní Ukrajina, západní Bílá Rus, baltické státy, Besarabie a Bukovina.)

Hned po obsazení uvedených území byla zahájena ohromná politická propaganda k přípravě voleb. Sovětský tisk uvedl o propagandě zde použité několik statistických dat. Podle toho na př. jen v bialystockém okresu bylo činno po týdny a měsíce 19000 agitátorů, z čehož největší počet Židů.

Podle souhlasných zpráv ze všech nově připojených území zavládlo tam úplné židovské panství.

V Besarábii zdravilo usedlé Židovstvo přicházející sovětská vojska s jásotem, zatím co všechno ostatní obyvatelstvo bylo úplně zdrženlivé. Židovky stály na ulicích a házely rudoarméjcům kytice.

Při zatýkání, vyvlastňování atd., které ihned nastalo, ukázalo se v Kišiněvě a Tighině, že *oddíly* GPU se skládaly převážně ze Židů. Generálním inspektorem GPU v

Besarabii byl *Žid Chasin*, Také *ve správě a v soudnictví* byla nejdůležitější místa ihned ob sazena Židy.

Z Litvy jest známo, že se tam Židům podařilo obsaditi rozhodující posice skoro ve všech litevských sovětských úřadech. V poslední době nastal ostrý boj proti všem, také proti vedoucím funkcionářům, kteří projevili nějakým způsobem protižidovské smýšlení.

Jak vychází najevo ze zpráv sovětského tisku, byla to především „Dělnická stráž“, která strhla na sebe policejní moc hned po příchodu rudé armády a která se skoro výhradně skládala ze Židů.

Podobně se Židé nahrnuli do provisorní správy, která byla utvořena až do provedení voleb.

Zpravodajové vedoucích sovětských listů v nových územích byli z největší části Židé:

Lebach A.	dopisovatel časopisu „Komsomolskaja pravda“
Girinis S.	„Večernaja Moskva“
Bělin K.	„Leningradskaja pravda“
Angarský S.	„Soc. zemědělje“
Alterman S.	„Gudok“
Vilenský E.	„Izvěstija“

Gabrilovič	„Izvěstija“
Gluchovský	„Na straž“
Levin	„Pravda“
Zlatopolský	„Izvěstija“

V rudé armádě západní Ukrajiny a západní Bílé Rusi byli např. jmenováni tito Židé politickými komisary:

Gasman N. S., komisař praporu

Berson, politický komisař,

Bejlinson, komisař praporu,

Šifrin G., plukovní komisař,

Esterkin, vrchní politický vedoucí,

Abramskin, poručík.

Při „socialisaci“ velikých podniků, továren, obchodních podniků atd. byli dosazováni často židovští majitelé jako komisaři do svých vlastních podniků.

Právě na příkladu nově získaných území jest viděti, jasně a jednoznačně, plánovitě pokračující nástup Židovstva v bolševické mocenské oblasti. Do těchto území posílala moskevská ústředna se zvláštní oblibou židovské komisaře, kteří domácím Židům vycházeli v každém

ohledu vstříc a pomáhali jim na vedoucí státní a hospodářské posice.

Proces plánovitě prováděného prolínání nižšího a středního aparátu činovníků ve straně a ve státě židovskými elementy, které v posledních letech nabývalo stále většího rozsahu, vedlo k rostoucímu rozšíření a prohloubení židovského vlivu, jakož i k vzrůstající konsolidaci židovského přednostního mocenského postavení, jehož zakotvení v čele bolševismu bylo Kaganovičem, Mechlisem a Berijou zajištěno.

Avšak stát, ve kterém panství Židovstva po zahájení spolupráce s Říší nebylo oslabeno, nýbrž zesíleno, musel a musí býti považován za nepřítele nacionálně-socialistického Německa, což bylo také skutečnostmi od roku 1939 dokázáno.

BOLŠEVICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ

Hlad v nejbohatší zemi světa

Bolševické hospodářství bylo odedávna kapitolou pro sebe. Ve vytčení cíle zařadila se moskevská hospodářská politika — výstavba k první hospodářské moci světa, „Musíme Evropu dohonit a předhonit“ — důstojně do ostatních „svět obepínajících“ plánů bolševismu. Plány pětiletek neměly jiného účelu, než *vytváření přednostního hospodářského postaveni* na zemi, aby z této základny mohli *nastoupiti cestu k podmaněni světa*. Lenin, Pjatakov, Ordšonikidze, Stalin a přečetné jiné sovětské veličiny nenechávaly nás svými spisy a řečmi v pochybnostech o tom, jaké jest jádro a účel bolševických hospodářských a obchodních plánů a jak *ochotně chtěli obětovat životy milionů lidí*, aby se nemuseli vzdát ani puntíku ze svého převratného programu. Leninova slova, že třeba se spíše smířiti s tím, zahyne-li 10 milionů lidí, než aby myšlenka komunistické světové revoluce utrpěla škody, se trpce vymstila. Neboť se doslovně splnila ve strašných letech hladu: *v nejbohatší zemi světa, která bývala kdysi obilnicí Evropy, umíraly miliony a miliony lidi hladem.* Avšak jak na to odpověděl bolševism? Litvinov-Finkelstein, když mu bylo nějakým cizincem poukázáno na brutální bezohlednost bolševické politiky hladu,

odpověděl doslovně: „Což lidé! Těch máme více než dost!“

Země mlčení

Co vyvolalo v celém světě bezmezný úžas a vpálilo bolševikům znamení výlupku nižších tvorů, nedovedlo pohnouti Moskvu k ničemu jinému, než k přechodnému zmírnění vražedné politiky, která ničila všechny hospodářské základy. Ted teprve bylo vydáno heslo *přetvořili zemi v hospodářskou, vojenskou a agitační baštu světoborného komunismu.* Bylo jasno, že si moskevští držitelé moci při tom jen neradi dají koukat do karet: Tam, kde připravují nekalé plány, ostýchají se denního světla. Proto byla celá země neprodyšně uzavřena a po celá léta nebylo světu jasno, co se za tím skrývá. Za čínskou zdí, jíž byla Sovětská unie obklopena, *zdála se země vymřelá* a do světa nepronikal jediný hlas, který by byl podal zprávu o skutečných tamějších poměrech. Jen halasné fanfáry, vytrubované do světa o světoborných hospodářských plánech, které vedoucí mužové v Moskvě se chystají uskutečniti, ohlašovaly, *že jest zde domněle na pochodu nová hospodářská revoluce*; že se Rusko chystá státi první hospodářskou mocí světa a že svět bude Moskvou spasen.

Ale po periodě bolševické hospodářské agitace následovalo brzy *úplné vystřízlivění*. První zprávy technických pomocných sil, tak zvaných „specialistů“, které bolševism byl nucen povolat z ciziny k výstavbě vlastního průmyslu, vystavované předměty, které bylo viděti na výstavách braku, a konečně vlastní sovětské úřední doznání, ukazovaly, co ve skutečnosti vězí za tímto bolševickým velkohubařením. Bolševická hospodářská moc zůstávala fasádou bez obsahu a pozadí a sovětské hospodářství jako příklad a vzor pro jiné země bylo jen na papíře. Z *„dohánění a předhánění“* nebylo nic.

Neschopnost vládne

Sovětské hospodářství, jak se ukazovalo v posledních letech pozorovateli, stalo se skutečně vzorem a příkladem, ba symbolem — ale symbolem negace, *vzorem a příkladem toho, jak se to dělati nemá*. Neschopnost a lenost, úplný nedostatek organisace v plánování a provádění, nepředstavitelná nedbalost, spojená s neukázněností a nevzdělaností, nespolehlivost, nepořádnost a úplný nedostatek radostné odpovědnosti ve všech vrstvách a na všech stupních od lidového komisariátu, tedy ministerstva, až k nevyučenému dělníku a k hromadám špíny, hnoje a ssutin — to jsou znaky této „první hospodářské moci světa“. Naprostý

úpadek ve všech oborech průmyslu a zemědělství, v kulturní i sociální politice, jakož i všude ve veřejném životě, přiznaný i úředními zprávami, dosáhl takového stupně, že možno se ptáti, zda jest vůbec u bolševiků někde vůle k pořádku, kromě nepřehledného počtu vydaných papírových rozkazů. Právě tak jako na příklad vyvlastnili v zemědělství sedláky a degradovali je na pacholky na jejich vlastní půdě, při čemž ovšem až do dneška nedovedli být hotovi s *agrární otázkou* a odsoudili dříve nejbohatší zemi světa k živoření, nad níž stále sviští bič hladu, vyhlašovali na druhé straně velkolepé světoborné průmyslové plány, *nejsouce vsak s to, dodati sedlákovi jeho válenky anebo kolo, a selce rendlík anebo šátek na hlavu*. Uzavírají ruského dělníka před cizinou a stíhají přísnými tresty každou zahraniční cestu, ba i pouhou korespondenci s cizinou, aby mohli s nesvědomitou přetvářkou mluvit o bolševickém Rusku, jako „jediné socialistické zemi světa“. Zavádějí však současně brutální systém pohánění a vykořisťování, který ukládá dělníku jako „normu“ takovou míru výkonu, kterou není s to podati pro svůj tělesný a duševní stav, a pak postupují proti němu s tresty, jaké jsou i v té třikrát proklaté „vysoce kapitalistické cizině“ dnes vzácností. Při tom jest dělník nucen přijímati kulturní zákonodárství, které jej, *pracovního otroka podnikatele- bolševismu*, odsuzuje k

nedůstojnému žití a jeho dítě vědomě vychovává v nižšího tvora.

Bolševismus před rozhodnutím

Vůči světu setrval bolševismus dále při své převratné teorii. A na tomto základním nazírání nezměnil nic ani tehdy, když *v Evropě a ve světě nastaly nové události, které vytvořily také pro Sovětskou unii nové skutečnosti.* Okolní svět, který v bolševických hlavách se pořád ještě rýsuje jako předmět experimentů a operační území pro bolševickou revoluční strategii, jest ovládán vlastní novou ideou. Chystá přetvořili život v Evropě a *vytvořiti pevný pořádek*, který nutil také Sovětskou unii, aby zaujala k tomu své stanovisko. Ale SSSR odmítla nové skutečnosti, ba chovala se vůči nim nepřátelsky a rozhazovala své vlastní poklady, po kterých svět hladoví, klidně dále v zločinecké neschopnosti a rozmařilosti. Avšak Sovětská unie leží na hranici mezi Evropou a Asií, zaklíněna mezi oba velké hospodářské celky Evropy a Velké Asie. Na základě této situace si musila uvědomili, že jednoho dne tyto nové skutečnosti budou naléhavější než její světoborné sny a že bude zatažena do proudu nových událostí. Jestliže moskevští držitelé moci nechtěli prohrát budoucnost své země, *museli nahlédnout naléhavou*

nutnost rozhodnutí, o jehož povaze nemohli býti v pochybnostech.

Nepřítel v zádech

Také v hospodářském oboru mocnosti nového pořádku v Evropě dávaly státnímu bolševismu v Rusku více než jednu příležitost k obratu. *Sovětská unie měla neomezené možnosti spolupracovat na novém hospodářském uspořádání Evropy* a podmínky dané její zeměpisnou polohou, hospodářskou kulturou a zvláštním rázem lidu, by byly bývaly plně uznány. Avšak bolševičtí držitelé moci přistoupili sice navenek na německé návrhy, avšak *uvnitř se stavěli nepřátelsky k novému uspořádáni Evropy*. Zatím co Německo věrně plnilo své závazky, vyplývající z obchodní smlouvy, dodávala Sovětská unie jen váhavě a se stále stupňovaným vydíráním. Nebylo vzácností, že ceny za své zboží se snažila z jednoho dne na druhý zvýšiti o 100% proti ceně smluvně ujednané. Brzy bylo ze stále zřetelnějších známek jasno, že Moskva vyčkává jen nejpříznivějšího okamžiku, aby své dodávky, pro Německo neobyčejně důležité, zastavila a tak vrazila dýku do zad německému lidu, zápasícímu za svůj život.

Avšak v tomto boji o život, který vede Německo a pro jehož rozhodnutí jest přední podmínkou zajištění hospodářské základny, *nemůže si Německo dovolit, aby mělo*

nepřítele v zádech. Moskva, jsouc v zajetí svých převratných ideí o hospodářském ovládání světa podle teorie vládnoucích bolševiků, budila zdání, že půjde s Německem a Osou „kus cesty“ ve spolupráci, aby skrytě hledala Achillovu patu a potom mocnosti nového evropského pořádku odpravila, jak doufala, tím bezpečněji. *Že Německo poznalo toho nebezpečí včas* a nyní je odstraňuje vhodnými prostředky, naplňuje celý německý národ nejživějším zadostiučiněním.

Faktor rozkladu

K tomu se druží ještě skutečnost, že bolševismus nesplnil ani v nejmenším závazek udělat pořádek ve vlastním hospodářství, jako první podmínku každé jen trochu myslitelné spolupráce. Sovětská unie byla by mohla vstoupiti do řady předních hospodářských mocností světa, *kdyby se konečně byla naučila zhodnotiti své ladem ležící poklady*. Avšak dodnes *jsou ničení a zchátralost, chaos a anarchie známkami bolševického hospodářského systému.* A to v zemi, která jest nejbohatší zemí světa, která svými přirozenými poklady by mohla nejen vlastní zemi a Evropu, ale i svět vyvésti z bídy. Nespočetná bohatství cenných a ve světě tak hořce potřebných surovin pumpovala do svého rzí a plesnivinou, lajdáctvím a nedbalostí rozežraného hospodářství, aniž

by dokázala vyřešiti byť jen nejprostší úkoly. *Nezměrná bohatství země byla promarněna a ztracena* nejen pro vlastní zemi, ale i *pro celý svět*, poněvadž zločinný systém nechtěl jich používati k blahu světa a národního celku.

Mohl svět strpěti dále, aby nejbohatší a nejpožehnanější země světa rozhazovala a ničila poklady, které přírodou jí byly vloženy do lůna, *zatím co svět po nich hladoví a vlastní lid jest sžírán nouzi a bídou*. Ve veliké evropské nouzi, kterou dnes procházíme, *nemá žádná země práva sedět jako lakomec na svých žocích zlata a na svých pokladech* a přitom nejen Evropu, jejíž osud budeme konec konců sdílet, ale i vlastní lid nechat hladovět. Ve své zaostalosti a desorganisaci, v nehospodárnosti, která přesahuje všechny pojmy, a v sobectví, jemuž hoví všichni rozhodující činitelé a mužové v bolševickém Rusku, stalo se *sovětské hospodářství faktorem stálého a pokračujícího rozkladu na těle evropského hospodářství.* Tato rakovina musí býti odstraněna, nechce-li svět se zříci svého ozdravění.

Co odhaluje zpráva z konference - Pod panstvím byrokratů

Nespočetné jsou doklady z vysokých a nejvyšších sovětských úst, které dokazují přes všechnu propagandu, jak to dopadá se sovětským hospodářstvím i v poslední

době. Máme po ruce *úřední moskevskou zprávu z 18. konference komunistické strany SSSR* z 15.—21. února 1941, která byla sotva určena pro oči ciziny. Zpráva o činnosti tajemníka ústředního komitétu kom. strany Malenkova jest jedinou sebeobžalobou. Jest z ní viděti, že tyto průvodní zjevy sovětského hospodářství se již staly organickými: vysoké náklady a malý výkon, organisační nepořádek, nedbalost, nedostatek odborných vědomostí a discipliny dělníků, zaměstnanců i úředníků, nehody, zastavování chodu dílen a konečný následek toho: výroba braku.

Již ve vedení průmyslu v jednotlivých lidových komisariátech byly četné příčiny k žalobám. Chápou práce formálně-byrokraticky, nahrazují skutečné vedení svých závodů papírovou válkou a vpravdě *nevědí nikdy, co se v závodech děje*. Spokojují se tím, že rozhodují a dávají směrnice, ale nestarají se o jejich provedení. „A protože *nikdo není odpověden zá provedení*“, není většina rozkazů vůbec prováděna. „Mohlo by být uvedeno libovolně mnoho příkladů kancelářského byrokratismu, a v každém lidovém komisariátu. Bohužel není účinné kontroly o tom, zda rozkazy jsou prováděny,“ praví se v úřední zprávě. K čemuž možno říci, že by se nedostávalo

kontrolorů, kteří by kontrolovali kontrolory, kdyby tato účinná kontrola měla býti zavedena.

Jak jest plán „plněn“

Plnění plánů, tedy toho, co bylo stanoveno předem jako výrobní povinnost, jest zvláštní problém. Usilují sice o ně všemi prostředky závodní vedoucí, praví se ve zprávě, *„aby byli navenek kryti“*. Ale ve skutečnosti, aby splnili plány sestavované ponejvíce jen co do celkového počtu kusů, vyrábějí továrny s oblibou takové výrobky, které se snáze produkují, na účet výrobků přesných, a tím zakrývají skutečné nesplnění plánu. *Tato prakse se neobyčejně rozšířila.*

Příklad: Velká strojírna Rostselmaš v Roštově na Donu „splnila“ 1940 svůj plán. Protože však *opomněla opatřiti včasní a dostatečně svůj závod* surovinami, musela několikrát své produkční plány a technické postupy měniti a přejíti k výrobě jiných výrobků než těch, které plán předvídal. Jen v posledním čtvrtletí muselo být provedeno — 871 podobných změn. „Obrovský závod musil být pružný jako úhoř ...“

V tulském území provedly velké podniky jako jsou Novotulská metalurgická továrna, kombinát Stalingorsk a jiné své výrobní plány v posledních čtyřech letech jen ze

60—80%. V kraji archangelském splnila řada největších celulosek a papíren *své plány dokonce jen ze 40—80%*. A jaký bývá důvod této nedbalé práce? „Hlavní příčinou selhání skoro ve všech důležitých od větvích průmyslových jest výroba braku“, říká Malenkov. To tedy znamená, *že největší závody Sovětské unie dodávají 20 až 60% braku.*

Pracovní stoly na smetišti

Malenkov káral dále silně nedostatečné využití technické výzbroje, strojů, nástrojů a surovin, to znamená darebné hospodářství, nevýnosnost průmyslu, příliš velké opotřebování strojů, nehospodárnou spotřebu materiálu, uhlí, olejů a surovin, *nedbalost ve výrobě*, která leží často naprázdno.

Četné pracovní stoly, řekl, a jiné strojní zařízení odpočívají tiše anebo jsou uskladněna ve skladištích závodů, jakkoli jest jich ve skutečnosti trpce zapotřebí. Podle udání ústředny pro vyúčtování závodů osmi průmyslových komisariátů povalovalo se 1. listopadu 1940 *nečinně 33000 strojů na řezání kovů a „nebylo zařazeno do výrobního procesu“*. Vedle toho nebylo v provozu 8000 kovářských lisů. V 7629 dílnách leželo 170000 elektromotorů s výkonností 2000000 kilowatů a 4522 elektromotorů s výkonností 340000 KW ladem … *46000*

pracovních stolů nebylo tehdy zmontováno a vedle oho neméně než 70000 pracovních stolů a 15000 kovářských lisů bylo mimo provoz. Jako důvod těchto neslýchaných skutečností byly uváděny opravy, pozdní dodávky nástrojů pro opravu a materiálů atd., jakož i nedostatek vyučených pracovních sil. Malenkov sám byl tímto důkazem strašné bolševické nedbalosti takřka zničen, jak o tom svědčí jeho snaha, omluviti věc aspoň zčásti. Od úhrnného počtu nezmontovaných a nepracujících pracovních stolů možno odečísti ty — praví omlouvavě — které jsou v montáži, opravují se anebo byly označeny závodem za nepotřebné. Avšak to, musí uznat i on, zůstane pak vždy ještě *30000 nezmontovaných a ze smontovaných 38000 nepracujících pracovních stolů — tedy 68000 kusů*, což jest úžasné číslo!

„V městě Lipcku bylo za poslední zimy objeveno ve sněhu pod širým nebem a uprostřed hromady rmutu náhodou 170 pracovních stolů“. Malenkov shrnuje přehledně tyto starosti: Co se týká surovin, paliva, strojů a nástrojů a ostatních potřeb, *plýtvá se vším přímo zločinně*.

Nikdo si neví rady

Jest pochopitelno, že tento stav má v praksi nejpozoruhodnější následky. Nedostává-li se pořádného vedení, jež by bylo právo svým úkolům, nelze zabrániti *častým poruchám v chodu závodu*. Výroba se přeruší,

protože se nedostává toho nebo onoho materiálu, surovin, polotovarů anebo nástrojů. Tyto nedostatky jsou však *zjištěny vždy až tehdy, když jest materiálu zapotřebí anebo když zboží má býti dodáno*.

„Při takovém účtování," praví Malenkov dále, „není divu, že se přihodí případy jako jest tento: Lodi Kaspické tankové společnosti spotřebovaly za 9 měsíců minulého roku o 12500 tun paliva více než bylo předvídáno podle plánu. Avšak lidový komisariát připsal »Kasptankeru« dva miliony rublů za ušetřené palivo ve prospěch (!) — Tavírna mědi ve Středním Uralsku prodala závodu »Svetmetsnab« úplné strojní zařízení za 100000 rublů. V téže době však se snažil vedoucí inženýr továrny získat stejné strojní zařízení, a také je správně našel — u »Svetmetsnabu« a zaplatil za ně 110000 rublů. Zdatný ředitel továrny a neméně zdatný inženýr byli — první za příznivou koupi a druhý za neméně příznivý prodej — odměněni peněžitými prémiemi!"

Nedostatek čistoty a nedbalost jsou další důvody poklesu výrobní kapacity a jakosti výroby. V závodě Magnitogorsku — jednom z největších závodů Unie! — byla jednotlivá oddělení závodu tak zašpiněna, *že k odstranění hor smetí by bylo zapotřebí mnoha železničních vozů*. Kolčugiňská továrna je tak zaneřáděna, že *špína a*

odpadky v jednotlivých odděleních zůstávají nalepeny na výrobcích a jsou s nimi dále zpracovány. Jedno jediné oddělení tohoto závodu mělo v roce 1940 za 300000 rublů braku. Závod »Okťabrskája revolucija« měl z důvodů shora uvedených v 10 měsících minulého roku braku za více než deset milionů rublů.

„Stát všecko zaplatí“

Není zapotřebí dalších důkazů o tom, že výrobní náklady v průmyslu jsou nepoměrně veliké. Zlotřilé hospodářství vede k zvýšené spotřebě surovin, nástrojů a materiálu, k výrobě výmětků a braku a nutnost splniti plán pak vede *k úplnému zanedbávaní jakosti*. Ředitelé nechtí nic vědět o kalkulaci, *smířili* se s ohromnými škodami, *které tak jako tak zaplatí stát*.

Také problém schodků patří do této rubriky. *Výroba braku, která činila jen v podnicích lidového komisariátu pro strojnictví a hutní průmysl v roce 1940 přes 2 miliardy rublů*, neschopnost dosáhnouti zmenšení vlastních výloh a šlendrián, který přerůstá režimu od jeho vzniku stále více přes hlavu — to vše v*edlo k ohromnému hospodářství subvenčnímu*. „Stát přece všecko zaplatí“. Tato Malenkovova slova jsou příznačná, neboť toto přesvědčení jest všeobecným míněním všech státních ředitelů a účetních, všech zaměstnanců a dělníků.

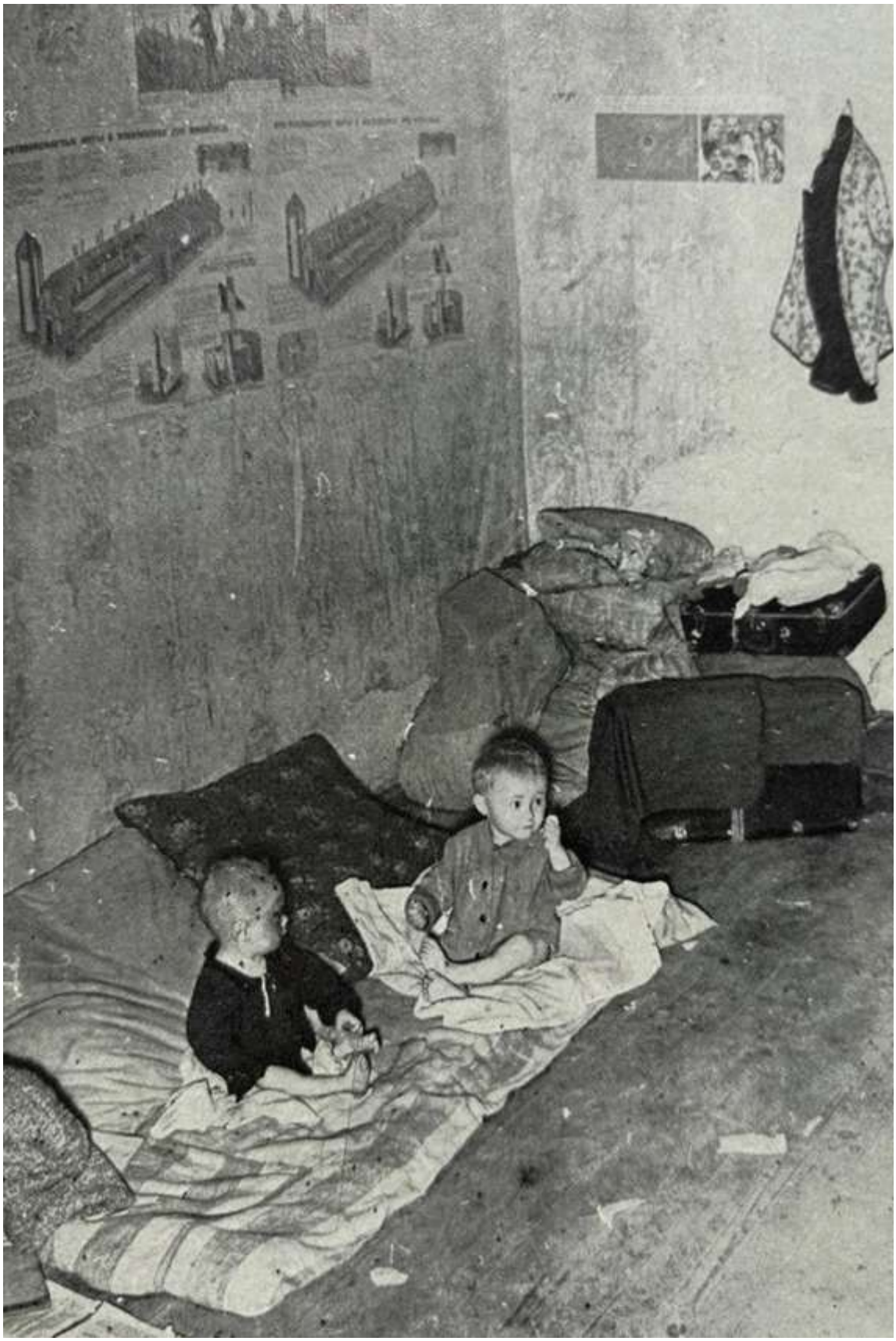

Děti v SSSR

Přihlížejí nečinně

Kromě brakového hospodářství, nedostatku pracovní discipliny, vládnoucího byrokratismu a všeobecné nehospodárnosti jsou to zvláště dva důvody, které způsobují trvale rostoucí schodky: *neobyčejné vysoké a neproduktivní správní výlohy a nedostatečná organisace práce*. O obou těchto škodách bolševického hospodářství podala po Malenkovi neméně poučnou zprávu jiná sovětská veličina, totiž předseda státní plánovací komise a zástupce předsedy rady lidových komisařů Vosněseňský na konferenci strany (15.—21. února 1941).

Snížení výrobních výloh by muselo podle jeho mínění začíti u neproduktivních správních výloh, které jsou neobyčejné vysoké a *zatěžují průmysl nesnesitelně.* Vylíčil stav úsilí, které vládne dnes všude v Sovětské unii, dostali se *totiž kamkoli do státní správy*. Prohlásil, že vzato zcela všeobecně v závodech a v továrnách bylo napočteno v roce 1939 na 1000 dělníků 90 zaměstnanců. Přitom jest však třeba konstatovati ještě jinou škodu, že totiž četní zaměstnanci, kteří nedělají nic, jak jest den dlouhý, jen v kanceláři sedí, cigarety kouří a se baví, často vydělávají mnohonásobek toho, co dostane kvalifikovaný dělník ve výrobě.

Třetina pracovní doby: přerušování chodu výroby

Přerušování chodu výroby se stalo obvyklým zjevem v bolševickém průmyslu, jest všeobecným zevním znakem sovětského hospodářství. Že třetina, ba dokonce polovina pracovní doby jest ztracena zahálkou, není výjimkou. *„Hlavní příčinou velkých přestávek ve výrobě jest špatná organisace práce, nedostatek základního pořádku a nedostatek nejzákladnější kultury v práci“*, řekl Pervuchin v debatě po zprávách referentů a charakterisoval tím poměry dokonale. Je také příčinou toho, že jest vyráběno tolik nehodnotných a brakových výrobků. V závodech pro stavbu středních strojů činily v r. 1940 *ztráty způsobené přestávkami ve výrobě přes 46 milionů rublů*. Textilní průmysl zůstal „dlužen“ z téhož důvodu státu 91 milion metrů tkanin. V naftovém průmyslu jsou příčinou přestávek ve výrobě četné nehody; tak r. 1940 bylo zde vynaloženo *neméně než 243850 pracovních hodin k odstranění rozsáhlých nehod*. Těžní věže byly nuceny zaháleti 34.2% pracovní doby. Také v těžkém průmyslu setkáváme se se stejnými poměry. Martinské pece zahálely 36% pracovní doby. A co jest dobré pro průmysl středních a těžkých strojů, průmysl naftový a textilní, je dobré i pro jiná odvětví průmyslů: všechna zahálejí třetinu roku i více, dodávají brakové výrobky, nedovedou organisovat práci a tahají státu peníze z kapsy. Ale — stát všecko zaplatí!

„Organisace“ na železnicích

Ve zprávách Malenkova a Vosněseňského se vyskytuje ještě jeden obor, který jest příčinou zvláštních neustálých starostí, obor, který patří k nejstarším „soutěskám“ sovětského hospodářství*: hospodářství na železnicích a v dopravě*. Chceme-li si učiniti představu o metodách, které jsou zde obvyklé, můžeme citovati zase několik vět z úst Vosněseňského, anebo z debaty řečníků. Nehospodárné a příliš daleké transporty na drahách, prohlásil Vosněseňský, musí být zrušeny. Jest nesmyslné, když na př. *lví podíl uhlí, které železnice dopravuje, spotřebují samy lokomotivy, které, toto uhlí vezou*. Pak podává několik příkladů o nehospodárné práci železnic. Ovšem příkladů, které spíše zatěžují celý hospodářský systém, nežli toliko železnici, která provádí pouze udělené rozkazy. V roce 1940 bylo dopraveno ze střední Asie do ústředních oblastí Sovětské unie 2,5 milionu tun uhlí, jakkoli tato území jsou s to hraditi svou spotřebu z vlastních nalezišť. Podobně bylo *vyvezeno z Ukrajiny ve stejném roce 12.5 milionu tun kovů, ale současně dovezeno 1.4 milionu tun*. Podobné příklady možno uvésti také pro střední okresy, severozápad atd. Tak stejná území dopravují veliká množství uhlí a kovů oběma směry a to tisíce kilometrů daleko jen proto, že ředitel pracující bez jakéhokoli plánu,

a kterému zásada výnosnosti není známa ani z doslechu, dává rozkazy jediným škrtem pera.

Debata pak ukázala další skutečnost o poměrech v sovětsko-ruské železniční dopravě, skutečnosti, které dokazují, že každý Rus, který jest nucen podniknouti nějakou cestu, „může nejen ledaco vyprávěti“, ale že by učinil dobře, kdyby napřed udělal poslední vůli. *Způsob opravování lokomotiv jest dále nedostatečný*. Také množství braku v dílnách se nezmenšilo. Na jednotlivých lokomotivách, které byly odvedeny jako opravené, bylo zjištěno až 49 chybných míst. V dalších dvou větách, které znějí jako vzdech ztýrané duše, vyjadřuje řečník bolest svého komisařského bytí. Narýsoval jádro ruského železničního nepořádku takto: „Nejdůležitější úlohou v železniční dopravě jest odstraniti *vykolejování a srážky* zaviněné nesprávnou technickou manipulací, dirigováním vlaků na koleje již obsazené, přejížděním signálů atd. *Katastrofální stav tratí musí skončit, silně (!) vadné koleje* musí být vyměněny a běžná traťová služba musí být zlepšena“. — Nezní to však jako odkladná útěcha do budoucnosti, když odpovědný muž dozná sice své chyby a nedostatky a přizná, že v jeho úřadu vládnou desorganisace a šlendrián, ale pro budoucnost nemůže dáti jiné záruky než zjištění: „Musíme?“ A není to

výsměchem lidu, jestliže tyto stesky jsou opakovány teď již po dvacet let na každé konferenci, stejnou formou a stejnými lidmi?

„Vadné“

Slovem „vadné“ zakončila konference strany svůj výklad o stavu sovětského hospodářství. Jako obvykle začal nabubřelými vývody o ohromných pokrocích, kterých bolševické hospodářství jest odhodláno dosáhnouti v mlhavé budoucnosti. Bezplánovitost, nedostatek discipliny, nepořádnost, neschopnost, nečistota a špína, jedním slovem „vadné“, bylo možno čísti nadevším, když se delegáti podívali na přítomnost trochu zblízka.

Metly sovětského hospodářství — brak: Co prozrazuje tisk

Nejen sovětské veličiny smějí říci svým přisluhovačům pravdu o nehodnotě jejich práce. Když domluvili, začne tisk, který čeká jen na heslo a jest vždy ochoten vyznamenati se před vládci v hledání vinníka. Vyloží to tak, jako by šlo o politování hodné výjimky v bolševické hospodářské výstavbě, která jinak jest nádherná. Ale plamen nadšení vyhasne v jednom nebo ve dvou dnech. A vše zůstane zase při starém. Jen cizině jsou

tato doznání důkazem toho, co v sovětském Rusku jest ve skutečnosti pravidlem a v jakém stavu jest sovětské hospodářství.

Časopis »Bolševik« v 1. čísle ze dne 28. února 1941 podává zprávu, že metalurgické závody dodávají dále značné procento braku. Došly a docházejí četné *stížnosti na jakost ocele*. *Trhliny bublinky, nekovové* příměsky a podobné vady pobuřují odběratele.

V témže listu v čísle 36. jest uvedena tato historka: Ve skladištích místního závodu leží *za 6 milionů rublů neprodejných kovových výrobků*, které nikdo nechce. Jsou mezi nimi brože všeho druhu, hrubě pracované, nevkusné, ale velice drahé, dále zastaralé klobouky, knoflíky, kabely a mnoho jiného, co zákazníci se rozhodně zdráhají kupovat. Přitom místní průmysl dodal o *90 tisíc vidliček, několik desítek tisíc necek, mís, věder a postelí méně.*

„Komsomolskaja pravda“ číslo 53: 1940 bylo v leningradské továrně »Elektrosila« vyrobeno za 4 miliony braku. V charkovské továrně na traktory *pohltil brak v téže době 14 milionů rublů*. Zde nejde už o jednotlivé pracovní stoly, ale o hodnotu celé továrny, která úplně zchátrala. *„Nemálo milionů leží u nás pod nohama dělníků v cenných*

kovových odpadcích, starých pra covních stolech a opotřebovaných nástrojích“.

Časopis „Bolševik“ z března 1941: Kotlářští dělníci oděsské továrny »Krasnaja Gvardija« si utvořili toto měřítko pro posuzování své vlastní výroby: *„To ani zdaleka nelze ještě považovati za díru v kotli, možno-li prostrčiti jenom prst.“*

Spínací špendlíky, kávové lžičky a háčky na háčkování

„Izvěstija“ z 5. dubna 1941: Sklářskému průmyslu *bylo uloženo, aby snížil množství braku způsobeného rozbitím aspoň na 50%* — ale ani to nebylo splněno... Místní průmysl moskevského okresu vyrábí *vzor zavíracího špendlíku*, vypracoval také plán jeho výroby — 1,5 milionu za rok jich mělo být. *Uplynulo čtvrt roku — a bylo jich vyrobeno celkem 100 kusů*... Kooperativ řemesel města Leningradu dodal městu méně: o 200000 petrolejových vařičů, 800000 vidliček, 17000 dětských vaniček, 1600 tun hřebíků, 20000 visacích zámků, 200000 párů obuvi, 50000 stolních lamp, 100000 párů rukavic atd.

Okťábrský Rayon, průmyslový kombinát, začal vyrábět počátkem minulého roku čajové lžičky z nerezavějícího kovu. *Vydal již také 59000 rublů, ale dosud nedodal ani jediné lžičky.* „Leningradský elektrický

průmyslový svaz“ se *rozhodl již koncem roku 1938 počíti s výrobou oblíbených zapalovačů* zahraničního typu. Výroba jednoho druhu byla svěřena „Továrně elektroarmatur“, druhého artělu „Elektro“. *Uplynuly více než dva roky a nebyl dodán ani jediný zapalovač*. Avšak na nutnou „reorganisaci výroby“ bylo jíž vydáno jedním závodem 131300 rublů a druhým 115976 rublů. Družstvo „Děsjatiletije promkooperacij“ zkouší již přes dva roky výrobu pánských deštníků, kdežto „Galsojúz“ *za dva roky neuskutečnil ani jednu dodávku jehlic na pletení, a za tři roky háčků na háčkování*.

Hromady špíny a ssutin

Toť je malá sbírka příkladů bolševické výroby braku, která by mohla být zdesateronásobena, ba zestonásobena, kdybychom si dali práci a zkoumali trochu zevrubněji zvláště venkovský tisk. *Není skutečné výrobku, který by nebyl zmrzačen, zbídačen, znetvořen* a potom dán do prodeje jako řádný spotřební předmět. *A není v této zemi podniku, jemuž by nebylo možno dokázati brakovou výrobu.* Také touto stránkou nemocného, sešlého a zlotřilého sovětského hospodářství se zabývá tisk a snaží se dokázat, proč muselo nezbytně dojíti k tomuto darebáctví v celé výrobě.

Hromady nečistoty a ssutin — tvoří zevní znaky sovětského průmyslu. Tak oznamuje časopis mládeže

„Komsomolskaja pravda“ ze dne 14. února 1941: V moskevské továrně „Budjony“ jest hned nade dveřmi umístěn plakát s nápisem: *„Prach škodí práci*. Zvlášť škodlivý jest jemný prach“. Pro ilustraci jest však *hned vedle plakátu všechno pokryto silnou vrstvou prachu*. Taktéž i ve všech místnostech. Všude na pracovních stolech leží jemný i hrubý prach, *pokrývá celé strojní zařízení a všechny nástroje.* A to se zde zhotovují velmi citlivé součástky, náhradní součásti pro automobily a traktory! Jen za leden se polámalo za 60000 rublů nástrojů, vrtáků, železných nožů, soustruhů a pod. Podle nejskromnějších odhadů jest *dobrá polovina všech nástrojů zničena nedbalosti, lajdáctvím a neobratností.*

„Trud“ z 2. března 1941 oznamuje: V moskevské továrně „Manometer“ *se mluví mnoho o čistotě*. V 6. oddělení jsou uschovány ve schránkách pro nástroje vedle bot a jiných věci také technické výkresy. Tyto *dokumenty, podle nichž se zhotovují přesné přístroje, jsou zamazány tak, že jsou nečitelné*. Ani vedoucí podniku, ani mistři se v nich nevyznají. Stejně nedbalý způsob úschovy byl zjištěn také v jiných odděleních.

Švernikův výkřik v nouzi: Pořádek a čistotu!

Hory nečistoty, pod nimiž jest doslovně pohřbena sovětská výroba, zburcovaly předsedu sovětských odbor,

organisací Švernika. V řeči o činnosti odborových organisací, kterou uveřejnil „Trud“ dne 16. dubna 1941, vytáhl do boje. Byla-li však tato řeč míněna jako alibi pro jeho činnost proti případným výtkám, působí ve skutečnosti jako obnášení celého systému. „*O zpustnutí a nekulturnosti v podnicích*“, přiznává Švernik, „*bylo v tisku již tolik psáno, že nemusím již uváděti příkladů*. Přesto však musí být poukázáno na to, že ještě mnohé organisace nejsou dosti energické. Jednotlivé organisace nemají sice nic proti tomu, *zabývat se propagandou* pořádku a čistoty, utvořiti brigády a komise a tvářiti se, jako by tím již byla všechna práce vykonána. *Musí však dosáhnout toho, aby čistota a pořádek byly ihned zavedeny a byly trvale udržovány*. Dělníkům musí být vysvětleno, že udržování nejzákladnějšího pořádku a čistoty v podnicích, dílnách, hutích a na železnicích má ohromný význam pro průmysl...“

Nic necharakterisuje poměry sovětského průmyslu lépe než tento výkřik Švernikův.

V hutním průmyslu

Jest samozřejmé, že braková výroba a hromady nečistoty, lajdácký provoz a desorganisace vyvolávají stále další škody a vedou v sovětském hospodářství k zjevům stále smutnějším. Časopis „Bolševik“ popisuje ve

svém čísle 23 z 1940 stav v *hutním průmyslu* a vypočítává následující skutečnosti: Časté zastavení strojů, špatná a nedochvilná příprava pracovišť, stálý pohyb dělnictva, to všechno vede k tomu, že *90% dělníků vysokých pecí a hutí nesplní svůj pracovní úkol*... Změny v kádrech dělnictva hutních závodů byly velmi značné. Ve staré martinské peci moskevské továrny „Serp i mólot“ *se v první polovině 1940 vyměnila jedna třetina dělníků*. V továrně *„Elektrostalj“ odcházelo průměrně měsíčně 5% dělnictva*... Ve třech hutích továrny „Elektrostalj“ bylo zaznamenáno v deseti měsících tohoto roku *3293 porušení technologických předpisů*. 1737 přestupků bylo zaznamenáno ve čtyřech měsících červenci—říjnu... Přitom není továrna „Elektrostalj“ z nejhorších podniků hutního průmyslu ... Z tohoto důvodu jsou četné továrny v těžké finanční situaci. Kirovovy závody v Makajevsku *místo aby vynesly za 9 měsíců 21 milionů rublů zisku, měly 31 milionů rublů ztráty*. Tato továrna dluží dodavatelům za prošlé závazky úžasnou částku 42 milionů rublů… Aparát tovární správy závodu Džeržiňského má 27 oddělení a 54 pododdělení, sektorů a skupin. Ve správním aparátu továrny Ordžonikidze jest 32 oddělení dokonce se 111 pododděleními, sektory a skupinami.

Hřbitovy strojů

K ztrátám materiálu přináší „Pravda“ ze dne 28. února 1941 ještě jeden zvlášť příznačný obrázek: U ředitelů se někdy najdou v továrních dvorech a závodních odděleních neznámé sklady výzbroje, surovin a nástrojů. Tak zjistila státní kontrola ve dvoře továrny, která byla vedena Martenovem, *115 beden s importovanou výzbrojí v hodnotě 3 milionů rublů*. Ukázalo se, že v bilanci továrny tyto stroje nebyly uvedeny. Byla uvedena toliko veliká částka za dovezené stroje s poznámkou: „stroje na cestě“. *A ty bedny ležely již čtyři měsíce na továrním dvoře*. Nepořádek v továrním účtování vede často k velikým ztrátám. Jest známo dosti případů, kdy bylo *ukradeno za 100000 rublů surovin, materiálu a hotových výrobků*, protože nebylo vedeno řádné účetnictví.

O stejné otázce podává zprávu „Trud“ z 20. prosince 1941. U vchodu k výzkumnému oddělení První moskevské autogenní továrny leží velké hromady kovových odpadků. Nikdo si jich nepovšimne, zvykli si na ně. Hory ssutin leží také v kotelně. Za truhlárnou se prostírá celý hřbitov strojní výzbroje, kovů, nástrojů a hotových výrobků. Pod sněhem leží cenné složité autogenní svářecí přístroje. Zde také leží a rezavějí kyslíkové přístroje. J*edním slovem: na tomto „hřbitově“ se najde všechno*. Když ve svářecím oddělení chyběly

spojovací součásti pro svářecí přístroje, hledali je na „hřbitově“ a našli je tam. Chyběly ucpávky pro ventily kyslíkových bomb. Našli je na místě pro skládku odpadků. Nejrůznější náhradní součástky lze tam najiti — *nikoho nenapadne sbírat materiál a zhodnotit jej*. Ve všech závodních odděleních — kde ostatně pracuje též skoro polovina členů továrního komitétu — jsou vchody tak zasypány neřádem, že se projde jen s obtíží.

Sovětská industrialisace selhala

Co dokazují tyto ukázky ze sovětského tisku? Jsou tyto známky úpadku jen přechodnými zjevy, mohou být škody způsobené tímto režimem opraveny a *lze sovětský průmysl řízený moskevskými muži vyléčiti*? Jest myslitelno, aby uvedené a těžké nedostatky doznané odpovědnými činiteli byly odstraněny ve dvou, deseti anebo snad dvaceti letech?

Především *hlava sama dokázala naprostou neschopnost*. Nedostatek jakéhokoli plánu a směru, naprostý nedostatek organisační schopnosti, podceňování výchovné práce, a to jak u sebe, tak i u dělníka, chybějící porozumění pro disciplinu, a konečně celá nemorálnost a neodpovědnost, které vedly k tomu, že všichni se snaží, jen aby svalili všechno nepříjemné na druhého a *každý je ovládán jen myšlenkou obohatiti se na útraty státu*, okrádati

jej a obalamutiti — to vše zkazilo již v zárodku plány a jejich provádění a odsoudilo je k neúspěchu.

Dále bylo úplně přehlédnuto, že sedlák není *průmyslovým dělníkem* anebo že aspoň musí k tomu být po celé generace systematicky vychováván. Muž, který přijde od svého primitivního pluhu, zkazí i při nejlepší vůli u složitého stroje, jemuž nerozumí a vůči němuž jest užaslým nevědomcem, více než může nahraditi v desetitisících pracovních hodin. Je to totiž sedlák! Nadto pak *byl přiveden do továrny násilím* a uvědomuje si, že jeho statek a půda mu byly vyvlastněny, že byl přinucen k robotě v cizí továrně, že je tam držen jako otrok a že jej opět a opět nutí k práci *nátlakem a hrozbami*, ba též práskáním hladového biče.

Špatné svědomí kmotrem

To jsou jen některé psychologické stránky, které způsobily neúspěch bolševické industrialisace. V čele jest však veliká, velikolepá, všechny pojmy převyšující neschopnost vedoucích míst prvního, druhého až pátého a desátého řádu, jejich často drasticky vystupující křiklavá nesoudnost, teror, jímž chtějí vše vynutit a konečně jejich *vlastní špatné svědomí*, které bylo kmotrem u kolébky všech těchto plánů. Bolševici doufali, že *z rozporu, před nímž se ocitli*, totiž z přání vybudovat

průmysl jako výslovný bojovný nástroj, aby v celém světě vyvolali rozklad a převrat, a z rodícího se náhledu, že toho nemohou dosáhnout bez cizí pomoci, to jest bez pomoci těch, proti nimž tento nástroj byl namířen, z tohoto rozporu že je vyvede první cesta. Jako dítě, které dostalo novou hračku do rukou, počali s industrialisací. *Nejnesvědomitějším způsobem uvrhli zemi do neštěstí*, miliony lidských životů obětovali šílenému snu, že jednou zvládnou svět – a výsledek, který trvá déle jednoho desetiletí, jest věčné záplatování. Zločinným způsobem vyssáli ze země poslední šťávy, proměnili ji v donucovací pracovnu a nesčetné miliardy, na nichž lpí krev a pot 170 milionů lidí, hodili do velkého kotle světové revoluce, aby vytvořením silného hospodářství zlomili cizině páteř... A výsledek jest brak, brak a zas jen brak.

Vina režimu

Jestliže však bolševici nedokázali dodneška nic více než vytvořiti nejvýše několik nádherných staveb *uprostřed této pouště sešlosti a nekultury*, staveb, které po krátké době zchátrají k nepoznání, zpustnou a jsou k nepotřebě, jestliže až dosud tytéž problémy jsou předmětem všech výkladů, všech nadějí a starostí, které již při zrodu plánu byly považovány za naléhavé, jestliže

nutí zemi ještě dnes k životní úrovni, kterou černoši v Africe již zčásti překonali a jestliže *„neslýchaná vymoženost“ tohoto hospodářského režimu záleží jen v teroru a násilí, v střílení do šíje, v deportacích a hromadném vyvražděni celých vrstev obyvatelstva* – má režim sám vinu na tomto systému, pro nějž člověk, jeho potřeby, jeho důstojnost, hospodářství a jeho přirozené skutečnosti nejsou ničím. Pak tento režim sám nemůže zhojiti tyto škody, pak jest průmysl nezhojitelně nemocen a tvoří *strašné ohnisko rozkladu na těle evropského hospodářství. Pak musí tato hnisavá boule být propíchnuta.*

BÍDA DĚLNICTVA V „SOVĚTSKÉM RÁJI“

Úvahy o sovětském hospodářství a o vyhlídkách jeho výstavby byly by neúplné, kdybychom nezkoumali výdělečné poměry ruského dělníka, pracovní podmínky v SSSR, cenovou základnu na sovětsko-ruském trhu a dělníkovo sociální postavení.

Jest známo, že komunistická propaganda líčí sovětské Rusko jako *dělnický a selský „ráj“*, „lituje“ v bohatých slovních tirádách zahraničního dělníka v jeho strašném postavení, zejména také dělníka v Německu — a dává mu radu, aby podle bolševického vzoru v SSSR provedl rovněž převrat, *svrhl „kapitalistické jho“* a šel do lůna komunismu, jenž slibuje svým vyznavačům aspoň teoreticky — blaženost již na tomto světě. Opětovně se opakují v tisku, přednáškách, řečech, rozhodnutích a resolucích všech druhů staré obraty, podle nichž dělník *nemůže být dosti vděčen „straně a sovětské vládě* za to, že mu připravila šťastný život.“

Přitom spoléhá úřední bolševická propaganda na to, že obyvatel Sovětské unie, kterému jest dnes 35, ba 40 let, si stěží ještě vzpomene na dobu před válkou, že mu tedy chybí možnost srovnávání. Ale ti starší? Nuže, ti musí, nepodaří-li se je získat přenecháním dobrého místečka, *prostě držet hubu*. Neboť mají ve statisících a milionech

politických vězňů dostatek vzorných příkladů, jak se vede tomu, kde se ještě nenaučil mlčet. K tomu ještě třeba poznamenat, že sovětští lidé, jak jsme již zdůraznili, jsou úmyslně odloučeni od všeho spojení s cizinou, ba spojení sní jest těžce trestáno. Jsou odkázáni na sebe a na svou zemi. Proto jest možno vyprávět jim vše možné, poněvadž tito lidé nemají prostě možnosti kontroly. *A na tom právě vybudovala bolševická agitace svůj ohlupovací program.*

Jak se vede sovětsko-ruskému dělníku doopravdy? Jaká jest jeho situace, co se týká pracovních a mzdových poměrů, jakož i životních podmínek? Jak vypadá rub komunisty tak vychvalovaného ráje?

Stachanovské evangelium

Asi pět a půl roku jest veškerá sovětská výroba *ve znamení nového svátého*. Jeho jméno jest Stachanov. Mluvilo se o tom, že byl vynalezen úplně nový pracovní systém, který sovětské mu průmyslu umožní, aby přemohl své „slabiny“, a dostal se konečně na první místo světové výroby, aby konečně „dohonil a předhonil“. Na čem se zakládá tento systém?

Jednoho dne objevila se v sovětském tisku zpráva, že havíř Stachanov na jámě v donecké pánvi dokázal

neobyčejný výkon, v jedné směně vytěžil takové množství, jaké *předtím bylo v Sovětské unii neznámo* a až dosud bylo pokládáno za nemožné. Nejen že *„zlomil veškeré rekordy“*, ale dal svou pracovní metodou směr sovětskému průmyslu a tím ukázal, jak může být výroba v budoucnu nově organisována. Stachanov přišel do módy. Stachanov dostal od Stalina osobně darem automobil — čest, která se stává jen největším sovětským modlám. Konaly se konference a byly činěny resoluce. Apelovalo se na ctižádost dělníků, aby se snažili „napodobit Stachanova“. *Vypukla skutečná nemoc — stachanovština.*

Jestliže se vláda v Sovětské unii pro něco takto nadchla, bylo jasno, co bude následovat: Stachanov nepřišel do módy sám — *stal se symbolem pro heslo: „Více práce! Větší výkon!“* Po Stachanovi v hornictví se našli jiní, kteří jej napodobovali na železnici, v kovoprůmyslu, v zemědělství — krátce ve všech oborech sovětsko-ruského hospodářství. Vždy se vyskytli jednotlivci, kteří lámali rekordy, podávali nové výkony, jež tedy, jak úřední propaganda pak řekla „byly absolutně možné“, kteří si dávali věnovat dary, jichž jména a obrazy byly uveřejňovány v novinách, kteří dostali zdarma pobyt v lázeňských místech, na výstavách, ba dokonce při

návštěvě Moskvy — a kteří pak své zkušenosti „sdělovali ostatním dělníkům“, t. j. pracovali jako popohaněči. Tajemství jejich úspěchu nezůstalo dlouho utajeno. Brzy bylo zjevno, jak těchto výsledků dosáhli. Podle toho bylo pak možno posouditi celý systém, *který je zčásti ohromným klamem, zčásti podvodem* na dělníku, novou vykořisťovací metodou, která byla zabalena do pláštíku zvláštní zásluhy. Jak došlo k „rekordnímu“ výkonu, vychází najevo ze zpráv tisku. Den rekordu byl předem určen a pro tento den byly konány po týdny a měsíce přípravy. Veškeré podmínky, běžné v sovětském průmyslu, které jsou vynikajícímu výkonu naprosto nepříznivé, byly záměrně změněny. Byl pohotově veliký počet pomocných sil, který rekordmanu odňal všechnu „vedlejší práci“ a podporoval jej všude co nejvíce. Vše se dělo *za kontroly agentů jedině zasvěcených a napřed důkladně poučených.*

Potud byl tedy tento výkon zčásti klamem, zčásti podvodem. Klamem byl zvláště v tom, že se dodatečně chvástali, že našli kámen moudrosti v objevu, jak dělbou práce lze *dosáhnouti větších pracovních výsledků*. Prohlašovali upřímně, že na př. u zedníka může býti dosaženo většího pracovního výkonu, jestliže zedník nikoli jako dříve uchopí cihlu, zamíchá maltu a zasadí cihlu, nýbrž, jak to žádá stachanovská metoda, tuto práci

dá vykonat třemi různými dělníky. V bolševickém Rusku nechtěli vědět nic o tom, že této metody pracovní organisace a dělby práce bylo používáno v zemích průmyslově výše stojících již po celé generace, aniž kdo dělal ž toho světovou reklamu.

Vedle toho však první podvod na dělníku záležel v tom, že enormního výkonu bylo zřejmě dosaženo podvodným způsobem. Neboť bylo jasno, že tento výkon *nebylo možno považovati snad za výkon průměrný dotud*, pokud všeobecné pracovní podmínky, které jsou prvním předpokladem, nejsou tytéž, jak byly vytvořeny pro Stachanova a jeho napodobitele. Tyto všeobecné pracovní podmínky jsou však především překážkou, která brání, aby nad normální výkony byly podávány normálně a průměrně každým sovětským dělníkem, jak to od té doby žádá sovětská vláda.

A to byl druhý veliký podvod, který byl provozován se jménem Stachanovým, že totiž na základě těchto tajuplných výkonů jednotlivců bylo nařízeno *všeobecné zvýšení výkonné normy*. Když byly pro to vytvořeny zákonné předpoklady, bylo jasno, co bylo zamýšleno se Stachanovem a jeho napodobiteli: ještě *ostřejši využití lidské pracovní íily*. Na rozdíl od dřívějších příležitostných „dnů, týdnů a měsíců úderných oddílů výroby“, které

byly ještě navenek dobrovolné, bylo tentokráte prostě nařízeno: *Každý musí jíti s sebou! Jinak se vystavuje hladu, vyřazení z pracovní pospolitosti a zničení*. Minimální výkony byly podstatně zvýšeny a byly zavedeny v tomto „proletářském státě“ drakonické pracovní podmínky. Dělník musel *vykonati podstatně více, aby dosáhl staré mzdy*. Nastala doba všeobecné štvanice na dělníka.

Zotročení dělníka

Ještě dnes, pět a půl roku po zavedení stachanovštiny, se otřásá země *horečkou stálých dělnických bojů*. Odehrávají se jen z nepatrné části veřejně — ale i to, co se dostane o tom do tisku, poskytuje dosti látky, abychom si učinili představu o tom, jak sovětská vláda se pokouší stále *novými ostřejšími prostředky vymačkat* z polovyhladovělého, vyždímaného a vymačkaného dělníka vyšší výkony.

Sovětský režim, který se jinak nemůže nasytiti rozšiřování pohádek o bídném postavení dělníka v cizině, odvažuje se ukládat svému vlastnímu dělníku stále větší břemena a v poměru k tomu platit i stále nižší mzdy. Zotročuje čím dále tím více dělníka, který jest dnes odsouzen k životu, chránícímu jej tak tak před vyhladověním. Vše, co jest nad životní úroveň pracujícího otroka, jest mu zakázáno anebo jest mu úplně

nedostupné. Jest poddaným systému, jest vydán cizímu panstvu na milost a ne milost.

Co si může sovětský dělník koupiti

Sovětsko-ruský dělník musí nejen vykonávati práci, která jest od něho požadována, ale musí také platit ceny, které od něho žádají. Neboť se nesmí zapomínat, že v Sovětské unii není volného hospodářství, že tedy bolševický *stát jest nejen jediným výrobcem, ale také jediným prodávajícím* všeho zboží, které dělník musí koupiti, chce-li ukojit i své nepatrné potřeby. Je tu tedy jen jeden kapitalista, pro kterého musí všichni robotovat — sovětský stát. A je tu jediný obchodní dům, v němž musí všichni kupovat — sovětský stát. To jest *monopolní kapitál*, to je pán robotníků, jak to dovedl vymyslit a organisovat jen židovský mozek!

V železničním vlaku v Sovětské unii poznal říšskoněmecký inženýr sovětského ruského soudruha z povolání. Dostali se do hovoru. „Dovolte mi otázku," navazuje sovětský Rus, „kolik měsíčních platů musíte v Německu uložiti, abyste si mohl koupit oděv?" Na Němcovo ujištění, že se sice musí v příslušném měsíci uskrovniti, ale že si již z jednoměsíčního platu může ušetřiti na oděv, zůstává sovětský Rus zprvu dlužen odpověď. Pak zavrtí hlavou a řekne s politováním: „Přece

mají naši lidé pravdu, tvrdí-li, že vám cizincům se nesmí věřit. No tohle! Co byste mi chtěl namluvit! Tak vám povím, že já musím dát *dva až tři měsíční platy, ale plné, za oděv jen poněkud slušný!“*

Kolikrát hůře jest na tom dělník, jestliže inženýr, podle sovětských pojmů „dělník s vyšší kvalifikací“, musí vydat tři měsíční platy za oděv. Na 18. kongresu komunistické strany v roce 1939 se zabýval Stalin také úvahou o materiálním postavení sovětského dělníka. Podle jeho údajů činila průměrná hrubá mzda průmyslového dělníka v roce 1938 287 rublů měsíčně.

Vezmeme-li za základ údaj Stalinův, nepochybně optimisticky zbarvený, i pak jest dělníkovo postavení přímo katastrofální. Neboť tato mzda je tak nepatrná, že stačí právě na uhájení holého živobytí. Věci, které patří ve střední a západní Evropě k samozřejmé životní míře dělníkově, jsou mu prakticky nedosažitelny. Sovětský dělník na př. si nemůže koupit plášť anebo oděv, protože nejhorší jest za 400 rublů, tedy daleko dražší než činí jeho měsíční mzda. Za oděv poněkud slušný musí vydat 700 až 1000 rublů. Za pár holínek 300—550 rublů, za pullover 100 až 140, za košili 25—60, za čepici se štítkem 25—45, za prostý kapesní nůž 10—15 rublů.

Proto lidé nenáležející k třídě bolševických model nemohou si koupiti oděv. Tito lidé pak běhají v oděvu, jaký nebyl viděn u nás ani v nejhorších dobách bídy a nezaměstnanosti. Šaty jsou roztrhané, děravé, nepadnou, místo knoflíků jsou blůzy a plášti často svázány šňůrkou. Slušné kožené boty není skoro vidět, ponejvíce se nosí obuv z kůry anebo z plachtoviny anebo se přivažuje pod chodidlo kus gumy ze staré automobilové obruče.

Podobně to vypadá s výživou. Hubená mzda stačí jen k tomu, aby si koupili nejprimitivnější potraviny jako chléb, brambory, kukuřici, čočku, kapustu a pod.

Jinými slovy: otrokář sovětský stát má zájem jen o to, aby jeho otroci nezmírali hladem. Vše, co přesahuje udržení holého živobytí, jest nedosažitelné a výsadou držitelů moci.

Bolševický třídní stát

Porovnáme-li s tím život bolševických bonzů, kteří jako *požívatelé tohoto dělnického hladového živoření* vedou život nádherný a plný radosti, objeví se tento „beztřídní stát“ v jiném světle.

S tímto prolhaným heslem se to má podobně jako s tvrzením, že bolševici nastolili socialismus čistý jako křišťálová voda. Právě tak jako Sovětská unie vybudovala

ve skutečnosti *vysoký státní kapitalismus*, jakého nikde jinde nenajdeme, v jehož prospěch jest dělník ujařmen a vykořisťován, není také na světě většího třídního státu než Sovětská unie. Důchod přednostní kasty, privilegované, jak jest všeobecně nazývána v sovětském lidu, není v žádném poměru k hladovému groši, jímž jest odbýván dělník, který se na ně dře. Privilegovaní nejsou odkázáni na všeobecné nákupny, nýbrž objednávají zboží telefonicky v přepychových „zvláštních skladech“, *kolem jejichž nádhery se musí dělníci plížit s hladovýma očima*, a orgie, které pořádají, k nimž jsou však připuštěni jen pozvaní hosté, vytvářejí zvláštní obraz těchto „proletářských vůdců“.

Tato kasta privilegovaných má své zástupce prvního, druhého a třetího stupně, má své satelity a své příživníky. K nim příslušejí všichni ti, kdož se zvlášť zasloužili o stranu, případně o vybičování nových „rekordů“ anebo „norem“, zvláště pak ti, kteří se dovedli protlačiti do správního aparátu třetí anebo dokonce druhé garnitury a konečně všichni kulturní pracovníci, kteří vládnoucím modlám zkrášlují život a za to na útraty lidu byli obdařeni tituly, řády, dary, jednorázovými příděly anebo jinými vyznamenáními.

Jestliže bolševický systém žvaní pokrytecky o „beztřídním státu“, děje se to proto, aby *panství Židů a židovských soudruhů* bylo zakryto, a brání-li vlastnímu dělníku v každém spojení s cizinou, to proto, poněvadž se bojí poskytnouti mu možnost srovnání. Dělník má zůstat zajatcem systému a nemá přemýšlet o svém osudu.

Dělnický byt v kolchozu

Cenová a mzdová politika v Sovětské unii

Jestliže jsme doposud viděli, k jakému žebráckému živoření byl odsouzen sovětsko-ruský dělník svými vládci, nesmíme při tom zapomenouti na tuto skutečnost: sovětský režim vládne ve státě s úplnou mocenskou svrchovaností a nestrpí žádné vměšování. To znamená, že strašný rozdíl mezi cenami a mzdami nejen trpí, ale přímo *vědomě jej zavádí*.

Kdo by o tom snad ještě pochyboval, nechť se podívá na organisaci sovětské výroby a organisaci distribuce zboží: Výrobci zboží jsou sovětské orgány; velkoobchod, to jest nakupovači zboží u výrobců, jsou sovětské orgány; zprostředkovatelé a konečně i maloobchod jsou podle pojetí sovětsko-ruského obchodu rovněž sovětské orgány. *Jen konsument — to jest široká masa dělníků a sedláků*, jimž tímto způsobem jest dvakrát odnímána jejich znehodnocená a nedostatečně placená pracovní síla. Tento počet je tak jasný a jeho jednoznačný cíl jest přiznáván i v sovětském tisku tak nezastřeně poctivě, že se stal v Sovětské unii samé nezvratnou zásadou.

To jest jedna stránka sovětsko-ruské cenové politiky, která s politikou mzdovou nerozdílně souvisí. Její druhé stránky jsme se dotkli, když jsme mluvili o stachanovském hnutí. Pod tímto názvem se *s pracovní*

silou sovětsko-ruského dělníka hanebně nakládá, metodami, které zastiňují pověstný Taylorův systém, jest dělník nucen k stále větším výkonům. Neboť tyto výkonné normy nejsou, jak dějiny stachanovského hnutí ukázaly, konstantní nýbrž mohou být kdykoliv zvyšovány, najdou-li se noví „nadstachanovci“, kteří tyto výkony ještě překonají; i ty budou také zvýšeny, jakmile bolševici to uznají za potřebné.

Poučení

Prostředek cenové politiky, která jest pouze povolným cenovým šroubem, který může být kdykoliv utažen, jakož i stupňování výkonných norem jsou dva způsoby, jimiž sovětsko-ruský dělník jest soustavně ochuzován. V zemi jako jest sovětské Rusko, v níž režim jest v obou oborech pevně v rukou státu, jest *odpovědnost vlády za dělníkovo postavení jasně dána*. Tak jako určování ceny státem má jen ten *účel, aby úžasné peněžní potřeby státu byly uspokojeny* a v případě rostoucí potřeby byly ceny zvýšeny, aby stát z toho získával stále nové prostředky — lhostejno, zda lid přitom vykrvácí a zahyne, — tak politika výkonu sleduje toliko ještě větší *vykořistění lidské pracovní síly*. Jest zvlášť zajímavé, že v sovětské statistice, která jinak dává ochotně k disposici svá čísla, není skoro ani jediného data o dělníkově důchodu anebo na druhé

straně o pohybu cen. *Lid se němá státi vědoucím, má platit a držet hubu.* Tak to žádá režim.

Poučení z toho plynoucí je nasnadě: *klika cizích vykořisťovatelů se zmocnila země*, zapřáhla ji do vozu svých světoborných cílů. Prostředky nejbrutálnějšího útlaku, teroru a nejnesvědomitějšího ignorování nejpřirozenějších životních potřeb jest *lid vědomě udržován v temnu*, aby nepoznal svého skutečného postavení. *Tento lid jest milionová armáda bezejmenných, kteří jdou cestou utrpení*. Všichni jsou svědky katastrofy, jaké v podobném rozměru v lidských dějinách dosud nebylo a kterou bolševismus vyvolal svými plány, jichž cynická brutalita a zločinná nelidskost nemohou býti předstiženy.

SEDLÁK A ZEMĚDĚLSTVÍ

SSSR — země zemědělců

Industrialisace Sovětské unie komunistickými držiteli moci *nedovedla změnit nic na zemědělském základním charakteru země*. Ohromná většina lidu žije na vesnici. Ještě dnes jsou k mrzutosti moskevských vládců *dobré dvě třetiny veškerého obyvatelstva činny v zemědělství* a tvoří vlastní základnu celé existence státu. Skutečně je dnes sotva třeba, aby význam zemědělství pro tuto zemi byl ještě zdůrazňován. Před světovou válkou bylo Rusko zvláště Ukrajina *obilnicí Evropy*. Zemědělské přebytky byly házeny na evropské trhy a tvořily první pramen bohatství země. Sedlák byl na rozdíl od středního stavu, nakaženého západnictvím a liberalismem, hlavní oporou státu, pracoval, platil daně a staral se o blahobyt země.

Sedlák — nepřítel komunismu

Sedlák byl odedávna nepřítelem bolševického státu. Odmítal vždy bolševismus jako učení *jemu svou podstatou i způsobem cizí*, jako učení, které mu bylo hlásáno rasově cizími elementy. Také později, když bolševismus strhl již na sebe moc, ukládala mu vesnice nejtěžší úkoly a jest pro něho ještě dnes *nejtvrdším oříškem*. Ve své náboženské, východním mysticismem ovládané mysli, ve své naprosto soukromohospodářské mentalitě, v základě

svého pojetí církve, morálky, rodu a rodiny *byl sedlák vždy odpůrcem bolševismu* a jen pasivita jeho charakteru způsobila, že bolševismus — ovšem za cenu milionů lidských životů — si vesnici podmanil.

Vesnice zaplatí vše

V základě selského hospodářství, individuálním obhospodařováním země, spatřoval komunismus svého hlavního protivníka na vesnici, a *terorem, násilím, vyhlazovacími a ničivými taženími* proti celým územím a vrstvám obyvatelstva prosadil svou vůli také na vesnici. Dnes jest kolektivisace vládnoucí, ba jedinou rozhodující formou sovětsko-ruského zemědělství. Ale její zavedení stálo *více lidských obětí než světová válka všech na ní zúčastněných zemí si vyžádala mrtvých dohromady*.

Počet bolševismu jest jasný. Světová revoluce jest v jeho programu a bez ní by ztratil komunismus smysl a účel. K tomu bylo však třeba vytvořiti velký průmysl, hospodářskou světovou moc, která měla představovati něco jedinečného, co zde ještě nebylo. S její pomocí měl být svět hospodářsky zpustošen, potřen a přemožen, chtěli jej zproletarisovat, ožebračit, aby jej pak mohli ujařmit hospodářsky. Výstavba takového průmyslu vyžadovala však ohromných částek, vyžadovala

ekonomické páteře, hospodářské základny, která by zprůmyslovění země teprve umožnila.

Trojí pouštění žilou

Tuto základnu mělo tvořiti zemědělství, sedlák. Sedlák měl zaplatiti vše. Přitom tvůrci pětiletek počítali takto: třemi cestami měla být sedláku vyssáta krev, aby se dosáhlo toho, že on, který především zaplatil účet *kolektivisace, zaplatí teď také výlohy zprůmyslovění namířeného proti vesnici.*

Napřed mu byly *naloženy daně, pod nimiž jeho hospodářství dříve nebo později se muselo zhroutit*. To byl také úmysl systému. Neboť zbankrotělý sedlák jest mnohem spíše přístupen našeptávání, aby vstoupil do kolektivu, ba nezbývá mu jiné cesty, nechce-li nechat svou rodinu zmírat hlady. *Pak mu byl vzat chléb*, který v potu tváře na své půdě vydobyl. Tento vyvlastněný chléb putoval do měst a průmyslových středisek, aby nakrmil ony, kteří si zkázu sedláka vymysleli. Zda a kolik zbylo sedláku samému — chceme-li mluviti se stanoviska vykořisťovatele samého — aby svou pracovní sílu udržel do příštího obdělání půdy, bylo lidem na špici, kteří dělali svá rozhodnutí u zeleného stolu, úplně lhostejno. *Sedlák musel právě dodávat* a když už nemohl dodávat, byl zatčen a postaven ke zdi, anebo odvezen do pracovního tábora,

k stavbě drah anebo k jiným podobným pracím. Konečně však měl bolševický stát ještě další požadavek. Sedlák se měl ještě postarat o obilí pro export, neboť bez vývozu se nedostávalo cenných devis, jichž bylo zapotřebí k výstavbě výkonu schopného průmyslu.

Jestliže se vesnice zhroutila, jestliže *sedláci doslovně umírali jako mouchy a nakonec nesčetné miliony lidí mřely opět a opět hladem jako kus dobytka, byli zavražděni anebo zašli bídně v táborech, byl to výsledek této bolševické selské politiky* – ba to jest dosud jediný „výsledek“.

Štvanice na sedláky

Když bolševismus nahlédl, že se sedlákem nemůže provésti své plány urychleného zprůmyslovění, přeměny země převážně agrární na stát hlavně průmyslový a vyssávání vesnice ve prospěch plánů namířených právě proti sedláku, počala divoká štvanice na něho. Bylo rozhodnuto provésti *kolektivisaci venkovských majitelů půdy*, to jest prakticky *vyvlastnění sedláka*, zabrání půdy, s níž srostl a na níž po generace pracoval, *degradování svobodných majitelů na zemědělské robotníky* — a celá obrovská země se svými miliony selských hospodářství se stala chaosem navzájem se potírajících mocí. Vznikl zmatek, v němž vše hrozilo se propadnouti. Tvrdí-li dnes bolševismus, že se mu podařilo zajistit agrární základnu

svých plánů, usvědčují jej zprávy jeho vlastního tisku neustále z nových lží. Neboť mluví veřejně o tom, že *nezměrné materiální i duševní statky Sovětské unie přišly na zmar, že skoro celá selská generace byla zničena*; avšak boj ve vesnici jest dnes právě tak rozhořčený, jako v době zavádění kolektivisace.

Co jest kolektivisace?

Vnitropolitické důvody, které přiměly Sověty k jejímu zavedení, byly již naznačeny. V popředí byla myšlenka, že *sedlák má být komunisován*, to jest „převychován“ ze soukromohospodářsky orientovaného malopodnikatele na robotníka v zájmu bolševické myšlenky podmanění světa. Má dodat státu potřebné obilí, aby stát uživil své průmyslové dělníky a nadto ještě aby značné množství mohl vyvážet. Sedlák se má státi povolným pracovním nástrojem tohoto režimu, němým robotem, jehož jedinou životní úlohou jest pracovat, vyrábět a poslouchat. *Nemá už být svobodným pánem na své hroudě* — ani vnitřně není už svoboden nýbrž je poddaným státu a jeho učení. Násilí a teror ovládají jej a jeho život. V Sovětské unii byl *proces kolektivisace dnes úplně proveden*.

Celkem nový řád postihl až do července 1938 18.8 milionu selských dvorů, z nichž bylo utvořeno 242000

větších zemědělských jedniček, kolchozů. To jest 93.5% celkového počtu selských hospodářství. Dne 27. května 1939 byla však nařízena *likvidace jednotlivých dvorů a okamžité zařazení sedláků do kolchozů* (Kolektivnoje Chozjajstvo — kolektivní hospodářství). Tím byl zničen i zbytek svobodného selství. Také zde byli zase četní sedláci vypovězeni do vyhnanství anebo přesídleni do nehostiných krajin, kde značná část jich zahynula.

Kolektivisace zůstane provždy *nejtragičtější kapitolou dějin lidstva*. Fantomu byli obětováni lidé, v založení i provádění plánu byla rozvinuta ukrutnost, jejíž brutalita a cynismus nemohou býti ničím předstiženy. Ještě dnes stydne v žilách krev při vzpomínce na toto ničení lidských životů, hmotných, duševních i duchovních hodnot, jež bylo prováděno, jen aby sloužilo se molochu světové revoluce.

Odměna v kolchozu

V kolchozech musejí sedláci prováděti *pevně stanovený pracovní program*, jehož základní rysy sestavilo ústřední vedení a na jehož splnění přísně dozírají v každé obci místní komunističtí předáci. Jest stanoven počet pracovních dní anebo pracovních úkolů. Stroje, nástroje, dobytek a budovy, jakož i především půda nejsou

majetkem sedláků, nýbrž jsou jim státem přenechány k užívání.

Zvláštního zájmu zasluhuje systém odměn kolchozníků. *Odměna jest přiměřena množství obilí sklizeného a státu „prodaného“*. Z toho vyplývá, že příjmy kolchozníků jsou rozdílné nejen rok od roku, ale že také příjmy různých kolchozů jsou různé.

Z údajů o průměrném příjmu kolchozníků lze souditi na bídu, které tyto objekty bolševické zemědělské politiky jsou vydány na pospas. Tato data se vztahují na léta 1936 a 1937. Podle nich obdrželi kolchozníci *v 50.6% všech kolchozů denní pracovní úkol 3 kg obilí*, v 26.9% kolchozů 3.1—5 kg, v 12.89% kolchozů 5.1—7 kg a v 9.7% kolchozů více než 7 kg. *Průměrem na celém území Sovětské unie to činilo 4 kg za denní pracovní úkol.*

Protože podle zpráv zemědělského komisaře Benediktova bylo v roce 1937 práce schopným kolchozníkem odpracováno 194 pracovních dnů, vyplývá z toho, že kolchozník obdržel *v roce průměrně 7.76 q* obilí. Fráze o blahobytu kolchozníků je tak mimořádně názorným a z úředních míst potvrzeným způsobem usvědčena ze lži.

Vedle odměny v obilí obdrží kolchozníci ještě peníze. *Peněžitý podíl činil 1937 na kolchozní dvůr průměrně 376 rublů.* V roce 1936 byl tento podíl ještě menší. Jestliže se tedy s bolševické strany tvrdí, že peněžitý podíl za druhé pětiletky stoupl o 4.5násobek, vychází najevo, že kolchozníci *dostávali v předchozích letech za svou denní práci velmi málo rublů.*

Vykořisťování sedláků nemůže jíti dále než se děje v tomto „ráji". Chceme-li si učiniti *pojem o nouzi, která vládne mezi sedláky*, musíme si uvědomiti, že sedlák 7 q obilí, jež v roce obdržel, nemůže spotřebovat jen pro sebe a svou často velmi požehnanou rodinu, protože musí z něho část prodat, aby se ošatil a opatřil si nutné potřeby pro domácnost. Co si však může za svůj peněžitý podíl opatřit, když *mužský oděv stojí 400 až 700 rublů?*

Stát jako spekulant

Jak dochází k této nelidsky malé odměně a proč nechá stát sedláka hladovět?

Sedlák musí prodat žeň státu za cenu, která jest státem stanovena. Vedle toho má sedlák ještě právo, případné přebytky prodat družstvům nebo na volném trhu. Avšak také jen za stanovené ceny. Stát, který si získal o výtěžcích žní na jednotlivých kolchozech nejpřesnější zprávy, může

přirozeně kontrolovat příjmy každého jednotlivého kolchozníka do poslední kopějky.

Dodávky státu se dějí *zřejmé ve znamení státní spekulace*. Sovětská vláda platí za ně sedláku jen *zlomek skutečné hodnoty* a vydrancuje jej co nejsvědomitěji. Tak musí sedlák dodávat svou pšenici za 0.15 rublu za kilogram, avšak stát prodává chléb z tohoto obilí upečený za 1—1.20 rublu za kilogram, to jest osm krát dráže.

Jakkoli nepatrná jest odměna kolchozníka a jeho bída veliká, jest vykořisťování, které se s ním provádí všude a ve všech oborech, ohromné. Sovětský stát, který jest spravován Židy, nevidí v sedláku budoucnost země a lidu, již třeba pečlivě pěstovati, nýbrž *prostředek k získávání peněz* a k provádění svého komunistického stranického programu.

Soukromé zahrady

Avšak kolchozník, který holduje dnes právě tak jako dříve soukromohospodářským tendencím, snaží se mstít svým způsobem. *Zanedbává práci v kolchozech*, věnuje se spíše svému malému vlastnímu hospodářství a snaží se vybudovat je podle možnosti. Toto malé vlastní hospodářství kolchozního sedláka jest kapitolou pro sebe. Když v prvních dobách kolektivisace nastalo

hromadné zmírání dobytka — zčásti byl poražen, protože sedláci neměli nejmenšího zájmu o to, aby si dali dobytek vyvlastniti a odevzdali jej kolchozům, zčásti zahynul nedostatkem krmiva — hrozil tento problém moskevským držitelům moci jako nejnaléhavější problém zemědělství vůbec. Dlouho doktorovali na příznacích, až se konečně rozhodli *zainteresovati sedláka osobně na pěstování dobytka a přiznali každému kolchozníku jednu krávu*. Nezůstalo však na tom a když se ukázalo, že kolektivisace nejen že nebyla úspěchem, nýbrž *uvrhla zemědělství do vleklé krise, která rok od roku propuká znovu, šli v Moskvě o krok dále a povolili každému sedláku ještě kus soukromé půdy*, jejž může se svou rodinou volně obdělávat, když ovšem vykonal své povinnosti v kolchozu, a jehož výtěžku může použiti pro sebe aneb jej prodat na volném trhu.

Sedlák se rychlé a nadšeně vpravil do nové situace. Všude bylo provedeno rozdělení dílů kolektivní půdy a *sedláci počali pěstovat svou vlastni zeleninu* a zanedbávati práce na kolchozech. *Sedlák nabyl zase zájmu o zemědělské práce*, neboť obdělávání vlastní malé zahrady mu umožnilo vydělat si na přilepšení výživy pro svou rodinu.

Ale další opatření ukázala, že vládě Sovětské unie nikterak ne záleželo na tom, aby zlepšila postavení

sedláků. Krása soukromých zahrad potrvala totiž jen krátkou dobu. Brzy bylo sedlákům dokázáno, že nejen nechtějí pracovat na společných polnostech, nýbrž že obdělávají jen svou vlastní zahradu, že jejich *příjmy ze soukromé zahrady jsou často větší než z kolchozu* a že kolektivisace jest v nebezpečí utrpěti újmu. Byla provedena dvě zákonná opatření, která odsoudila sedláka zase k starému hladovému žití, z něhož doufal se dostati prací na své zahradě. Především byl *rozsah zahradní parcely, dané k osobnímu používání, značně zmenšen* a všechna půda takto vyvlastněná odevzdá na kolchozu. Pak byly příjmy z této zahradní parcely podrobeny novému zdanění. Toto druhé nařízení ukazuje jasně, proč vláda přes všechny hrozby proti soukromohospodářským tendencím kolchozníků nepřešla k tomu, aby soukromé zahrady vyvlastnila: zde byla nová *příležitost, vytahali z kapes sedláků nové peníze*. Jejich postavení bylo pak ještě katastrofálnější.

Orná plocha a výtěžek žní

Bolševická agitace používá již dávno široce založeného plánu na rozšíření obdělávané plochy. Rok co rok se nařizují v uveřejněných plánech pro jarní a podzimní osev přírůstky ploch osetých obilím nebo jinými kulturami. Skutečně disponuje SSSR ještě takovým

množstvím panenské půdy, že by obdělané plochy mohly být ohromně zvětšeny, kdyby bolševická zemědělská politika nebyla k tomu neschopna. Sovětská statistika přináší tato data o obdělávaných plochách

1913	94.4 miliony ha
1929	96.-
1938	102.4

Skutečný přírůstek obdělané půdy je tedy, uvážíme-li obrovské prostory, *tak malý, že prakticky sotva lze o něm mluviti*. Přitom nesmí být přehlédnuto, že Sovětský stát nedosáhl tohoto malého zvětšení obdělané půdy snad kultivováním půdy nepoužívané, nýbrž *ponejvíce zmenšením pastvin a luk*.

Také s výtěžkem půdy je to v Sovětské unii velmi špatné, jakkoli také zde chtěli „dohonit a předhonit“. Následující čísla pocházejí z úředních statistik. Podávají skutečný obraz hektarového výnosu v Říši a v Sovětské unii.

Výtěžek žní z ha v q:

	1938		1938	
	v Německu	v Rusku	v Německu	v Rusku
Zimní pšenice	22.7	13.7	27.6	11.6

Letní pšenice	22.4	10.1	25.5	8.9
Zimní žito	16.7	12.9	20.2	9.7
Letní ječmen	20.6	11.5	23.2	8.9

Nejpozoruhodnější na této statistice není ani tak veliký rozdíl mezi německým a sovětsko-ruským výtěžkem žní, jako skutečnost, že se německému sedláku podařilo samo o sobě veliký výtěžek žní ještě stupňovat, zatím co výnosy kolektivního sovětsko-ruského zemědělství nedosahují ani poloviny německých.

Jedno však dokazují tato čísla dostatečně, že totiž *kolektivní sovětsko-ruské zemědělství ani zdaleka nemůže být srovnáváno se zemědělstvím německým*.

Dobytkářství

Stejný obraz podává dobytkářství. Chov dobytka byl v Sovětské unii dlouho oborem tak zanedbávaným a ve svém významu pro celé národní hospodářství, jakož i především pro výživu vybrakované a zbídačelé země, tak nepochopeným, že *došlo k hromadnému vymírání dobytka*, které Sovětskou unii přivedlo na okraj propasti.

Stav dobytka v sovětském Rusku:

	1928	1938
Koně	33.5 mil.	17.5 mil.

Hovězí dobytek	70.5 mil.	63.2 mil.
Ovce a kozy	146.7 mil.	102.5 mil.

Tato čísla ukazují jasně, že Sovětská unie v desetiletí prvních dvou pětiletek ztratila skoro polovinu všech koní, značnou část svého skotu a skoro třetinu svého počtu ovcí a koz. Z největší části, jak již bylo řečeno, lze vysvětliti katastrofálními následky hromadného porážení dobytka v době násilné kolektivisace, zčásti však také tím, že mnohé kolchozy pro *nedostatek osobního zájmu upustily vůbec od chovu dobytka.*

Zmenšení stavu skotu vedlo přirozeně také k citelnému poklesu výroby mléčné. Pokles jest vyjádřen těmito čísly:

Stav mléčné výroby (litrů na hlavu obyvatelstva)

	v Sovětské unii	*v Německu*
1922	178 litrů	210 litrů
1938	142 litrů	357 litrů

ZNÁMKY ROZKLADU

Co vypravuje sám sovětský tisk

Jak průmysl, tak také „bolavé otázky“ zemědělství jsou předmětem úvah tisku.

Prameny chyb jsou, právě tak jako v průmyslu, v systému samém. *Neodpovědnost, neschopnost, lajdáctví, systém teroru, úplatky a korupce*, zarůstání polí plevelem, úžasné ztráty na žních a giganticky nadmutý správní aparát, jehož jednotliví členové si zajišťují dobré živobytí na útraty sedláků — takové jsou poměry v kolchozech, jež mají tvořiti páteř sovětského hospodářství.

Opožděné jaro zastihlo také v tomto roce *bolševické zemědělství úplně nepřipraveno*. V úvodníku ze dne 26. dubna 1941 stěžuje si „Pravda“, že meteorologické podmínky v tomto jaře nejsou příznivy výsevu, že však se nestalo nic, aby mohlo býti čeleno tomuto novému nebezpečí. Rozhodnutí vlády a strany bylo sice včas učiněno — naříká list — ale vesnice na ně nereagovala.

V čísle ze dne 8. května 1941 oznamuje zase „Pravda“, že v území altajském *nebylo dbáno nejprostších pravidel orby*. Pole jsou silně zarostlá plevelem, četné kolchozy zasévají pomalu a špatně a ani zoráno není řádně, jakkoli jest známa skutečnost, do jaké míry na tom

závisí výsledky žní. V mnohých kolchozech stroje secí nejsou dosud v pořádku. V důsledku toho zrní zůstává ležeti nepřikryto. *To, co se zde provádí, jest braková práce*, a územní organisace nečiní proti tomu naprosto nic.

Proč selhává traktor

V Sovětské unii se provádí živá propaganda k popularisaci traktoru. Především má býti provedeno zmechanisování polních prací. Ale jak se zachází s traktorem?

„Pravda“ z 18. dubna 1941 podává zprávu v úvodníku: Četné motorové traktorové stanice (MTS) se nestarají vůbec o rozumné využití traktorového parku. Nemají pevného plánu, pracují tudíž jen občas, sporadicky.

Stroje leží ladem, pracovní síly jest používáno nehospodárné, palivem i mazivem se plýtvá. Kulturní využití traktoru předpokládá ovšem, že opravy jsou prováděny dobře a včas, že se o stroje stále pečuje. Při honbě za vysokými výrobními výsledky zapomínají však ředitelé MTS na tyto prosté pravdy. V polích *se nikdo o stroje nestará* a následkem toho *se rychle opotřebují* a musí se zase předčasně vrátit do správkáren.

Opravy traktorů se dějí pomalu a nedbale a dané lhůty nejsou dodržovány. Tak „Kazakstanskaja pravda“ ze dne 17. května 1941 podává zprávu, že státní kontrola se zabývala řadou *hrubých poklesků*. Ve všech případech nebyly opravy traktoru provedeny včas k zahájení polních prací anebo byly provedeny nedbale a povrchně, takže *stroje byly hned zase vyřazeny*. Při zkoumání byly u těchto strojů, které byly odvedeny jako „opravené“, shledány nejhrubší vady. A výsledkem bylo, že polní práce nemohly být provedeny v řádné lhůtě, že provedení výsevu tím utrpělo a žním byly způsobeny nepřehledné škody.

„Izvěstija“ z 23. března 1941 hlásily, že vedoucí MTS porušili státní disciplinu nejhorším způsobem, poněvadž dopustili, že *rok co rok nebyly vyplaceny ohromné částky mzdy*. Zkoumání hospodářské zprávy z 1940 zjistilo, že MTS dluží traktorčíkům a řidičům zemědělských strojů na poli za jejich práci několik milionů. Jen MTS jihovýchodní oblasti dluží traktorčíkům a jiným dělníkům MTS *přes 12,5 milionu rublů*. A přitom MTS obdržely od banky včas peníze určené pro výplatu mezd!

Ztráty na žních a jejich příčiny

Jak při výsevu, tak i při žňových pracích vládne na poli lhostejnost, neschopnost a lajdáctví. Řada nadpisů,

které jsou vzaty vesměs z úvodníků největších bolševických listů, ilustruje situaci dostatečně: První povinnost kolchozu — Jak skliditi bez opoždění a ztrát — Nejpřednější úloha kolchozu — Chléb se dostává na jihu špatně do stodol — Nepřípustné zpomalení — Žně musí být prováděny vzorně! — Organisujte lépe polní práce! — Chcete snad přesunout jaro? — Umělá hnojivá pod širým nebem — ...

V jednom článku podává „Pravda“ z 26. července 1940 tuto zprávu: Na polích a *pod širým nebem leží ještě ohromné množství obilí. Chléb se kazí* — ale nic se proti tomu neděje...

„Pravda“ ze 17. července 1940: V minulém roce byly žňové práce v Kazakstanu protahovány nepřípustným způsobem. Obilí bylo přezrálé, zrní padalo z klasů, *ztráty byly ohromné*. Na 400000 q obilí bylo ztraceno. V tomto roce se opakují tytéž chyby. Práce naprosto neuspokojuje.

K otázce ztrát se vrací leningradský časopis „Propaganda a agitacija“ v č. 7/8 z 1941 a praví mimo jiné: Uskladnění materiálních hodnot jest organisováno v kolchozech velmi neuspokojivě. Pro špatnou péči o žňové výrobky a pro jejich nedostatečné zpracování — sušení a pod. — zničí se velice často obilí, zelenina a brambory. Tak v kolchozu „Krasnaja zarja“ *shnila pro nedostatek*

uskladnění v roce 1940 značná část žní. Stroje, inventář, stavební materiál, všechno leží pod širým nebem, mokne a kazí se.

Správní výlohy

Za tohoto stavu kolektivního zemědělství mělo by se, jak se musí předpokládat, hospodařiti co nejšetrněji, aby byla nahrazena aspoň část ztrát, které způsobily špatné hospodářství a neschopnost. Ale kde pak! Strana a komunisté „zalezlí“ na úředních místech dokazují vždy znovu, že hospodárnost je jim úplné lhostejná a že jim jde jen o to, aby měli dobré živobytí *na úkor práce jiných*.

„Izvěstija“ ze dne 9. dubna 1941 mluví o otázce nesmírného nafouklého správního aparátu a prozrazují přitom takovéto případy: V okrese kujbiševském a orelském jest stav správního, vedoucího a služebního personálu naprosto neúměrný. Následkem toho veliký počet práce schopných sedláků kolektivu nepracuje na poli vůbec. Avšak tento nafouklý aparát *přijde kolchozu velmi draho* a ztravuje bez užitku ohromnou část pracovních dní, to znamená konec konců, příjem kolchozu. Tak stál tento nadměrný stav správních úředníků v jednom kolchozu v minulém roce *23% všech pracovních dní*, v jiném 22%. V dalším kolchozu připadalo dokonce *27%* všech pracovních dní na tyto lidi... Tím se

snižuje hodnota pracovních dní v kolchozech a poctiví sedláci ztrácejí zájem na práci.

Ještě otevřeněji mluví „Pravda“ ze 7. dubna 1941. List vysvětluje, že naprosto přebytečná místa v kolchozech jsou často *útočištěm ničemů a lenochů*, kteří nechtějí pracovat. Tak v kolchozu „Nový put“ v kujbiševském území *z 235 práce schopných členů kolchozu sedí 48 na různých místech*. Kolchoz má vedoucího prámu na řece a vedle toho ještě převozníka, vedoucího kovárny a kováře, vedoucího včelařství a včelaře. V tomto malém kolchozu jsou *zástupce předsedy, 3 účetní, 3 účtující, 2 správci skladu, kteří nic nedělají...* V kolchozu „Razsvět“ jsou celkem pouze dvě pracovní brigády, ale *správní aparát by vystačil na solidní trust*. Jen v kolchozech oblasti Ordžonikidze jest přes *47.000 lidí, kteří sedí na nejrůznějších místech správního aparátu*. Pracovní dny se přitom přímo promarňují.

Systém se přetvařuje

Jest pochopitelné, že důkazy zločinného lajdáctví a všeobecně vládnoucí neschopnosti vedoucích mužů dávají přirozeně také tisku podnět, aby hledal vinníka.

Jest zvláště zajímavé, že systém, který tento tisk zastupuje, dokonce tyto prameny chyb již dávno doznal. Vystupuje-li tu a tam proti tomu, činí to proto, *aby si sám*

opatřil alibi, nemá však schopnosti, anebo ani vůli, aby tyto poměry odstranil. Také příčiny toho lze lehce pochopiti.

Na vládnoucím místě v Moskvě vědí, že kdyby chtěli vážně udělati pořádek, *museli by říznout do vlastního masa*, a nutně by musili zakročiti právě proti oněm silám, které jsou jedinými oporami zločinného vykořisťovacího systému na venkově. Proto stavějí na odiv rozhořčení, ale nechávají četné předsedy, sekretáře, vedoucí atd. klidně řádit dále. Neboť *jak by bylo možno dávat jim mzdu* za přísné provádění stranického programu na venkově, jak by mohli býti placeni za to, že bezohledně provádějí tento nejohavnější vykořisťovací plán, který svět kdy viděl, na 170 milionech lidí, aniž se starali o maličkost, jakou jest hladomor statisíců? Jsou to ochotné a v*ýčitkami svědomí nezatížené nástroje tohoto režimu*, pro nějž kolchozníci jsou dodavateli nejen peněz, ale i potřebných vývozních výrobků. A proto jest věc beznadějná a nedá se očekávat nijaká změna sovětských metod. Neboť *režim by musel opustit sám sebe, kdyby se chtěl zpronevěřiti těmto metodám.*

Sovětské mravy a kultura - Pod jhem nízkých tvorů

Z cílů bolševické světoborné propagandy, z materiální a sociální bídy dělníka a sedláka a z úřední nemohoucnosti, zvládnouti byť jen nejprostší otázky,

vyplývají všechny zjevy bolševického života, které spadají pod pojem sovětské „kultury“.

Tento pojem jest dnes všude ve světě něčím určitým pevným a všeobecně srozumitelným. Podle úřední sovětskoruské koncepce *sovětskoruská kultura tkví v bolševickém světovém názoru*. Tam, kde slyšíme o divokých výstřelcích zlotřilé nelidskosti, o zchátralé, opilství a nakažlivým nemocem propadlé mládeži, o mravní bezuzdnosti, o špíně a šmejdu, o projevech denního života a *každodenních zjevech, jak je najdeme v žádné jiné evropské zemi*, tam je třeba mluviti o sovětské kultuře. Sovětskou kulturu nelze odděliti od *snahy úředního bolševismu, vychovati lid v nemravné, bezcharakterní, méně cenné tvory*. Tato kultura jest právě tak spojena s neschopností moskevských držitelů moci učiniti život příjemnějším anebo jen snesitelnějším, jako s podmínkami, které vytvořil bolševismus, a za nichž sovětští lidé jsou nuceni uspokojovati potřeby svého primitivního bytí.

Ukázky ze života

Abychom znázornili, jak vypadá sovětskoruské vědomí o „kulturním životě“, uvedeme několik příkladů z tisku:

V Charkově, tedy v jednom z největších a nejrepresentativnějších měst Sovětské unie, mluví bolševický list, o tamních poměrech ve stavebnictví a o bytovém hospodářství. Přitom vypravuje o *poměrech „přímo nevýslovně strašných“*. Dům ležící na hlavní třídě města nebyl již po desítiletí opravován, jakkoli peníz na opravu jest již dávno pohotově. Nikdo na to nemyslel a *nikdo se nad tímto stavem domu nepozastavil*. Střecha zatékala a na stropech hořejších poschodí se utvořily zprvu skvrny, pak prokapávala voda. Tapety odpadávaly a přitom bylo vidět za nimi *tisíce štěnic*. Nikdo z obývajících v tom neviděl něco závadného anebo neobvyklého. Dveře byly ve veřejích vyvráceny — zvykli si na to. Na schodišti chybělo několik schodů — různé nehody se staly —, ale i potom zůstalo vše při starém. Na dvoře *nebylo možno projíti pro špínu a neřád*. Smrdělo to tak, že se dělalo nevolno. Nádoby na smetí nebylo možno najíti — byly zasypány horami špíny a smetí. Nikdo se nestaral o jejich od stranění. Správce domu však hlásil: „Vše jest v pořádku!“

Jiný obraz: V Roštově, kde je bytová nouze stejně velká jako všade v Sovětské unii, kde staré byty se zanedbávají a chátrají, ale nových není, anebo se zřizují nedostatečnou měrou, se zjistilo: V jednom bytě o třech

pokojích žije skoro po dvě desetiletí 21, pravíme a píšeme, jedenadvacet osob. Největší pokoj tohoto obydlí, asi 5krát 6 metrů velký, obývají tyto osoby: ženatý pár s dvěma malými dětmi, svobodný inženýr, svobodný dělník a stará paní s dvěma neprovdanými dcerami. V tomto pokoji se vaří na petrolejovém vařiči, poněvadž sporák není v pořádku. Také záchodu nelze používati, poněvadž roura praskla. To se stalo již v minulém podzimu — od té doby nebylo dosud nic podniknuto. V tomto pokoji spí, vaří a pracuje 9 osob — a vše se odehrává před očima všech!

Denně nám dává sovětský život příklady toho, na jaké kulturní úrovni jest lid, nad nímž vládne bolševismus.

Láska a manželství v Sovětské unii

Tyto malé obrázky jsou jen nepatrným příspěvkem k velikému souboru otázek, jež spadají do kapitoly sovětských mravů a sovětské kultury, jsou ještě dnes spletité a nerozřešené, ale *určují život 170 milionů lidí*. Neboť každý projev života, každý zjev každodenního života jest *pod tlakem komunistické ideologické a výchovné nauky*, jíž jsou podrobeni všichni, muž i žena, stařec nebo dítě, město i vesnice. Toto učení však odmítá vědomě každé zniternění, život v Sovětské unii jest beznadějně

zmaterialisován. Jest zbaven každé iluse. Platí jen materiální, hmatatelné hodnoty. Zesurovují úmyslně, *zbavují všech duševních a duchovních hodnot* a nadto jsou ovládáni nenávistí, kterou jest bolševické dítě kojeno již s mateřským mlékem.

Jak je tomu s láskou v sovětském Rusku? Věk probuzení a klíčícího vědomí v hlubších vztazích pohlaví jest za bolševického režimu snížen a znehodnocen k pojetí, které neponechává nejmenšímu dítěti nijakých ilusí. *„Láska je fysiologický akt. Tečka!“* Toto heslo bylo proměněno ve skutečnost nejcyničtějším a nejbrutálnějším způsobem.

Co sovětská vláda spáchala prohlášením neomezené volné lásky, především však také příklady, které vedoucí socialističtí mužové a ženy dávali ruskému lidu, na duši národa, zvláště však mládeže, *nenapraví generace*. Podle toho bylo také uvedeno ve skutek komunistické pojetí o manželství v sovětském Rusku. Nebyl sice teoreticky uskutečněn požadavek, který byl zcela vážně vznesen po revoluci — *„žena je majetkem všech“* — ale prakse života v nesčetných případech se dala touto cestou. Již zákonná nařízení o *rovnoprávnosti rejstříkových a skutečné existujících manželství* vedla k zesurovění pojmů, ba k převratu všech až dosud platných norem. Co bylo podle toho běžné,

nebylo více manželství v našem smyslu, nýbrž *divoké vybíjení nejnižších instinktů*, jemuž vláda sama napomáhala. Co komunistická propaganda prohlašovala pod heslem „osvobození ženy“, jakož i pod heslem „právo ženy na vlastní tělo“, bylo nyní provedeno. Aby bylo dosaženo tohoto *„rozpadu manželství a rodiny, jakožto první podmínky pro zřízení komunistického státu“*, — v ústředním komitétu strany bylo to otevřeně přiznáno — rozvod se stal prakticky bezvýznamnou maličkostí, která mohla být kdykoli provedena jen jedinou stranou, potraty byly dovoleny a sovětské soudy dospěly ve vší vážnosti k rozhodnutí, že není příčiny, proč by *manželství mezi otcem a dcerou* nemělo být považováno za platné.

Následky

Následky zvratu všech dosavadních pojmů a zdivočení, které od té doby nastalo, *přerostly sovětské vládě přes hlavu*. Ve dvou oborech ukázalo zavedení komunistických pojmů o lásce a sovětskoruské zákonodárství o manželství katastrofální výsledky. Dovolení potratů vedlo k tomu, že počet porodů stále klesal, kdežto křivka jen úředně dokázaných potratů – nepočítajíc tedy ty, které „nebyly vedeny v knihách“ – se netušeně zvýšila. Jestliže v roce 1934 v Moskvě *připadalo na 57100 porodů 154584 potratů*, jak dokazovala sovětská

úřední statistika, a v roce 1935 na 70000 porodů 155000 potratů, byl to pro populační politiku země vážný problém. *Sovětskoruský dorost byl ohrožen*. Politicky, stejně jako hospodářsky a vojensky stála sovětská vláda před obtížnou otázkou, zda má dáti přednost zájmům státu anebo teoriím odůvodněným doktrínou komunismu.

Rozhodla se sice pro první cestu a potraty byly zakázány, rozvody ztíženy a poplatky za ně zvýšeny: *ale škody nebylo možno více napraviti*. Cesta, kterou vláda sama ukázala, nebyla dosud opuštěna a přes všechny zákazy a tresty potraty se staly takovou epidemií, že ještě dnes jsou všude prováděny. Strašidel, která komunisté vyvolali plněním svého stranického programu, ne mohou se nyní zbaviti.

Bezprizorné děti

Ještě větší spousty nadělala komunistická manželská politika v jiném oboru. Vyhlášení volné lásky a zrušení každého mravního pouta v manželství vedlo k takovému vybití všech hrubých vášní v člověku, že počet *potulujících se a sešlých dětí, bezprizorných*, jak byly všeobecně nazývány v Sovětské unii, ročně vzrůstal a konečně se stal nebezpečím pro zemi i stát.

Nemůžeme si v cizině utvořiti správný pojem o stupni sešlosti, k němuž dospěla tato ubohá stvoření. V ohromném počtu táhla z okresu do okresu, ze župy do župy, z jedné republiky do druhé, aby si žebrotou, krádežemi a lupem opatřila obživu. Samy sovětskoruské úřady odhadovaly jejich počet na několik set tisíc, při čemž se ovšem přiznávalo, že tyto odhady jsou málo spolehlivé. Zahraniční znalci, kteří žili v Sovětské unii dlouhou dobu, odhadovali jej naproti tomu na *několik milionů*.

Stát, který tuto katastrofu přivodil, *se na to díval se založenýma rukama*. Děti se sice pomalu stávaly pro něj obtížné, zacházelo se s nimi jako s cizím živlem, o němž nikdo nechce nic vědět a jehož se každý pokud možno straní. Jen policie obdržela pokyn, aby proti nim zakročovala podle obvyklých policejních předpisů. Důsledkem toho bylo, že *děti upadaly stále více do rukou zločinců*. Problém se stal hrozivým, když ode všech venkovských úřadů přicházelo do Moskvy poplašné volání, jež žádalo nejrychlejší odpomoc, poněvadž bezprizorné děti zaplavovaly okresy jako kobylky, kradly a ničily, ba dokonce *tvořily ozbrojené bandy, které sváděly s policií pravidelné bitvy*.

Úřady zatýkaly mladistvé osoby a přitom se zjistilo, v jakém hrozném stavu jsou a jaké nebezpečí znamenají pro celý stát. Všechny tyto „děti nikoho“ byly zamořeny vesměs z 60—70%, ba 80—90% *přenosnými, ponejvíce pohlavními nemocemi*. Za haleny v hadry, po měsíce nemyty, těla plná boulí, vyrážek a jitřivých poranění, která si někde přivodily, byly tyto děti jen výsměchem každému zdravě cítícímu člověku. Přenocovaly pod mosty a v polozbořených kolnách, jezdily na náraznících a v prázdných nákladních vozech, celou zemí a musily přitom po čertech dávat pozor, aby nebyly přistiženy. Neboť exekuce, které byly na těchto nešťastnících prováděny, neměly s lidskostí již nic společného: byli vražděni, bodákem nebo kulkou anebo kopanci a ranami tak dlouho zpracováváni, až zdechli někde v silničním příkopu na následky svých těžkých zranění.

Hříchy, kterých se komunismus dopustil na těchto milionech nešťastných tvorů, nemají ve světových dějinách příkladu. Na *tisíce a desetitisíce jich zašlo* a ani pes po nich nezaštěkal, po těchto plodech komunistické lásky, která se sobě i jiným stala břemenem. Teprve když se staly nebezpečím, zakročila sovětská vláda. Učinila to po svém vlastním způsobu. Byl vydán zákon, jímž byl zaveden *pro mladistvé nad 12 let trest smrti*. Škrtnutím pera

mělo být smazáno, v čem strana podle svých dogmat po desetiletí hřešila.

Dnes nejsou už bezprizorné děti metlou Sovětské unie, aspoň ne v tom smyslu, jak tomu bylo dříve. Ale *plody oněch let působí* dále a k mravnosti a morálce má dnes sovětská mládež tak daleko jako tehdy. Rvačky, při nichž se často bojuje na nůž, mladistvá zločinnost, ba dokonce „dětská manželství“ jsou dnes v plném květu jako předtím.

Může být jinak? Kde byla nejvyšším orgánem strany a vlády výslovně zrušena všechna mravní a morální pouta, kde se kázala nenávist jako evangelium komunistické státní víry a kde na vztahy pohlaví, jakož i na vztahy jednotlivých lidí mezi sebou se pohlíželo jen pod zorným úhlem zvířecího instinktu a materiální výhody — tam muselo celé žití beznadějně zesurověti. Zde byla prováděna výchova nižších tvorů ve velkém.

Žena jako pracovnice

K tomuto vývoji přispěly zvláště dvě skutečnosti. Ve všech kulturních státech se těší žena jako ochranitelka a udržovatelka domácího štěstí, úctě a uznání. Jest nosným pilířem myšlenky rodiny jako buňky státu.

Tak tomu však není v Sovětské unii!

Poněvadž straně šlo zřejmě o *zničení manželství a rodiny*, pak o opatření potřebných sil pro zprůmyslovění země byla od počátku hlásána hesla o *„zrovnoprávnění ženy“* a o *„osvobozeni ženy od domácího zotročení“*. Žena měla nejen být ve všech veřejných oborech rovna muži, měla také podat důkaz stejných schopností. Neboť žena tvořila důležitý faktor v komunistických výpočtech. Její práce měla slouží ti zvláště k tomu, aby bylo dosaženo ryzího ideálu komunismu.

A tak od hesla stejná práva muži i ženě bylo odvozeno i heslo o stejných povinnostech. Žena, které bylo slibováno, že bude osvobozena od domácích prací, výchovy dětí atd., *byla zařazena do výrobního procesu na stejném stupni s mužem*. Žena vyhovovala zprvu jen váhavě tomuto požadavku a její činnost se omezovala s počátku jen na „ženská povolání“. Ale potřeba pracovních sil pro zprůmyslovění země byla stále naléhavější a nátlak na ženu, aby „přinesla také svůj příspěvek k šťastnému životu“ stále ostřejší.

Panující drahota, strašné pracovní a mzdové podmínky a nemožnost uživiti s nepatrným důchodem průměrného sovětského dělníka vícečlennou rodinu — to vše působilo stejným směrem. Ženě nezůstalo nic jiného než „spolu vydělávat“. Jsouc jednou v povolání, nebyla

již vládou propuštěna a dnes jest žena vedle muže ve skutečnosti důležitým faktorem ve výrobě.

Dnes sovětské listy vypočítávají s pýchou veřejnosti, že ne méně než *30 milionů žen jest zaměstnáno v sovětském hospodářství a činí 40% všech dělníků*.

Možno si snadno představiti, co to znamená pro sovětskou rodinu. Rodina jest bez ženy, děti jsou přenechány samy sobě a musí být dány do státního ústavu, kde jsou jim nalévány do hlavy komunistické nauky. Poněvadž tyto ústavy zdaleka nepostačují, jdou děti na ulici, propadají jejím vlivům, upadají do rukou zločinců — zkrátka, *jsou to pravé sovětské děti*!

Pro ženy mělo však plné a neomezené zařazení do výrobního procesu ještě další následky. Dnes jest žena v sovětském Rusku nejen ve všech lehčích povoláních, jest nejen tovární dělnicí, nýbrž rok od roku dělá se vědomě čím dále tím intensivnější propaganda pro to, aby žena jako „pracovní jednotka“ byla přibrána i k nejtěžším pracím. Jest výsměchem pro ženu, čteme-li v sovětských listech, že ve všech oborech průmyslu jest žena na nejtěžších místech, že sovětská žena jest dnes již právě tak havířem v dolech na Donu jako jest nakladačem u vysokých pecí, ba že působí i jako dřevař v lesích v Karelii a na severu. V sovětském tisku však vijí ženě zvláštní

vavřínové věnce, protože se chápe nejen povolání, která se jinak ve světě považují za „ženská“, nýbrž, poněvadž jest nucena — s odvoláním na ženskou rovnoprávnost – pracovat ve všech oborech sovětského průmyslu, ve kterých se uplatnily až dosud výhradně mužské pracovní síly.

Poukázali jsme již na to, že *především je to hospodářská bída*, která nutí ženu do práce. Poněvadž mužova mzda při více než sporých příjmech zdaleka nestačí, aby uživila rodinu, jest žena nucena spoluvydělávat. Vedle toho jest ještě jedna příčina, která sovětskou vládu nutí, aby zasadila ženu právě tam, kde jest nutno vykonávat tělesně nejtěžší práce. V sovětských dolech, hutích, v kovoprůmyslu a v průmyslu dřevním *utíkají za vládnoucích poměrů mužští dělníci podnikateli – státu v celých houfech*. Tisk si stále stěžuje na ohromnou fluktuaci dělníků, která často vede k citelným poruchám ve výrobě, ba dokonce k úplnému zastavení celého závodu. Teď však vláda sovětská poznala, že žena jest konservativnější a usedlejší než muž, že může být považována za trpělivější a vytrvalejší část a konečně, že se nechává snáze *využitkovat* a rozhodně nepůsobí vládě tolik potíží jako mužský dělník. Ženy jest používáno přímo

s oblibou, *jí se naloží všechna břemena* – stala se „pracovní jedničkou“.

Zdravotní újmu, která z toho vyplývá pro ženu, lze — zvláště když takřka vůbec není ochranných předpisů pro pracující ženu — snadno změřiti. Půjde na vrub dorostu. Vláda vykořisťuje nesvědomitým způsobem ženu, která jest pro ni pouze pracovní silou, jež slouží zprůmyslovění. Teprve pozdější generace po znají plně způsobené škody.

Bytová nouze

K zvláštním příčinám, které vedle rozkladu rodiny přispěly k strašnému úpadku mravů a morálky v sovětském Rusku, patří strašná bytová nouze.

Na rozdíl od Německa a jiných zemí, kde cena selství i zemědělství byla jasně poznána a kde hnutí „Zpět k půdě!“ nabývá stále většího rozsahu, sovětská vláda podporovala odevždy obrácený vývoj. Poněvadž potřebuje pro svá průmyslová ústředí dělníky, *měla sedláka všemi prostředky k přesídlení do měst*. Tam však neučinila pro něho nejmenších příprav.

Zvláště ve velkoměstech přesahuje bytová nouze všechny pojmy, které by si nejsmělejší fantasie mohla vymalovat. Pět, šest, ba devět až deset osob v jedné

místnosti, v Moskvě, Charkově, Leningradu a Rostovu, v Oděse, Minsku a Archangelsku — to jsou každodenní zjevy. Jak se tu žije?

Dnem i nocí stojí, sedí a leží tito lidé vedle sebe, *každý jsa svědkem toho, co druhý dělá a dovoluje*. Zde děti si přivykly od nejmladších let slyšet a vidět věci, které jsou železným rydlem pro vždy vryty do jejich paměti a které utvářejí jejich světový názor a charakter. Ženy vaří ve společné kuchyni anebo na primusech ve společné místnosti. *Nenávist a závist, nešvár a hádky jsou na denním pořadu*, o každém se vše ví, každý má, co by druhému vyčetl, každý zná myšlenky a úmysly druhého — to jest *společné peklo.* — Často *napnou motouz anebo nakreslí křídou čá*ry, aby rozdělili obytnou plochu. Každý by rád unikl tomuto peklu — ale nikdo neví kam…

Jestliže „Izvěstija“ ze dne 16. května 1941 zjišťují, že vyšetřováním 11000 objektů v Charkově, a to *domů, bytů, dvorů, náměstí, trhů, krámů, škol a nemocnic* se seznalo, že převážná jich část jest ve strašně nezdravém stavu;

jestliže v tomto listě 28. května 1941 možno čísti, že ve větším městě moskevského újezdu byly zřízeny novostavby, které byly nájemníkům předány v takovém stavu, že *byli nuceni sami si je dobudovat*;

jestliže konečně nikdo menší než „president“ Sovětů Kalinin v řeči v Moskvě prohlásil: „Rozumím boji za kulturu na př. tak, že *v Moskvě bude méně štěnic*, neboť štěnice, to jest přece hanba, to jest věc, kterou nelze trpět... Možno uvésti sta příkladů *barbarského zacházení* s byty, zchátralých domů, poškozování, nečistotu a neřád…“,

pak jsou to *obrazy, které charakterizují sovětskou „kulturu“*. Zde možno ji studovat takovou, jaká skutečně jest!

Vina systému

V rámci této práce může být jen krátce pojednáno o otázkách, které charakterisují sovětské mravy a representují sovětskou kulturu, které se týkají života sovětského občana a tvoří jeho bytí. Je to celý sovětský život, který představuje tuto tak zvanou bolševickou kulturu a v každém jeho projevu vysupují jasně mravy vládnoucích komunistů.

Všechny tyto zjevy a denní projevy sovětského života jsou *spojeny nerozlučně s dnešním režimem*. Jsou jeho věrným průvodcem a zůstanou jím, pokud tento systém bude u vesla.

Podívejme se jen na sovětskoruské *hospodářství bonzů*, které se jasně projevuje v každém dekretu, v každé řeči a

resoluci, ať se týká průmyslu, zemědělství, vnějšího nebo vnitřního života. Anebo na nové *třídní rozdělení*, které dává funkcionáři strany všechno na útraty zbědovaných dělníků a sedláků; na poměry, které vládnou v sovětském Rusku na ulicích, na náměstích, v domech, školách a nemocnicích a které jdou dokonce již i vládnoucím mužům na nervy.

Pozorujme *„organisaci bolševického života“*, která z průměrného sovětského občana dělá nulu, strádající, pracující a platící nástroj kasty, která s jeho grošem, s jeho pracovním potem a s jeho krví chce provést světovou revoluci. Anebo tvář denního života průměrného sovětského Rusa, která je beznadějně šedá, jednotvárná, neradostná, únavná a rozrušující; a konečně úřední pokyny, které přivodily *zničení rodiny, „postátněni dítěte“*, rozpad všech mravních a morálních pout!

Z toho všeho vyplývá obraz této sovětské „kultury“, nad niž více ponižující pro lidskou důstojnost, zločinnější vůči osudu nespočetných milionů a cyničtější v brutálním popředí každé lidskosti si vůbec nelze představiti.

Tento sovětský režim jest se svou „kulturou“, kulturou nižšího tvora, na pranýři. Ztratil právo, aby existoval jako státní organisace v řadě evropských národů.

POHLED DO BUDOUCNOSTI

Již tento krátký přehled o nepředstavitelné hrůze lidského života v Sovětské unii pod terorem bolševických Židů musí v každém člověku, v němž ještě žije jiskra pocitu pro spravedlnost, vzbuditi žhavé přání, umožniti *konečné zničení a vykořenění tohoto zločineckého režimu*. Nejen že národy žijící ještě v svobodě, mají lidskou povinnost, osvoboditi úplně vyssáté, vykořistěné a v největších strastech hynoucí národy Sovětské unie, ale také pevná vůle všech zdravých a silných národů *ochrániti vzhledem k útočné podvratné práci kominterny své vlastní země a národy od nákazy týmž bolševickým jedem*, byly by mohly být příčinou a dostatečným důvodem k válce na východě. Že tato osvobozující akce nebyla provedena již dříve, před rokem 1933, záleželo ve slabosti, nejednotě a úpadku evropských národů zkažených Židy. Ne nadarmo soustředil bolševismus všechnu svou nenávist po r. 1933 na Německo a nacionální socialismus. *Židovští zločinci v Kremlu tušili, že s konečným ozdravěním Říše dojde k ozdravění Evropy a že také v nějaké formě přijde konec bolševismu.*

Tento vývoj přišel mnohem dříve než kdo mohl za to míti. Ani Vůdce, ani Německo neuvedli kolo do pohybu. *Adolfu Hitlerovi, velikému státníku, není nic tak vzdáleno jako*

bezmezné dobyvačné plány. Chtěl osvobození Německa z versailleského jha a mírový vývoj německého života, německého blahobytu, aby mohl uskutečniti pro německý lid starý sen o skutečně socialistickém kulturním státu. Podklad smlouvy s SSSR tvořila také myšlenka, že spoluprací s Říší nastane v SSSR pomalu ozdravění.

Ale — jak již v tomto spisku bylo úvodem stručně vylíčeno — *Židy ovládaný svět lidského vykořisťování, plutokracie západu a bolševismus na východě nemohly a nechtěly připustit, aby se německý lid vymanil z jejich moci a vybudoval si šťastný a spravedlivý život, právě jako chtěli všemi prostředky zabrániti ulehčení osudu týraných národů SSSR.*

Nepřátelé pravého socialismu, nepřátelé Říše — podnikli útok

A tím byl uveden do chodu mocný historický vývoj, vývoj, který bude mít zapotřebí nikoli mnoha desetiletí, nýbrž pravděpodobně, po skončení války, jen právě tolika let, aby dospěl k onomu šťastnému zakončení, které bylo cílem nadějí tak mnoha národů po staletí.

Není domýšlivostí, ani neplodným prorokováním, nýbrž pro každého politicky a hospodářsky jasně

myslícího člověka již dnes zřejmou skutečností, že *po skončení tohoto zápasu nadejde doba opravdového míru a výstavby.*

Ne nadarmo je tato Říše vítězství říší *nacionálního socialismu*, která považuje lidovou sílu a svébytnost za základ všeho lidského vývoje. Pod ochranou Říše nebude žádného odnárodňování, žádných opatření, která by vytvořila změť národů a ras. *Každý národ evropského národního společenství bude se vyvíjeti a žiti podle svého svérázu.*

Ale tam, kde je zapotřebí naprosté jednoty, bude také vytvořena. *Kde je hospodář, kde znalec dopravnictví, kde technik, který by již po desetiletí nebyl rozhořčen nad roztříštěním Evropy*, poněvadž jako odborník z každodenních potřeb své práce ví, jak velice tato nejednotnost brzdí každý rozvoj civilisace, ba úplně jej znemožňuje.

Především také dělnictvo evropských národů se již dávno naučilo myslet ve větších perspektivách, ve větších prostorech. Toto myšlení bylo sice tehdy ještě pokaženo internacionalismem, ale ve své zdravé formě určuje budoucnost.

S mírem a větší jednotou, s odstraněním všech diplomatických intrik a každé možnosti válečných zápletek v evropské rodině národů *bude zabráněno všem krisím hospodářské povahy*. Generace po nás budou mluviti o nezaměstnanosti jako o zlé pohádce. *Vykořisťování jednotlivého člověka a celých národů bude v socialistické pospolitosti národů vedené Říší nemožností*, nejen proto, že za ni bude ručiti dobrá vůle vedoucích, nýbrž především také proto, že v dobách bohaté a zdravé výstavby podobné vykořisťování by bylo nesmyslné. *V každém zdravém organismu, jehož ústřední vedoucí aparát jest nedotčen, slouží jedna část druhé*, zdravý vzestup jedné části je výhodou i pro druhou část i pro celek. To platí také pro zdravý život národů.

Na tomto místě se můžeme zmíniti jen několika málo slovy o těchto možnostech budoucnosti. Příznačné však jest, že hned po 22. červnu 1941, tomto velkém historickém datu, ve všech zemích Evropy, ba i v těch, které jsou proti Třetí říši plny nedůvěry, zazněly hlasy radosti a nadějí v budoucnost.

Tak píše švédský časopis „Nya Daglight Allehanda“:

„Vůdce Německa vyzval své vojáky ke gigantickému ozdravovacímu podniku proti bolševickému světu, který byl vždy ohniskem nepokojů pro celý svět.“

Francouzský „Matin“ vyjadřuje stejnou myšlenku:

„Svým zakročením proti bolševismu prokazuje Německo celé evropské kultuře, především také francouzské, neocenitelnou službu.“

Veškeren evropský tisk uznává velký význam této války, události znamenající světový obrat:

„Touto novou válkou v Evropě bude zakončena poslední nevyhnutelná fáze organisování národů evropského kontinentu na základě splnění jejich národních práv; jejich zájmů a jejich suverenity,“

píše bulharský list „Duma“.

Přemožen událostmi, nazývá generál Antonescu ve své proklamaci k Rumunům Vůdce „tvůrčím geniem nového světa“, který nastoupil k boji proti největšímu nepříteli světa, bolševismu. Zvláště silné jest nadšení v Maďarsku, kde se v tisku mimo jiné praví:

„Německo bojovalo dosud za Evropu, máme však pocit, že tentokráte Německo sáhlo ke zbraním pro blaho celého světa.“

Také ve Švýcarsku jest jasně uznáván účinek tohoto vpravdě osvobozujícího boje za Evropu. „Suisse“ praví:

„Od dob Karla Martella, vítěze na katalánských polích, nezažila Evropa okamžiku, kde by její jednota byla tak úplná jako teď, kdy jde o společného nepřítele.“

Nadšené hlasy přicházejí ze všech vrstev lidu a ode všech národů. Vedle Finů, Norů, Dánů, Holanďanů a Flámů pochoduji Španělé, kteří poznali bolševismus ve své vlastní zemi, a Portugalci, kteří vědí, že život jejich národů závisí na záchraně Evropy. A na východě, na Slovensku a v Maďarsku, jsou to opět dělníci a sedláci, sedláci a dělníci, kteří táhnou na frontu, aby svá pole a svá pracovní místa uchránili nebezpečí, které právě zde je tak blízké a hrozí nebezpečným zničením.

Je to opravdu pohotovost všech lidských vrstev a všech národů, co dnes — vedeno Říší — nastupuje k boji, poněvadž *všechny tyto miliony vědí anebo tuší, že zničením bolševismu nejde jen o jeden třeba velmi důležitý úsek práce, nýbrž že tato poslední srážka jest proto tak rozhodující, poněvadž konečně se uvolní pro všechny národy Evropy cesta k výstavbě socialistického lidového společenství v jediné a socialistické národní pospolitosti pro všechny.*

Tak slouží takto válka, které Německo nechtělo, které Vůdce všemi prostředky hleděl zabrániti, kterou bolševismus svévolně a zákeřně vyprovokoval, novému vzcházejícímu životu Evropy.

Stará zkušenost ze všech dob velikých osudů se stala zase skutečností, slovo o síle, která zlé chce, ale dobro činí.